

ပျော်ရွှင်စရာ

ကြယ်စင်မျိုးခေ

မုန်းမိုးဆင့်ဆင့်...

ရွာတော့သကိုး

(အနုပညာရှင်စာအုပ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - ခင်ဖြိုးဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)
 - ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
 - မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
'ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်'
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
 - ဖြန့်ဖြူး - ၁၇၀၀ ကျပ်
 - အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

မုန်းမိုးဆင့်ဆင့် ရွာတော့သကို
ကြယ်စင်မျိုးဝေ
ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။
၂၄၀-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) မုန်းမိုးဆင့်ဆင့် ရွာတော့သကို

မုန်းမိုးဆင့်ဆင့် ရွာတော့သကို

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

"လွမ်းတယ်...
စပယ်လေးလိုဘဝက မနူးညံ့ မဖြူစင်ခဲ့
လောကခံရိုက်ချက်တွေထဲမှာ
အလွမ်းက မီးလို အလူးအလဲ...
သောကတွေ တောင်စွယ်တောင်ပြို
နေညိုညို ဆည်းရိုတခို..."

ခက်ပန်သစ္စာ

"ဆီမီးခွက်တွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေတဲ့ဘဝပေါ့...
အချစ်က ပူပူလောင်လောင်
လကလေး ပြုရေးရေး
အလွမ်းတွင်းတွေ နက်သထက်နက်လာ...
ကမ္ဘာကြီးထဲ ဖေးဖေးမမ
ဆွေးဆွေးနှင်ပြို..."

စစ်သွေးတံခွန်

အခန်း (၁)

ချစ်လွန်းဝတီနှင့်ခက်ပန်သစ္စာ...

တစ်မြို့တည်းနေခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။

ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မရှိကြတာမို့ ရန်ကုန်တက်လာကြပြီး သင်တန်း
တွေတက်၊ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ရှာနေချိန်။

ကုမ္ပဏီမှာရရ၊ ရှေ့ပင်းမောတွေမှာရရ၊ ဆေးခန်းတွေမှာရရ
ဂျိုးမများပါဘူး။ လုပ်မှာပဲ။

လောလောဆယ်တော့ တရုတ်စကားပြောသင်တန်းတက်လိုက်၊
အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတက်လိုက်၊ စာရင်းကိုင်တက်လိုက်။

ငွေပေါလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲပေါ့။ မြိုးမြိုးခြံခြံ၊
ဆောင်မှာနေ၊ စစ်စိစ္စာ စားပေါ့။

ချစ်လွန်းဝတီက ဖြူဖြူချောချော။ အသားအရည်က ဖြူဖြူ
စင်စင်။ ကိုယ်လုံးလှလှနှင့် မျက်နှာလေးက ချစ်စဖွယ်။ မိဘက
လည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲမဟုတ်။

ဖြူချောလေးပေါ့။ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း ခေတ်မီမီ။ သုံးနိုင်
ခွဲနိုင်။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ချစ်လွန်းဝတီလောက် အဆင်မပြေ။
မိဘက ဝန်ထမ်းတွေ။ သားသမီးက (၃)ယောက်။ ရန်ကုန်မှာ
အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်လာရတာလည်း တစ်နှစ်လုံး ကျူရှင်သင်ထား
ပြီး စုထားသည့်ငွေလေးနှင့်။

ခက်ပန်ကတော့ ချစ်လွန်းဝတီလို မြင်သာထင်သာအလှ
မဟုတ်။ အသားကလည်း ဖြူဝင်းနုမနေ။ အဝါရောင်နှောသည့်
အသား။

အရပ်နှင့်ကိုယ်လုံးကျတော့လည်း ချစ်လွန်းဝတီလို မော်ဒယ်
အရပ်မဟုတ်။ ချစ်လွန်းအရပ်က ၅ ပေခွဲကျော်ချင်ပေမယ့် သူမ
ကတော့ ၅ ပေ ၄ လက်မလောက်။ မျက်နှာလေးကတော့ ချစ်စဖွယ်။
ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ပြည့်ရုံ။ ကိုယ်ဟန်ကတော့ လှပါ၏။
နှစ်ယောက်လုံး ဒေါင်းမလေးတွေလို ကျော့ကျော့လေးတွေ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ထိန်းကျောင်း အမှီသဟဲပြုရင်း ဘဝ၏တိုးတက်
ကြီးပွားရာလမ်းကြောင်းတွေကို ရှာဖွေနေခဲ့ကြတာပါ။

အဲ...ယခုခေတ်ပေါ်ရောဂါအရ အင်တာနက်သုံးကြ၊ ဖုန်းပွတ်

အခန်း (၁)

ချစ်လွန်းဝတီနှင့်ခက်ပန်သစ္စာ...

တစ်ဖြူတည်းနေခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။

ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မရှိကြတာမို့ ရန်ကုန်တက်လာကြပြီး သင်တန်း
တွေတက်၊ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ရှာနေချိန်။

ကုမ္ပဏီမှာရရ၊ ရှေ့ပင်းမောတွေမှာရရ၊ ဆေးခန်းတွေမှာရရ
ဂျီးမများပါဘူး။ လုပ်မှာပဲ။

လောလောဆယ်တော့ တရုတ်စကားပြောသင်တန်းတက်လိုက်၊
အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတက်လိုက်၊ စာရင်းကိုင်တက်လိုက်။

ငွေပေါလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲပေါ့။ မြိုးမြီးခြံခြံ၊
အဆောင်မှာနေ၊ စစ်စီစွာ စားပေါ့။

ချစ်လွန်းဝတီက ဖြူဖြူချောချော။ အသားအရည်က ဖြူဖြူ
စင်စင်။ ကိုယ်လုံးလှလှနှင့် မျက်နှာလေးက ချစ်စဖွယ်။ မိဘက
လည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲမဟုတ်။

ဖြူချောလေးပေါ့။ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း ခေတ်မီမီ။ သုံးနိုင်
ခွဲနိုင်။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ချစ်လွန်းဝတီလောက် အဆင်မပြေ။
မိဘက ဝန်ထမ်းတွေ။ သားသမီးက (၃)ယောက်။ ရန်ကုန်မှာ
အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်လာရတာလည်း တစ်နှစ်လုံး ကျူးရှင်သင်ထား
ပြီး စုထားသည့်ငွေလေးနှင့်။

ခက်ပန်ကတော့ ချစ်လွန်းဝတီလို မြင်သာထင်သာအလှ
မဟုတ်။ အသားကလည်း ဖြူဝင်းနုမနေ။ အဝါရောင်နှောသည့်
အသား။

အရပ်နှင့်ကိုယ်လုံးကျတော့လည်း ချစ်လွန်းဝတီလို မော်ဒယ်
အရပ်မဟုတ်။ ချစ်လွန်းအရပ်က ၅ ပေခွဲကျော်ချင်ပေမယ့် သူမ
ကတော့ ၅ ပေ ၄ လက်မလောက်။ မျက်နှာလေးကတော့ ချစ်စဖွယ်။

ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ပြည့်ရုံ။ ကိုယ်ဟန်ကတော့ လှပါ၏။
နှစ်ယောက်လုံး ဒေါင်းမလေးတွေလို ကျော့ကျော့လေးတွေ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ထိန်းကျောင်း အမှီသဟဲပြုရင်း ဘဝ၏တိုးတက်
ကြီးပွားရာလမ်းကြောင်းတွေကို ရှာဖွေနေခဲ့ကြတာပါ။

အဲ...ယခုခေတ်ပေါ်ရောဂါအရ အင်တာနက်သုံးကြ၊ ဖုန်းပွတ်

ကြတာလည်း အတူတူ။

ဖုန်းကိုပဲ အချိန်ပြည့် ပွတ်မနေရအောင် မနက်လင်းကတည်းက အင်တာနက်မသုံးကြတော့။ တစ်နေ့လုံး သင်တန်းတွေတက်၊ အလုပ်တွေလုပ်၊ ည အဆောင်ပြန်ရောက်မှ ဖုန်းဖွင့်ကြကြေး။ သစ္စာဆိုထားကြသည်။

အဲ...သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးနှင့် FB friend အင်တာနက် မိတ်ဆွေဆိုတာလည်း အတူတူနီးပါး။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မလျှို့ဝှက်ကြေး။

သူမတို့က ကိုယ့်ပုံတွေလည်း မတင်ကြပါ။ ပရိဖိုင်ကအစ ပန်းပုံလေးတွေပဲ။ ခက်ပန်က စပယ်။ ချစ်လွန်းဝတီက သဇင်။

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးနှင့် ခင်နေကြသည့် အခင်ဆုံးမိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်။

စစ်သွေးတံခွန်နှင့်စိုင်းမိုးသွေး...

စစ်သွေးတံခွန်က အမေရိကားမှာ အင်ဂျင်နီယာ။

စိုင်းမိုးသွေးကတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာနေတယ်တဲ့။ ဝပ်ရှော့ ထောင်သည်။ ခြံစိုက်သည်တဲ့။

ခင်မင်ကြတာ ၆ လလောက်ကြာပြီ။

စစ်သွေးတံခွန်နှင့်စိုင်းမိုးသွေးတို့ကလည်း တစ်နယ်တည်းသားတွေ။ တစ်ယောက်က ကိုယ့်ဌာနေမှာ ကိုယ်နေပြီး တစ်ယောက်က အမေရိကား ရောက်သွားတာ။

သူတို့ကတော့ ယောက်ျားလေးတွေမို့ သူတို့ပုံတွေ တင်ကြ

ပြကြမို့ သူမတို့ မြင်ဖူးနေသည်။

ခက်ပန်နှင့်ဝတီကတော့ ကိုယ့်ပုံလည်းမတင်။ ဓာတ်ပုံတောင်းတော့လည်း မပေးပါ။

မနက်ဖြန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရန်ကုန်သို့ လေယာဉ်တွေဖြင့် ဆိုက်ရောက်ကြမည်။

ကိုယ့်ရဲ့ပထမဦးဆုံး ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေတွေကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွားရောက်ကြိုဆိုရမှာ တကယ့်ကို ရင်ဖို့စရာ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိတ်ကူးတွေနှင့် ရူးလို့။

“FB ထဲကပုံတွေကိုတော့ အားကိုးလို့ မရဘူးဟ။ ပုံထဲမှာ ချောနေပေမယ့် အပြင်မှာ ချာတူးလန်နေချင်နေမှာ။ ကိုစစ်သွေးတံခွန်ရော ကိုစိုင်းမိုးသွေးရော ပုံတွေထဲမှာတော့ လူချောတွေနော်”

“အင်း...မိတ်ဆွေတွေပဲဟယ်...ချောချော မချောချောပါ။ စိတ်သဘောကောင်းကြရင် ပြီးတာပဲ”

ချစ်လွန်းဝတီ၏စကားကို ခက်ပန်သစ္စာက ခပ်အေးအေးပင်တုံပြန်သည်။

ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လျှင် ချစ်လွန်းဝတီ၏ရုပ်က ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်အလှ။ အသားအရည်၊ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ မျက်နှာ အားလုံး လှလှပပ။

အဲ...ခက်ပန်သစ္စာကတော့ လှသည်ဆိုရုံလေး။ သေချာကြည့်မှ သေချာလှသူ။ မျက်လုံးညိုကြီးများက အကြင်နာ၊ ကရုဏာ၊ မေတ္တာတို့ဖြင့် အေးအေးမြမြ။

နှုတ်ခမ်းလေး စိုစိုဖူးဖူးကလည်း အသည်းပုံ။

သို့သော် ချစ်လွန်းဝတီ၏အလှက နှင်းဆီလို အလှထင်ပေါ်ပြီး ခက်ပန်သစ္စာ၏အလှကတော့ ခွာညိုပန်းလို၊ ခရေပန်းလို၊ စပယ်လေးလို။ သေချာကြည့်မှ မြင်ရမည့်အလှ။

လူတိုင်းနီးပါးကလည်း ချစ်လွန်းဝတီကိုသာ ချစ်ခင်လိုကြပြီး ခက်ပန်သစ္စာကိုတော့ နားမလည်နိုင်ကြ။

သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ပျူပျူငှာငှာရှိသည့် ချစ်လွန်းဝတီသာ အရာရာမှာ ဘုရင်မ။ မိဘကလည်း သူမလိုသမျှ ပံ့ပိုးနိုင်တော့ ဝတ်နိုင်စားနိုင်သည်။ ရွှေငွေဆိုလည်း ဝတ်နိုင်၏။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ဘဝသမားပီပီ အရာရာ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး။

အသက် (၂၀)အရွယ်လေးနှင့်မလိုက်။

ယခုလည်း FB ထဲမှ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရမှာကို ချစ်လွန်းဝတီ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်နေသမျှ ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ခပ်အေးအေး။

“နင်ကလည်းဟယ်...မိတ်ဆွေဆိုပေမယ့် အခြေအနေပေးရင် ချစ်သူဖြစ်သွားတတ်ကြတာပဲလေ။ ဒါပဲနော်...ငါကြိုက်တာ အရင်ရွေးမယ်။ ပြီးမှ ကျန်တာ နင်ယူ”

“ဒီအရွယ်ကြီးတွေ ချစ်သူရှိမှာပေါ့ဟ...သူတို့က ငါတို့ထက်ကြီးတာကြီး”

“အေးပါ...တကယ်လို့ သူတို့မှာ ချစ်သူမရှိဘူး၊ ငါတို့ကို

လည်း ကြိုက်မယ်ဆိုရင် ပြောတာပါ”

“ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ရမ်းမကြိုက်ချင်ပါဘူးဟာ...ဒီခေတ်ကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဖေ့စ်ဘွတ်ထဲက ခင်မင်မှုနဲ့ အပြင်လောက ခင်မင်မှုကလည်း တူချင်မှတူမှာ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ထဲမှာ အလိမ်အညာတွေများတယ်တဲ့။ သတင်းတွေ တက်လာတာကြည့်ပါလား။ ထိုင်းမှာ မြန်မာမလေးတစ်ယောက် သူ့အစ်မတွေ မရှိတုန်း ဖေ့စ်ဘွတ်က ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တာ။ ဟိုက အပြင်မှာ အသက်ကြီးကြီး၊ အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ကောင်မလေးကို မုဒိမ်းကျင့်ပြီး သတ်သွားတာလေ”

“သူတို့ကတော့ အဲလိုဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဟာ...သူတို့ acc ထဲမှာ သူတို့ life ကို တွေ့နေရတာပဲ”

“အဲဒါကိုက သူတို့တင်ထားတာလေးပဲ ကိုယ်မြင်ရတာလေ။ အရမ်းကြီး မပျော်ဝင်စမ်းပါနဲ့ဟာ...ကိုယ်တွေက မိန်းကလေးတွေပါ”

“နင်ဟာလေ...သိပ်ပြီး စကားကြီးစကားကျယ် ပြောတာပဲ။ ဒါဆို နင် သူတို့ကို မခင်ဘူးလား”

“ခင်ပါတယ်...အကန့်အသတ်နဲ့ပဲ။ အတိုင်းအဆမသိ အတိုင်းအဆမရှိ မခင်ရဲပါဘူး။ သူတို့အပြင်ဘဝက ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ချိုသလား၊ ခါးသလား ငါတို့သိတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ကဲပါ...လိုက်တော့လိုက်နဲ့ပါ။ ငါတစ်ယောက်တည်းမို့ပါ။ ဟိုရောက်တော့လည်း သူတို့အခြေအနေ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ဟယ်။ ရိုင်းတော့မရိုင်းစေနဲ့နော်”

“ငါလည်း ခင်ပါတယ်။ အုလိုက် အသည်းလှိုက်ခင်နေလည်း မိန်းကလေးဆိုတာ ဟန်ဆောင်ရတယ်နော်”

“ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးဆို...နင်ပဲ ခဏခဏ ဆရာကြီးလုပ်နေတာလေ”

“ဟဲ့...အဲဒါက တစ်မျိုး၊ ခုလို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခင်တာမင်တာကျတော့ ကိုယ်က သည်းသည်းလှုပ် ကြွေပြနေရင် သူတို့က အထင်သေးမှာပေါ့။ ချနင်းသွားမှာပေါ့။ ဣန္ဒြေလေး ဆည်ရသေးတယ်ဟ”

“ဣန္ဒြေဆိုတာ ဘာလဲ...မာယာလား”

“အို...နင်ပဲ ပြောရက်လိုက်တာ။ မာယာဆိုတာ ဟန်များ တာ။ လှည့်စားတာ။ ကောက်ကျစ်တာ။ ဣန္ဒြေဆိုတာက စောင့်စည်းတာ။ စောင့်ထိန်းတာ။ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် မဖြစ်တာ။ အလကားနေရင် ဟိုးဟိုးဟီဟီ ရယ်နေမယ့်အစား မိန်းကလေးဆိုတာ အလွန်ရယ်ချင်မှ ပြုံးရုံပေါ့”

“အိုး...ဒီခေတ်တွေ လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ခုခေတ်က ဖြူဖြူစင်စင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းခေတ်။ မာယာတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေ ခေါက်ထား နားထားလိုက်စမ်းပါ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လေဆိပ်သွားဖို့ တိုင်ပင်ရင်း စကား တွေ ဆွေးနွေးဖြစ်နေကြတာ။

“ဝတီရယ်...နင်က ချောချောလှလှလေးပါ။ မြင်တာနဲ့ တန်းခနဲ သူများမျက်လုံးထဲဝင်စေမယ့် အလှပိုင်ရှင်ပါ။ စိတ်မြန်

လက်မြန်ရှိတာနဲ့ ရင်တဲးကိုဘဲအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးရှိတာ လေးတော့ ပြင်ဟာ...ငါ့သူငယ်ချင်းက ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ အပြောချို၊ ပစ္စည်းရှိ”

“အမလေး...ခက်ပန်ရယ်...နင်ပြောခါမှ ဘဝင်မြင့်ပြီး တာဝတိံသာ ရောက်သွားဦးမယ်”

“ဒါပေမဲ့...”

“လာပြီ...လာပြီ...မြောက်ဆောင်တော့ မဆောင်နဲ့ဟာ။ တော်လောက်ပါပြီ။ ဒီလောက်ဝေဖန်ရရင် တော်ပြီပေါ့။ ငါက စိတ် မချမ်းသာတဲ့စကားဆို မကြားချင်ဘူးဟ”

“အဝေဖန်ခံနိုင်တဲ့သူမှ တိုးတက်တာဟ။ အနင်းခံနိုင်တဲ့စပါး သန်သည်။ အဝေဖန်ခံနိုင်တဲ့သူ လိမ္မာတယ်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

“ရွယ်တူချင်းချင်း ဆရာကြီးလုပ်တော့ နားကြားပြင်းကပ် တာပေါ့ဟာ...နေစမ်းပါဦး...နင်က ဘာလို့ ဒါတွေ သိနေတတ် နေ ပြောနေတတ်ရတာလဲ”

“ငါက စာဖတ်တယ်။ စာမျိုးစုံဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ဘဝ က ကြမ်းတယ်လေ။ မိဘနှစ်ပါးနဲ့အတူ ကိုယ်နိုင်ရာဝန်ရော၊ မနိုင်ဝန် ရောထမ်းပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ ဘဝနာတဲ့လူတိုင်းနီးပါး အသိဝင် မိတာပေါ့ဟာ။ ဘယ်ဇာတ်ဆရာကမှ ခေါင်းထဲရိုက်မသွင်းပေးပါ ဘူး။ ကံဇာတ်ဆရာကပဲ အသိတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ ခေါင်းထဲရိုက် သွင်းပေးခဲ့တာပါ။ ငါကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်တယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့ဘဝအတွက် အဖိုးတန်သယံဇာတတွေပါပဲ”

“ဟင်...နင်ဟာလေ သိပ်ကိုစကား...စကားကျယ် ပြော
တာပဲ။ နင့်ဆန္ဒအတိုင်းဆို ကိုစစ်သွေးနဲ့ကိုမိုးကို သွားကြိုမှာလား။
မကြိုမှာလား...ပြော”

“မကြိုဘူးပေါ့ဟာ”

“ဟယ်...တကယ်...နင် သူတို့ကို မခင်လိုလား။ မိန်းမ...
နင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အရမ်းခင်ပါတယ်နော်”

“ခင်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ ငါ မကြိုချင်ဘူး။ အဲဒါ မိန်းကလေး
တို့ စောင့်စည်းအပ်တဲ့ ဣန္ဒြေပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ငါတို့နှစ်ယောက်
ကို အရမ်းခင်တယ်။ သူတို့ ရန်ကုန်မြေကို ခြေချလိုက်တာနဲ့ ငါတို့
မျက်နှာလေးတွေ မြင်ချင်ပါတယ်ဆိုတာကြီး”

“ဟ...ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ပြောမှာပေါ့။ ငါတို့က
သူတို့ရဲ့နှုတ်ထွက်စကားတိုင်းကို ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်နေလို့တော့
ဘယ်ရမလဲ။ ခုမှ ငါတို့ တွေ့ရမြင်ရမှာလေ”

“Fb မှာ ခင်ခဲ့ကြတာ ကြာပါပြီဟယ်”

“Fb က ဘဝတစ်ခု၊ life တစ်ခုဟ...အပြင်လောကနဲ့
ကွာခြားတတ်တယ်ဆိုတာလည်း သတိလေးထားဦး။ Fb ထဲမှာ
ရွှေမင်းသားလေးဖြစ်နေပေမယ့် အပြင်မှာ သုံးစားမရတဲ့ အော့ကြော
လန် ဒော်စလီတွေလည်း အများကြီး။ ဖေ့စဘုတ်ထဲမှာ ဘုရားပုံ
တင်၊ တရားတွေတင်၊ သံဃာတွေတင်ပြီး ဘုရား၊ တရား မြနေပြ
ပေမယ့် အပြင်မှာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာလေ”

“အေးပါ...အေးပါ...ကျောင်းအမရယ်...မနက်ဖြန်ကျရင်
ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားပါရစေနဲ့။ နင်ပါလိုက်ခဲ့ပါ။
ခရိတ်အားလုံး ငါ ပေးပါ့မယ်။ တက္ကစီခ...မုန့်ဖိုး”

“လိုက်မှာပါ...နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ။ ပြီး သူတို့ကိုလည်း
ငါ ခင်ပါတယ်။ စရိတ်ကတော့ ငါလည်း တစ်ဝက်ပေးမှာပါ။ ငါက
သူများနာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်မရှူချင်ဘူးလေ”

“ကဲ...ကဲ...မမချော...သဘော...လေယာဉ်က ညနေ
(၅)နာရီလောက်မှ ဆိုက်မယ်တဲ့။ တစ်ယောက်က မိုင်ထောင်ချီဝေး
တဲ့အရပ်က လာခဲ့ရမှာ။ ငါတော့ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။ ခက်ပန်ရေ
ရွေးကြကြေးဆို ငါ ကိုစစ်ကို ရွေးမယ်နော်။ သူက အမေရိကားမှာ
အလုပ်လုပ်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာ...ကြွေတယ်ဟာ”

“နင့်ဘာသာ ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက် ကြိုက်ပါ။ တန်းခနဲတော့
အထာမပေးလိုက်နဲ့ဦးနော်။ နင်လည်း ဘုရင်မတစ်ပါးလို ချောပါ
လှပါတယ်။ ယောက်ျားတွေက လွယ်ရင်မလိုချင်ဘူးဟ...ခက်မှ
တန်ဖိုးထားတာ။ နင်...ပဲလေးတော့ နည်းနည်းများထားလိုက်ဦး”

“အင်းပါ...အင်းပါ...နင့်ကိုမိုးသွေးလည်း မဆိုးပါဘူး။
ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်၊ ခြံပိုင်ရှင်ကြီးပါ။ တစ်ခုပဲ...ငါ့လိုတော့ အမေရိ
ကားမှာ အခြေမချရတော့ဘူးပေါ့ဟာ...ဟီ...ဟီ...ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့
ကိုယ်နော်...မနာလိုမရှိနဲ့”

“မရှိပါဘူး၊ နင့်ကို ဟိုက ဖေ့စဘုတ်ကနေ ပရိုပို(စ်) လုပ်
လိုက်ပြီလား”

“မလုပ်သေးပါဘူး။ ကြိုပြီး လမ်းကြောင်းရှင်းထားရတာ။
ငါ့လမ်းကြောင်းထဲ နှင် ဝင်လာမှာစိုးလို့”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဟာ...ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။
အလုပ်တစ်ခုခု ဟန်ဟန်ပန်ပန် လိုချင်တယ်။ မေမေတို့ကို ကူညီချင်
တယ်။ သားသမီး (၃)ယောက် ကျောင်းထားရတာနဲ့ ချွတ်မြဲကျ
တော့မယ့် မိသားစုကို ကူညီဖေးမချင်တယ်...ဒါပါပဲ”

“အမယ်...သူဌေးတစ်ယောက်လောက် ကောက်ယူလိုက်ရင်
ပွဲက ပြတ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ငါက အချောင်လမ်းစဉ် မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ဘယ်သူဌေးရဲ့
အငယ်အနှောင်းမှလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ငါပြောတာက တို့မိတ်ဆွေ ကိုစစ်သွေးနဲ့ ကိုမိုးသွေး
တစ်ယောက်ယောက်ကို ယူလိုက်ရင် နှင် ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မယ်
လို့ ပြောချင်တာပါ”

“တော်စမ်းပါဟာ...ဒီအရွယ်ကြီးတွေမှာ ချစ်သူတို့...မိန်းမ
တို့ ရှိနေမှာပါပဲ”

“မိန်းမတော့ မရှိကြသေးပါဘူးဟ”

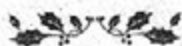
“ဒါဆိုလည်း ချစ်သူတော့ ရှိနေမှာပဲ။ ငါတို့တွေ ဖြူဖြူ
စင်စင် ခင်ကြရအောင်ပါဟာ”

“ကဲ...နှင်ကလည်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေတော့တာပဲ။
တော်ပြီ...အိပ်ကြစို့။ ဒါမှ မနက်ဖြန် လေဆိပ်ဆင်းရင် မျက်နှာ
ဖောင်းဖောင်းလေးတွေနဲ့ လှနေအောင်”

“လှပြီးသားပါ မေရယ်...ကြည့်မဝတဲ့ မောင့်မျက်လုံးထဲ
မယ်”

ချစ်လွန်းဝတီရဲ့ ရယ်သံလေးက တကယ့်ကို ချိုမြဲကြည်ရွှင်။
ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လား၊ ဇာတိပို့ဇာတ်ရဲ့
လား မသိတော့ပါချေ။

အခန်း (၂)

လေဆိပ်...

ဧည့်သည်ကြိုလို့ရသည့်နေရာမှာ ချစ်လွန်းတီနှင့် ခက်ပန် သစ္စာ။

ချစ်လွန်းက ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့၊ အသားပျော့ပျော့ဝတ်စုံလေး နှင့် တကယ့်ကို လှပကျော့ရှင်းနေလိုက်တာ ဘုံးကြိုးပြတ်သည့် နတ်မိမယ်လေးပမာ။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ချည်ထည်ဝမ်းဆက် အစိမ်းနုရောင်လေးနှင့်သာ။ ကချင်ဆင်လေး။ လက်မောင်းတစ်ဝက် မို့ စိုဝင်းနေသည့် လက်မောင်းလေးတွေ၊ မွှေးညင်းနုလေးတွေက တော့ သေချာကြည့်မှ။

ချစ်လွန်းက ကာလာရောင်စုံဖြင့် နုဥကာ ပန်းသွေးရောင် ထနေပေမယ့် ခက်ပန်ကတော့ သနပ်ခါးလေးနှင့်ပါပဲ။

ပင်ကိုစိုဝင်းနေသည့် မျက်နှာလေးမှာ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင် လှပပြီး ကရုဏာရိပ်၊ ဉာဏ်ပညာရိပ်ကြီးသည့်မျက်ဝန်းက ရွဲရွဲလှလှ ညံ့ညံ့၊ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း သဘာဝအတိုင်း ပန်းသွေးရောင်။

သူမက အလှအပအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ မခံနိုင်တာရယ်၊ အလှမရှိတာရယ်၊ သည်လိုပဲ ကိုယ့်ဘဝတာလျှောက်လုံး သနပ်ခါး နှင့်ပဲ ပြီးခဲ့တာ။

“လူဆိုတာ ကိုယ်နှင့် လက်လှမ်းမမီတာတွေ၊ မတန်မရာတွေ ကို သုံးစွဲချင်ရင် ဘဝပျက်တတ်တယ်။ သမီး စဉ်းစားကြည့်... သမီးကို မေမေတို့က တစ်လ တစ်သိန်းတောင် ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ကျောင်းစရိတ်ပေးနေရတဲ့အချိန်မှာ သမီးက တစ်ပူး (၅)သောင်း တစ်သိန်းတန်တဲ့ အလှအပပစ္စည်းတွေကို သုံးစွဲချင်ရင် သမီးဘဝ ငွေရလွယ်တဲ့နောက် လိုက်မိမှာပေါ့။ လမ်းမှားကို ရောက်သွားမှာ ပေါ့”

မေမေ ဆုံးမခဲ့သည့်စကားတွေကို ခက်ပန် ဦးထိပ်ပန်ဆင်ရင်း မြန်မှာသနပ်ခါးကိုပဲ နှစ်သက်ခဲ့မိသည်။

ဆံပင်ကျတော့ရော တင်ပါးထိရှည်သည့် ဆံခွယ်တွေထို တယုတယ ထိန်းသိမ်းရင်း ဆံထုံးလေးထုံး၊ ပန်းရလျှင် ပန်း၊ ခေ တော့လည်း ဒီအတိုင်းပေါ့၊ နေခဲ့သည်။

သည်နေ့လည်း သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှင့် ဆံပင်ညို

နှစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီး အဆောင်မှ အန်တီကြီးက စပယ်ကုံးတွေပေးတာ နှင့် ပန်လာခဲ့သည်။

ဒါပါပဲ။ ခက်ပန်သစ္စာ၏ကိုယ်မှ ခေတ်ပေါ်ဓာတုပစ္စည်းရနံ့တွေ ဘာမှမရှိပါ။ သနပ်ခါးရနံ့ရယ်၊ စပယ်ရနံ့ရယ်၊ ကိုယ်သင်းရနံ့ရယ်။

ချစ်လွန်းဝတီကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်လှပမွှေးမြဲနေခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင် အလှအပက တစ်မျိုးစီ။

အလှဆုံးနှင်းဆီနှင့် ခွာညိုပန်းလေး။

လက်ဝတ်လက်စားကျတော့လည်း ချစ်လွန်းက ပလက်တီနမ်နှင့်စိန် တစ်ဆင်စာ ဝတ်ထားနိုင်သည်။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ကျောက်ပုတီးလေးတစ်ကုံးသာ။ အစိမ်းရင့်ရောင်လေး။ ခပ်တိုတို။

နောက်... နားမှာ ကျောက်စိမ်းနားကပ်လေး။ ကျန်တာတော့ ဘာမှဝတ်မထားပါ။

ဘာမှမဝတ်ရပေမယ့် ခက်ပန်သစ္စာ အများကို ငေးမောပြီး ဘယ်တော့မှ အားမငယ်။

လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်။ သူ့ဘဝနှင့်သူ။ သူ စိန်ဝတ်ပြီး ကားစီး၊ တိုက်ဆောက်နိုင်တာနှင့် ဆင်းရဲသားတွေ အားငယ်

အားလျော့နေလို့ ဖြစ်ပါလား။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်။ သူ့ဘဝနှင့်သူ။ ဘဝချင်း

ဆပ်တူပြုချင်လို့မရ။

သည်တော့ ချစ်လွန်းက လေဒီဂျူးလှလှလေးနှင့် ဒေါင်းမလေးသို့ ကော့ကျော့နေသမျှ ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ခပ်အေးအေးပါပဲ။

ဖိုးလမင်းလည်း သူ့အဆင်းနှင့်၊ အလင်းနှင့်။ မီးတိုင်ငယ်လည်း သူ့အရွယ်နှင့်၊ အစွယ်နှင့်ဆိုသလိုပေါ့။

သူမကလည်း ကတ္တီပါပိနပ်အစိမ်းလေးနှင့် ခပ်အေးအေးပါပဲ။ ဖုန်းနံပါတ်တွေ၊ ဘာတွေ ပေးထားခဲ့ပြီမို့ ဖုန်းအဆက်အသွယ်

တော့ ရပြီးသား။ စိုင်းမိုးသွေးက (၅)နာရီမှာ လေယာဉ်ဆိုက်မည်။ စစ်သွေးတံခွန်ကတော့ ည (၈)နာရီမှ လေယာဉ်ဆိုက်မည်တဲ့။

သူမတို့နှစ်ယောက်နှင့်ပေါင်းပြီး မိုးသွေးပါ (၃)ယောက်သား ခစ်သွေးကို ကြိုကြရမည်။

ရင်ခုန်စရာတော့ အကောင်းသား။ ချစ်လွန်းဝတီက မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ဖမ်းရောင်လျှမ်းအောင် တက်ကြွနေပြီး ခက်ပန်သစ္စာ

ကတော့ ရင်ထဲမှာပဲ လှိုင်းထန်နေမိသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ (၆)လအတွင်း ခင်မင်ခဲ့ကြတာလည်း တော်တော်ခိုင်မြဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဖေ့စ်ဘုတ် fri မို့သာ မယုံကြည်ရဲသေးတာ။ သူတို့ဟာ အမှန်အကန်လား၊ အကြံအဖန်တွေလား။

ငွေရောင်ပိတ်ကားကြီးပေါ်မှာ ဆက်လက်ကြည့်ရှုကြရုံသာ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လေယာဉ်စောင့်နေကြရင်း စိတ်တွေ

အသွယ်။ ချစ်လွန်းဝတီက စိုင်းမိုးသွေးနှင့် ခက်ပန်ကို တွင်တွင်
လျှော်နေ၏။

ဒါမှ သူ့ အမေရိကားက အင်ဂျင်နီယာကြီးကို ရမှာလေ။
လမ်းကြောင်းရှင်းထားတာ။

“ခက်ပန်နော်... ဒုလ္လာတဲ့ ကိုမိုးသွေးက နင့်ဖယားနော်။
ကိုယ့်ဖယားနဲ့တိုက်... လာမရွပ်ကြေး”

“နင့်ကိုပဲ နှစ်ယောက်လုံး ဝိုင်းကြိုက်ကြမှာပါ။ ကိုယ့်ဖယား
တွေသာ ကိုယ်ရှင်းပါ။ ငါ့ကိုလာပြီး ဆွဲမထည့်စမ်းပါနဲ့”

“ဪ... နင်လည်း တစ်ယောက်လောက်တော့ ကူထိန်းပေး
ထားဦးပေါ့ သူငယ်ချင်းလေးကလဲ”

“ဝါသနာမပါပါဘူးဟာ... မိန်းမနောက်ပိုးများ မလုပ်ချင်ဆုံး
ပဲ”

“အေးပါ... အေးပါ... နင်က တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူး
တော့ ရည်းစားအရသာ ဘယ်သိမလဲ။ ချစ်သူငှားတစ်ယောက်
လောက်တော့ ရှိသင့်တာပေါ့။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင်...”

“နားစမ်းပါ။ အားကိုမအားဘူး။ ငါ အလုပ်တွေလုပ်ရဦးမှာ”
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်ရင်းမောရင်းနှင့်ပင် စိုင်းမိုးသွေး
ပါလာမည့်လေယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

သူ့ရုပ်ကို ဖေ(စ)ဘုတ်ထဲမှာ မြင်ဖူးပေမယ့် အပြင်မှာ တူချင်
မှတူမှာမို့ သူမတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာသူများကို ပြူးပြုရှာနေမိကြ
သည်။

“အဲ...”

ခရီးဆောင်အိတ်ကို စမတ်ကျကျဆွဲပြီး လျှောက်လာသူဟာ
အရပ် (၆)ပေနီးပါး၊ ကိုယ်လုံးဖြောင့်ဖြောင့်၊ ယောက်ျားပီသသည့်
ရုပ်နှင့်။ စိုင်းမိုးသွေးဆိုတာ ဖြစ်ဖို့များနေတော့တာ။ လူချော
ဘစ်ယောက်ပါပဲ။

ရှမ်းဆိုပေမယ့် ရုပ်လည်းထူးပြီး ရှမ်းနှင့်မတူ။ စိုင်းစိုင်းခမ်း
လှိုင်တို့တောင် ရှမ်းဝတ်စုံဝတ်မှ ရှမ်းနှင့်တူတာ မဟုတ်လား။

အရိုးခံရပ်နှင့် ချစ်စရာကောင်းနေတာတော့ အမှန်။ အသားက
လည်း အဖြူစားကြီးတော့မဟုတ်။ နုနုနုနုနုနုနုလေး မနေရလို့လား
တော့မသိ။

အညိုရိပ်နည်းနည်းသန်းပြီး စိုပြည်သောအသား။ ချောသည်
လို့ ပြောလို့ရသည့်ရုပ်နှင့်။ နှုတ်ပေါ်တာ၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး
ထင်းပြီး နှုတ်ခမ်းက ပီပီရီရီနှင့် ခပ်နီနီ။

သူကလည်း သူ့ကိုလာကြိုမည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို
ထူမြေမပျက် စူးစမ်းရှာဖွေလို့။

နောက်... သူ့ကို ပြူးကြည့်နေကြသည့် ကောင်မချောလေး
နှစ်ယောက်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လျှောက်လာပြီး
တစ်ယောက်ချင်းစီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါလေတော့ရာ...

“အို...”

ခက်ပန်သစ္စာ၏လက်ကလေးကို သူ့လက်ဝါးနွေးနွေးကြီးနှင့်
အားပါးတရ လှုပ်ရမ်းရင်း...

“ကျွန်တော် စိုင်းမိုးသွေးပါ မစပယ်”

“...”

သူမတို့က ဘိုသို့နားညီတွေလည်း မဖော်ပြဘဲ ပရိုဖိုင်
နဲ့အညီလေးတွေသာ သုံးကြလေရာ ခက်ပန်သစ္စာအမည်က
...

ချစ်လွန်းဝတီအမည်က သဇင်လွန်းဝတီ။

သူက သူက မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် ခက်ပန်ကို မစပယ်ဟု
ဆိုလိုက်တော့ သူမ ကြောင်အမ်းအမ်း။

“ဖိနပ်လောက်ကြာအောင် လှုပ်ရှား၊ ဝမ်းသာနေပုံက မပြီး
နိုင်မီခိုင်၊ ချစ်လွန်းဝတီ သဘောတွေကျနေမိ၏။

သူက သူ့အင်ဂျင်နီယာကြီးအနားမှာ သူပဲ ရှိချင်တာလေ။

“ကျွန်မကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါဦး ကိုမိုးသွေးရဲ့”

“ဪ...ဆောရီးပါဗျာ...မသဇင်ကိုလည်း ဝမ်းသာ
ဂုဏ်ယူစွာ နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာလို့”

သဇင်ခေါ် ချစ်လွန်းဝတီက အကျင့်ပါနေသည်မို့ မျက်လုံးလေး
ထောင့်ကပ်ပြီး မူရာမာယာကြွယ်ကြွယ်နှင့်မေးလျှင် စိုင်းမိုးသွေး
ခပ်ပြုံးပြုံး။

“တကယ်မိန်းမချောလေးမို့ပေါ့ဗျာ...တကယ်ပါ...တော်ဝင်
အောင်ချောတဲ့ မိန်းမလှလေးပါ”

“နာမည်ကိုက တော်ဝင်သဇင်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ...ဟုတ်ပါပြီ”

စိုင်းမိုးသွေး ချစ်လွန်းဝတီကို လက်ဆွဲပြီး ခါရမ်းနှုတ်ဆက်
နေသည်မှာလည်း အကြာကြီး။ အရေးတယူ နှုတ်ဆက်လေမှ
ချစ်လွန်းဝတီ ကျေနပ်သွားလေ၏။

“ကဲ...လာ...ကျွန်တော်တို့ ကိုစစ်ကို ဆက်စောင့်ရအောင်”

“ခုမှ (၅)နာရီလေး...သူ့ဖလိုက်က (၈)နာရီမှ”

“ဟုတ်ပြီ...ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ညစာ ဒီအနီးအနား
တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ သွားစားရအောင်နော်”

ချစ်လွန်းဝတီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ခက်ပန်သစ္စာကတော့
စပိုရှပ်အပြာနု၊ ဘောင်းဘီရှည် ဂျင်းအပြာနုနှင့် သန့်ရှင်းလှပနေ
သည့် စိုင်းမိုးသွေးကို မရွံ့မရဲ ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ၏။

စိုင်းမိုးသွေး မျက်ခုံးပင့်သွားရသည်။

“ဘာလို့လဲ မစပယ်”

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး။ လမ်းစရိတ်ပဲပါတာ”

“ဟာဗျာ...ကျွန်တော် ကျွေးမှာပေါ့”

“မျိုမကျပါဘူး။ သူများကျွေးတာ”

“မစပယ်ရယ်...ကျွန်တော်က သူများလားဗျာ။ စိတ်ကူးနဲ့
ပုံဖော်ကြည့်ပြီး ခင်ခဲရတဲ့ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေလေးတွေပါ။ ကျွေးပါ
ရစေခင်ဗျ”

သူက စိတ်မကောင်းဟန်နှင့် နူးနူးညံ့ညံ့ ပြောနေလျှင် သူ့
၁ကားသံဝဲဝဲလေးက ညွတ်နူးပျော်ဝင်ချင်စရာ။

ချစ်လွန်းဝတီ ချစ်စနိုးတွေ ဖြစ်နေရ၏။ နောက်လာမည့် အမေရိကားမောင်က ပိုပြီး စွဲမက်စရာမို့သာ တင်းထားရတာ။ ဟင်း...

“ကဲပါ...ဒီလိုလုပ်မယ်။ ကိုစစ်သွေးလာမှ (၄)ယောက်လုံး ဒင်နာစားကြမယ်လေ...လောလောဆယ် အဆာပြေ လက်ဖက်ရည် လေး မုန့်လေးလောက်ပေါ့နော်”

“အိုကေ...အိုကေ”

သူက သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲလျက်။ ဝတီနှင့်ခက်ပန်က သူ့ဘေးနားမှ အတူလျှောက်လျက်။ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်လောက် အရင်စားထားနှင့်ကြသည်။ တီးရှော့တစ်ခုမှာ။

စားပြီးတာနှင့် လေဆိပ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကြရသည်။ စစ်သွေး တံခွန်ကို ကြိုဖို့လေ။

သူမတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြတော့ ပြောဖြစ်ကြတဲ့ စကားတွေ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည်အရင်းတိုင်း မိတ်ဆက်ကြ၊ စကားစမြည်တွေ ပြောကြ။

သူမတို့ကလည်း ကိုယ့်အခြေအနေကို ပြောပြကြသည်။

“ဒါဆို စပယ်ရော...သဇင်ရော လောလောဆယ် အလုပ် မရှိကြဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...သင်တန်းတွေလည်း လောလောဆယ် ပြီးနေ တယ်။ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်နေတာ။ ဘယ်မှမရဘူး”

“ဟန်ကျလိုက်တာဗျာ”

“ဘာရှင့်”

သူများအလုပ်မရှိတာကို ဟန်ကျလိုက်တာဆိုတော့ သူမတို့ နှစ်ယောက် သူ့ကို အော်ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ယောင်ပြီးတော့ပေါ့။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ...ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ။ ညီမတို့နှစ်ယောက်မှာ လောလောဆယ် အားနေကြတော့ ကျွန်တော် တို့ ပြင်ဦးလွင်ကို အလည်ခေါ်သွားလို့ ရတာပေါ့လို့ ဝမ်းသာသွား တာပါ”

ချစ်လွန်းဝတီက ဘာမှမပြောပေမယ့် ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ဂျက်ဂျက်လဲနံ။

“အမယ်...ခုမှ ကိုမိုးသွေးတို့နဲ့ တွေ့ရတာ။ မလိုက်ရပါဘူး။ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်း။ လူတွေ က ဘယ်လိုထင်မလဲ”

“ဒီအတွက်ဆိုရင်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့အမျိုးတွေ ရန်ကုန်မှာ ရှိပါတယ်။ ခုလည်း အဒေါ်ကို ခေါ်ရဦးမှာပါ။ နောက် တစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်တို့ ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်။ မိန်းမဖော် နှစ်ယောက်လောက်တော့ တင်လို့ရပါတယ်”

သည်မျှလိုက်လျောနေတော့ ချစ်လွန်းဝတီ လိုက်ချင်ချင်။ မြွေမသေ တုတ်မကျိုး ပြောလိုက်ပါ၏။

“ကဲပါ...ကိုစစ်သွေးလာတော့မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ဝတီ တို့က ဘယ်မှရောက်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လမ်းက ဘုရား

တွေလည်း ပို့ပေးမှာလား။ ပုဂံတို့...စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေးတို့...
“ဪ...ပို့ပေးမှာပေါ့။ ညီမတို့သာ လိုက်ဖြစ်အောင်
လိုက်ခဲ့ကြစမ်းပါ။ ကျွန်တားလုံး ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပါ
တယ်။ စပွန်ဆာပေးပါတယ်”

“ဟင်”

“ဪ...အားလုံး ကူညီပံ့ပိုးပါ့မယ်လို့ ပြောတာပါ”

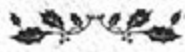
“ကိုစစ်သွေးလာမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာ အလိမ္မာစကား၊
သံတမန်စကားနှင့် ချစ်လွန်းဝတီ ချွေးသိပ်ထားလိုက်သည်။

ခက်ပန်သစ္စာ ဘာစကားမှ မပြောတော့ပါ။ သူမလည်း
ဘယ်မှရောက်ဖူးတာမဟုတ်။ ကိုယ့်မြို့ရယ်၊ တက္ကသိုလ်ရှိရာမြို့ရယ်၊
ယခု ရန်ကုန်။

ခရီးသွားစာယ့်ဆိုတာကလည်း ငွေကုန်သည် မဟုတ်ပါလား။
ကားခတွေ့ ဈေးကြီး၊ စားသောက်စရိတ်တွေက ဈေးကြီး။

သူ့အဒေါ်တွေ နှစ်ယောက်လောက်ပါမည်ဆိုလျှင်တော့
လိုက်လိုက်ချင်သား။ လောလောဆယ် သင့်တန်းတွေလည်းပြီး၊
အလုပ်ကလည်း မရသေးသည်စို့ပါ။

အခန်း (၃)

ပြည်တွင်းဖလိုက်မဟုတ်ဘဲ ပြည်ပဖလိုက်မို့ ဆင်းလာကြသူ
တွေအားလုံးနီးပါးဟာ စမတ်ကျကျတွေ။ အားလုံး နိုင်ငံခြားမှ
လာကြသူတွေ၊ နိုင်ငံခြားပြန်တွေပေါ့။

“စစ်သွေး”

စိုင်းမိုးသွေးရဲ့ အားပါးတရအသံ။

အလန်းတွေထဲမှ အလန်းတကုာ အလန်းဆုံးတစ်ယောက်ဟာ
ခပ်သွေးဆိုပါလား။ ချစ်လွန်းဝတီရော ခက်ပန်သစ္စာပါ မျက်တောင်
မခတ် ငေးကြည့်နေမိကြတာ။

နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ်ယောက်လောက်ကို စမတ်ကျပြီး ရုပ်
ချော၊ ဆိုက်ဂိုက်ဖြောင့်ဖြောင့်။ သူတို့ဟာ အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့်
အခြေကျပြီးသူတွေမို့ လူငယ်လေးတွေတော့မဟုတ်။ အသက်အစိတ်
နှင့် သုံးဆယ်ကြားအရွယ်။

ပြောရလျှင် ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးအရွယ်ပေါ့။ နှစ်ချို့ဝိုင်။
မြည်းစမ်းမကြည့်ခင် ရန်နှင့်ပင် မူးလောက်၊ ရူးလောက်သည့်အသွင်။
ရုပ်ချောရုံတင်မဟုတ်။ ဘာတွေနှင့် ညှိုငင်ဆွဲယူနေမှန်းမသိ
သည့် နေမင်းကြီးအား လုံမပျို (၂)ဦးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား
မဖြစ်အောင် မနည်းထိန်းပြီး ကြည့်နေ၊ ငေးနေရပါ၏။

ချစ်လွန်းဝတီက ပိုဆိုးတာပေါ့။ ခက်ပန်သစ္စာကမှ ဣန္ဒြေ
ဆည်နိုင်သေးသည်။

ဥမ္မာဒန္တီကို သီဝိမင်းကြီးမြင်တော့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်မိတာ
မျိုးနီးပါး။

“စစ်သွေး”

သူကလည်း ပဲများများမို့ စမတ်ကျကျ လျှောက်လာနေသည့်
စတိုင်လန်းလန်းနှင့်ပင်။ နှစ်ခါအော်ခေါ်မှ ကြားတော်မူသည်။

“မိုးသွေး”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တွေဆုံခန်းက လှလှပပ။ တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ပြေးဖက်ကြ။

စိုင်းမိုးသွေးလည်း ချောတာပါပဲ။ သို့သော် နိုင်ငံခြားမှာနေသူ
ကြီးလောက်တော့ စတိုင်မလန်းနိုင်ရှာ။

သူက ဘဝသမားလေ။ ဝပ်ရှော့အလုပ်တွေ လုပ်ရ၊ ခြံတွေ
စိုက်ရ။

“သူတို့က...”

သူတို့ ဖက်လို့ ဝမှ အနားမှ နတ်မိမယ်လေး (၂)ပါးကို မြင်

ဘော်မူသည်။ ဒီကောင်ပဲလေးတွေဟာ သဇင်လွန်းဝတီနဲ့ စပယ်
သစ္စာဆိုတဲ့ ရှင့်ရဲ့ဖေဖေဘုတ်မိတ်ဆွေမလေးတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့
ငင် နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိဘူးလား လူကြီးမင်းရယ်။

သည်တော့လည်း စိုင်းမိုးသွေးကပင် ပွဲစားလုပ်ပြီး မိတ်ဆက်
ပေးရတာပေါ့။

“စစ်သွေးကလည်းကွာ...ဒီနေ့ မင်းကို ဘယ်သူတွေ
သာကြိုမယ် ပြောထားသလဲ”

“ဪ...ငါ့ကို လာကြိုတဲ့သူတွေက အများကြီးလေကွာ...
ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

တကယ်ပင် ကောင်မလေးတွေ ပြေးလာကြတော့ ချစ်လွန်း
နှင့်ခက်ပန်တို့ ဝမ်းနည်းရသည်။

“မနောက်နဲ့ကွာ...စစ်သွေး...ကဲ...မင်းကို ငါ ပဟေဠိ
လည်း ဝှက်မနေတော့ပါဘူး။ သူက သဇင်လွန်းဝတီ၊ သူက စပယ်
သစ္စာ။ နာမည်အရင်းတွေကတော့ သဇင်နာမည်က ချစ်လွန်းဝတီ၊
စပယ်နာမည်က ခက်ပန်သစ္စာတဲ့”

“အိုး...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ညီမတို့ရယ်...ကိုကိုက
နောက်နေတာပါ။ ရိပ်မိပါတယ်။ ဒါလေးတွေက ကိုကိုညီမဝမ်းကွဲ
လေးတွေပါ။ ကိုကိုတို့က မောင်နှမ များတယ်။ မောင်နှမ
(၆)ယောက်။ ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲ လူပျို။ ဒီတော့ တွေးကြည့်ပေါ့
ကွာ။ ဆွေမျိုးကတော့ ပေါမပေါပဲ”

“ဪ...ကိုစစ်သွေးကို ပြင်ဦးလွင်က ကြားမိလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်...ပြင်ဦးလွင်က ကို...ဘတ်။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာတွေ ရွှေလာကြရင်း ဒီမှာလည်း ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ကိုကို တောင် ဒီမှာ တိုက်ခန်းတွေ ဝယ်ထားသေးတယ်။ ငှားစားမယ် လေ”

နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ယောက်စီ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း စစ်သွေးတံခွန်၏စကားတွေက ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် နွေးနွေးထွေးထွေး။ မိတ္တူဗလဋီကာ တစ်ကျမ်းလုံး အရည်ကျိုသောက်ထားသည် ထင်ပါရဲ့။

အိတ်တွေကိုဆွဲပြီး လေဆိပ်အပြင်သို့ ထွက်လာကြရင်း စကား တွေက ရေပက်မဝင်။ စစ်သွေး၏ညီမများက ကား(၂)စီးနှင့်လာကြ ပြီး သူ့ကို တစ်စီးသတ်သတ် ပေးကြသည်။

“ကိုကို ရန်ကုန်မှာ လိမ့်ချင်တဲ့နေရာလိမ့်မို့ ခိုးချင်တဲ့နေရာ ခိုးမို့”

ကားသော့ကို လှမ်းပေးရင်း သူ့ညီမများက ကားတစ်စီးနှင့် ပြန်သွားကြသည်။

သူက ကားနားမှာရပ်ရင်း သူမတို့ (၃)ဦးကို ပြုံးပြီးကြည့် သည်။

“ကဲ...တယ်ကိုခိုးကြမလဲ။ မိုးသွေး...မင်းကို ငါ ဆရာ တင်တယ်ကွာ။ မင်းက ဒီရန်ကုန်မှာ ကျက်စားနေကြ။ ကျွမ်းတယ် မဟုတ်လား”

သူပြောပုံကြီးက တစ်မျိုး။ စိုင်းမိုးသွေး မျက်စိ၊ မျက်နှာ

ပျက်ရသည်။

“ဟာကွာ...ငါ့အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ လာရတာပါ။ ခုတောင် အန်တီ မျက်စိခွဲလို့ ဆေးရုံတက်နေရတယ်။ ငါ ပြန်ရင်ခေါ်သွားရဦး မှာ”

“မင်းကလည်းကွာ...မလုံတဲ့အိုး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါက ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါ။ ကဲ...ဒီ...ငါတို့ရဲ့ ညီမအသစ်စက် စက်လေး (၂)ယောက်ကို ဘယ်လိုပြုစုရမလဲ...ပြော၊ မင်းက နယ်မြေကျွမ်းတယ်။ ဆရာတင်တယ်”

စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးတို့ စဉ်းစားနေကြဆဲ ခက်ပန်သစ္စာ ခပ်မြန်မြန် ဝင်ပြောမိ၏။

“အချိန်မရှိတော့ဘူးလေ...ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပို့ရင်း လမ်းမှာ ကျွေးချင်ကျွေးပါ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်”

“အိုး...ညီမထွေးလေးပြောတာ အမှန်ဆုံးပဲ။ right ... သွားကြစို့။ ကဲ...ကိုမိုးသွေး...ခင်ဗျားက ဝပ်ရှောဆရာ၊ ဒရိုင်ဘာ လုပ်ပေတော့။ ကိုယ် နောက်ခန်းမှာ နားမယ်။ အမေရီကားကနေ ဒီအထိ နာရီပေါင်းများစွာ လေယာဉ် (၃)ဆင့် ပြောင်းစီးခဲ့ရတာ ညောင်းလွန်းလို့ပါကွာ”

စစ်သွေးတံခွန်တို့များ ညည်းနေတာတောင် စတိုင်က လှလှ။ ကောင်မလေး (၂)ယောက်မှာ လေယာဉ်စီးလာရသည့် သူ့ကို နွား (၂)ကောင်နှင့်ဖက်ပြီး တစ်နေကုန် လယ်ထွန်နေရသည့် တောင်သူ လယ်သမားဦးကြီးထက်ပင် ပိုပြီး ကြင်နာသနားသွားမိကြသလို။

မချော (၂)ယောက်ကို ဘေးမှာထားပြီး စစ်သွေးက အလယ်မှ ထိုင်သည်။

မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး အနားယူလိုက်လာခဲ့သည်မို့ ကောင်မလေး (၂)ယောက် သူ့ကို တိတ်တခိုး ရှိုးလာတာကို သူလည်း သိသလို။ စိုင်းစိုင်းသွေးလည်း သိနေရသည်။

ဪ...လိပ်ပြာလေးက လှလွန်းတော့လည်း ပန်းကလေးတွေက ပျူပျူငှာငှာ၊ ရင်ဘတ်ထဲထိ ငြိသွားကြလေသလားနော်။

အခန်း (၄)

ညစာ ဒင်နာကျွေး။ သူမတို့ကို အဆောင်ပြန်ပို့။ ပွဲကတော့ လှသည်။ ပြောရလျှင် စစ်သွေးတံခွန်နှင့် ချစ်လွန်းဝတီတို့၏ပွဲလိုတောင် ပြောလိုရလောက်ပါရဲ့။

စစ်သွေးက သိပ်ပြီးလှပသော အသွေးအရောင်စုံသည့် လိပ်ပြာတစ်ကောင်။

ချစ်လွန်းဝတီကလည်း ရနံ့မွှေးပြီး အဆင်းလှသည့် ထင်သာမြင်သာ ပန်းကလေးပါ။ အလိပ်အလိပ် ဆံနွယ်ခွေလေးတွေက ကျောလယ်ထိရှည်လျားပြီး ဆိုးထားသည့် ရွှေအိုရောင်လေးကြောင့် နိုင်ငံခြားမင်းသမီးလေးလို လှမှလှ။

“သိလား ကိုကို...သိလား ကိုကို” နှင့် ကိုကိုချင်း မိုးမွန်နေပြီး လူကလည်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်။

စစ်သွေးကလည်း နိုင်ငံရပ်ခြား အမေရိကားကြီးကတောင် ခေတ္တပြန်လာသူမို့ နိုင်ငံခြားစတိုင်အဖြစ် ပခုံးဖက်တာ အကျင့်ပါ နေသလားမသိ။

လမ်းသွားလျှင်၊ စကားပြောလျှင် ပခုံးလေးဖက်တတ်သည်။ သူ့လက်များက သူမတို့၏ လက်မောင်း၊ ပခုံးကို ဖွဖွဖက်လို့။

နှစ်ယောက်လုံးကိုပါ တူညီသော နွေးထွေးမှုကို ပေးပါသည်။ ချစ်လွန်းကိုရော ခက်ပန်ကိုပါ သွားရင်းလာရင်း ပခုံးဖက်သည်။

သူခေါ်တာလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး။ ချစ်လွန်းကို သစင် တဲ့။ ခက်ပန်ကိုတော့ စပယ်။

(၂)ယောက်လုံးကိုပင် ဂရုစိုက်တာပါပဲ။ သို့သော် ချစ်လွန်းက သူ့ကို အရမ်းဦးစားပေးပြီး တိုးဝေပုတ်ခတ်နေတာမို့ သူတို့ (၂) ယောက်က ပိုပြီး တွဲမိကြသလို။

မိုးသွေးကလည်း သူတို့ (၂)ယောက်ကို ခင်ပါသည်။ သူက တော့ ရှမ်းတောင်တန်းတွေပေါ်ကလာသူမို့ အေးအေးဆေးဆေး။ သူ ခင်မင်မှုက နွေးထွေးရုံသာ။

အပြုံးမျက်နှာနှင့် သူမတို့ကို စကားလေး ဝင်ဝင်ပြောရုံ။ ပွဲလှ အောင်တော့ လုပ်တတ်ပါပေသည်။

သူကပင် စစ်သွေးကို အဆိုတင်သွင်းနေခဲ့တာ။
“စစ်သွေး...ပြင်ဦးလွင် ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

“မင်းနဲ့အတူပြန်မယ်လေ...ဘာလို့လဲ...မင်းက ဘယ်နှရက် နေဦးမလဲ”

“မင်းကို မေးရမှာပါ။ ငါက မင်းလည်း လာကြိုရင်း ငါ ဒေါ်ကိုလည်းခေါ်ရင်း လာတာပါ”

“(၂)ရက်၊ (၃)ရက်တော့ နေဦးမယ်ကွာ...ငါက တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကြာမှ တစ်ခါပြန်လာရတာ။ ဒီရန်ကုန်မှာ လျှောက်သွားလိုက် ဦးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ...ဘာလဲ...အလုပ်တွေထားခဲ့ရလို့ ပြန်ချင်ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျန်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားကို လွှမ်းလို့လား”

“အလုပ်တွေကတော့ အများကြီးပေါ့။ မင်းလို သူဌေးမှ မဟုတ်တာ။ အများကြီး ရုန်းကန်ကြီးစားရမှာ။ ငါ့မှာ ဘာဇယားမှ မရှိပါဘူးကွာ...ဒီစပယ်နဲ့သစင်ကို ပြင်ဦးလွင် အလည်ခေါ်သွားကြ အောင်။ လမ်းဘုရားတွေလည်း တစ်ဆက်တည်း ဖူးရတာပေါ့”

စိုင်းမိုးသွေး တင်ပြလိုက်လျှင် စစ်သွေးတံခွန်ကလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ။

“ကောင်းတယ်...ငါက မြန်မာပြည်ကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ဘောင် ရောက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒုတိယပတ် ခွင့်တစ်လ ယူလာ ခဲ့ဘယ်။ တစ်လ နေမယ်။ မြန်မာပြည်အနှံ့ မသွားနိုင်တောင် ဘုရား ဘွဲ့ဖူးရင်း လျှောက်သွားချင်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်...ကိုယ်သွားချင်ရာသွားရအောင် ကိုယ့်အစီ အစဉ်နဲ့ကိုယ် သွားကြတာပေါ့”

“အိုကေ...ဒါဆို ဒီရန်ကုန်မှာ (၂)ရက် လုပ်စရာရှိတာ သုပ်မယ်။ လည်စရာရှိတာလည်း၊ ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ကြမယ်။ ဒီရန်ကုန်မှာရှိတုန်း ညီမတို့လည်း ပါဝင်အားဖြည့်ရမယ်နော်”

စစ်သွေးတံခွန် တောင်းဆိုတော့ ချစ်လွန်းဝတီ ခက်ပန်ကို လှည့်ကြည့်၏။ တိုင်ပင်သည့်သဘော။ လူ့အကြောင်း ပေါင်းမှသိ တဲ့။ သည်လုလင်ကြီး၏အဆင်းကို ကြွေသွားပြီမို့ သူ့ကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်ချင်သည်။

အုပ်စုလိုက်သွားတာမို့ အန္တရာယ်လည်း တွေ့မည်မထင်။ ခက်ပန် ငြင်းဆိုမည်ပြင်လျှင် စိုင်းမိုးသွေးက ပွဲဝင်ထိန်း၏။

“မငြင်းနဲ့တော့ စပယ်...အစ်ကိုတို့ကို ခင်တယ်ဆိုရင် မငြင်း နဲ့တော့။ လောလောဆယ် စပယ်တို့လည်း သင်တန်းတွေ ပြတ်နေ၊ အလုပ်လည်း ရှာဖွေနေဆဲမို့ ကိုယ်တို့ကို ပါဝင်အားဖြည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့”

“ပျော်နိုင်ပါဘူး...ခက်ပန်က ဆင်းရဲတယ်။ မိဘကို ထောက်ပံ့ချင်တာ အရမ်းပဲ။ အလုပ်ကလည်း ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် ပျော်နိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိဘဲနဲ့ ခရီးမသွားချင်ပါဘူး။ သူများအကျိုးစီးပွားစား ရမှာလောက် အားငယ်တာ မရှိဘူး”

ကလေးလေးလို နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက နည်းနည်းစုရုံနှင့် ပွဲပြတ်သည်။ တကယ်လည်း ခက်ပန် စိတ်ညစ်နေပါသည်။ ခုထိ အလုပ်က ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိဘူးလေ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလိုက်သည့် ခက်ပန်ဟာ သင်းကွဲ လေးလိုပါပဲ။ သည်အုပ်စုထဲ ရောက်နေပေမယ့် ခပ်တည်တည်လေး။ စစ်သွေးရော မိုးသွေးပါ ပျာပျာသလဲ။

“ဟာ...စပယ် မှားနေပြီ၊ အလုပ်ကလည်း အချိန်တန်ရလာ မှာပါ။ အကိုတို့ ကူညီပါ့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ လူငယ်ပီပီ =ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခွင့်ရှိပါတယ်။ စပယ်ကြည့်ရတာ အရွယ်နဲ့ =လိုက်ဘူး။ အမြဲတမ်း စိတ်ဖိစီးနေပုံရတယ်။ အခွင့်သာခိုက် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတဆိုတာ ရှာမှီးကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် စပယ်ရယ်... ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်။ အားလည်းမနာရပါဘူး။ ကိုကိုတို့သွားမယ့် ခရီးစဉ်မှာရော ခေါ်သွား ဘာမို့ စရိတ်လည်း ထူးပြီးမကုန်ရပါဘူး”

“အပြန်ကျတော့ရော အကိုတို့က ပြင်ဦးလွင်မှာ နေကျန် ခဲ့မှာ”

“ဪ...စပယ်ရယ်...အပြန်ကျ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်တင်ပေး လိုက်ပါ့မယ်တဲ့ဗျာ။ ကဲ...ကျေနပ်ပါတော့”

(၂)ယောက်လုံး အသည်းအသန် ရှင်းပြနေခဲ့သည်ကြောင့် သူတို့ဟာ တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ လှိုက်စေချင်ကြောင်း။ လောကွပ်ခေါ်တာ မဟုတ်ကြောင်း သိသိသာသာ။

ကလေးစိတ်မကုန်ကြသေးတာမို့ သူမတို့နှစ်ယောက် ခေါင်း လေးနှစ်လုံးပူးပြီး ချက်ချင်း တိုင်ပင်ကြပုံလေးကလည်း ချစ်စရာ။ ချစ်စနိုးဖြစ်စရာ။ ယုန်ဖြူလေး (၂)ကောင်။

အဲ...ယုန်ဖြူလေးနဲ့ ယုန်ဝါလေးပေါ့။

“ဟဲ့...နင် လေယာဉ်ပျံစီးဖူးချင်တယ်ဆို”

“အင်း သူတို့အခေါ်တွေပါ ပါမယ်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူးနော်”

“သူတို့ (၂)ယောက်ပုံစံက စိတ်ချရပါတယ်နော်”

“ချရပါတယ်ဟ...လူဆိုးကြီးတွေ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။

ရိုးရိုးသားသားရုပ်တွေပါ”

ခေါင်းလေး (၂)လုံးပူးပြီး တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေကြပေမယ့် စစ်သွေးရော မိုးသွေးပါ ကြားမိရိပ်မိနေရတာပါပဲ။ ပြုံးမိချင်စရာ။

နောက်ဆုံး မြန်မာအိုက်ဒိုးလို အဖြေထုတ်ပေးလိုက်ကြတာက

“လိုက်မယ်...ကျွန်မတို့(၂)ယောက်လုံးကို ခွဲတစ်ပေါက်

မစွန်းအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်ပါမယ်”

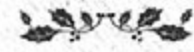
“အလေးအနက် ကတိပေးပါတယ်ဗျာ...ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ်”

“အိုကေ...”

သည်လို ကတိတွေပေးပြီး ခင်မင်မှုကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြတာ။

ဘုရားသိကြားမလို့ အကိုတို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ့်ရွှေမင်းသားအစစ်တွေ ဖြစ်ကြပါစေ။

မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးမင်းသားတွေ မဖြစ်ကြပါစေနဲ့လေ။

အခန်း (၅)

ရန်ကုန်မှာ (၂)ရက်လည်ကြတာကတော့ အသေးစိတ်တွေ ပြောမနေတော့ပါ။

သူတို့တွေဟာ စာပေလည်း ဝါသနာပါကြတာမို့ စာအုပ်ဆိုင်တွေ သွားကြသည်။ အပတ်စဉ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေတိုင်း ဖွင့်ပေးထားသော စာအုပ်တန်းကို သွားကြသည်။

ခက်ပန်သစ္စာ ကိုယ့်မှာရှိသော ငွေကလေး (၆) ထောင်နှင့် ရမည့်စာအုပ်ကို ဝယ်ရမှာမို့ စာအုပ်ကို လွတ်လပ်စွာ မရွေးနိုင်။

တန်ဖိုးကြည့်လိုက်၊ တွက်လိုက်ချက်လိုက်။

၄-၅ အုပ် ရွေးထားပေမယ့် ဈေးနှုန်းကြည့်၊ ဒစ်စကောင့် ဘန်ဖိုးနှုတ်၊ သူမ ရနိုင်မည့် (၂)အုပ်ကလေးပဲ ချီတုံချတုံနှင့် ဆပ်ရွေးရသည်။

ခက်ပန်ဟာ မိဘတွေက စာဖတ်သူတွေမို့ သူမလည်း စာဖတ် ပါသည်။ ရသစာပေတွေပေါ့။

သူမ ရွေးထားတာ ခင်နှင်းယုရဲ့ မြရည်ဆည်းဆာဝတ္ထုတိုများ နှင့် ခင်ခင်ထူးရဲ့ ပန်းကြာဝတ်မှုန် (၂)အုပ်ပေါင်း ၉၀၀၀။ ၁၀% ဒစ်စကောင့်ပေးတော့ (၈၀၀၀)။ ရှိတာက ငွေကလေး (၆၀၀၀)ထဲ။

စာအုပ်ဈေးတန်းကြီးက တမျှော်တခေါ်။ လမ်းခြားပြီး (၂)ဖက်လုံးမှာ စာအုပ်ဆိုင်တန်းတွေ။

ကိုယ့်မှာဖြင့် (၂)အုပ်လေးတောင် မဝယ်နိုင်ပါလား။ ကျန် သည့်စာအုပ်တွေလည်း သူမ လိုချင်တာတွေ အများကြီး။

မြသန်းတင့်တို့၊ ရွှေဥဒေါင်းတို့၊ ဒဂုန်ရွှေမျှားတို့...နောက် ကဗျာလုံးချင်းတွေ။ အများကြီးမှ အများကြီးပါ။

ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေရော...

ကားပေါ်မှ ဆင်းကတည်းက ကိုယ်သွားချင်ရာသွားပြီး ကိုယ် ကြိုက်ရာစာအုပ်တွေကို မွေနှောက်ရှာဖွေ ဖတ်ရှုနေတာမို့ သူတို့ (၃)ယောက် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းလည်း ခက်ပန် မသိ၊ မကြည့်မိပါ။

ကိုယ့်ဘာသာ စာအုပ် (၂)အုပ်နှင့် ခေါင်းစားနေမိတာ။ အနှစ်သက်ဆုံး စာအုပ်တွေ အများကြီးထဲမှာမှ (၂)အုပ် စကားတင် ရွေးထားမိပါသည်။

တန်ဖိုးက (၈၀၀၀) တောင်။ ချစ်စရာမျက်နှာလေးကို ရှုံ့ပြီး ငွေကလေး (၆)ထောင်နှင့် အခက်တွေ့နေသည့် သူမကို ဆိုင်ရှင် ကောင်လေးက သတိထားမိပုံ။

“ညီမ...ပိုက်ဆံမပြည့်လို့လား၊ ရှိသလောက်ပေးခဲ့လေ။ နောက်...ကြုံတော့မှပေးပေါ့”

“နောက်...ဘယ်လိုလုပ်ကြုံမလဲ။ ကျွန်မ အကြွေးမလိုချင် ပါဘူး။ စာအုပ်တန်းမှာ ဈေးသက်သာတယ်...သက်သာတယ်နဲ့ ဘယ်မှာသက်သာလို့လဲ”

“လျှော့ပေးထားပါတယ်ဗျာ...၁၀ % ဒစ်စကောင့်ပါ”

“သူများတွေပြောတော့ ၅၀ %၊ ၄၀ % လျှော့ပေးတယ်တဲ့”

“အဲဒါက ဟိုး...ရှေးက စာအုပ်တွေလား၊ မရောင်းရတဲ့ စာအုပ်တွေလားတော့ မသိပါဘူး။ ဒီစာအုပ်တွေကတော့ ၁၀ %ပဲ လျှော့ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ညီမ...လိုချင်ရင် ယူသွားပါ။ နောက်မှ ကြုံမှပေးပေါ့”

“အို...အကြွေးလည်း မယူချင်ပါဘူး။ ဈေးလျှော့ပေးပေါ့”

ဝယ်သူတွေ (၄-၅) ဦးပေမယ့် အားလုံးဟာ သူ့အာရုံနဲ့သူ့ ခွေးပေါက်လေးလို ဂျစ်ကျနေသည့် ကောင်မချောလေးအား ဆိုင်ရှင် ကောင်လေး ပြုံးကြည့်နေဆဲ ခက်ပန်အနား ရောက်လာတာ စစ်သွေး တံခွန်။

“ချာတိတ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဈေးဆစ်နေတာ...စာအုပ်တွေ ဈေးကြီးလို့”

“ဘယ်လောက်တောင်လဲ”

“နှစ်အုပ်ပေါင်း (၉၀၀၀)၊ ဒစ်စကောင့်နဲ့ဆိုတော့ (၈၀၀၀)”

“ဈေးမကြီးပါဘူး စပယ်ရဲ့... ဒေါ်လာနဲ့တွဲလဲရင်

(၇)ဒေါ်လာလောက်ပဲ ရှိမှာပါ”

အရေးထဲ ဒေါ်လာနှင့် လာပြောနေသည့် သူ့ကို ခက်ပန်သစ္စာ မျက်စောင်းအကြီးကြီး ထိုးမိပြီး စာအုပ် (၂)အုပ်ကိုလည်း ဆောင့်ခနဲ ချခဲ့ကာ ရှေ့မှ ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားပုံက စိတ်လိုက်မာန်ပါ။

နောက်မှ ဆိုင်ရှင်ကောင်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပေမယ့် စစ်သွေးတံခွန် ရယ်မိသည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ညီ...အကို ယူသွားလိုက်မယ်။ အကို ညီမလေးပါ”

“မိဆိုးလေးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်...မိဆိုးလေး...ဒါပေမဲ့ သူဆိုးတာ ချစ်စရာ ပါကွာ။ ဒါတွေကရော...”

ဘေးမှာပုံထားသည့် စာအုပ်ကလည်း ၄-၅ အုပ်။

“သူရွေးထားတာ...သူလက်ထဲမှာရှိတဲ့ငွေလေးနဲ့ နောက်ဆုံး ဒီ (၂)အုပ်ကိုရွေးပြီး ပိုက်ဆံမပြည့်လို့ထင်ပါရဲ့...ဈေးဆစ်နေတာ။ ရှိတာပေးခဲ့ပါဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ တကယ့်ဂျစ်ကလေးဗျာ”

“ကဲ...သူရွေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေအားလုံး ကျွန်တော် ဝယ်လိုက်ပါ့မယ်။ လက်ဆောင်ပေးရတာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ်...စာဖတ်တဲ့ အကိုကောင်မလေးကို နှိထက်ပိုပြီး ချစ်ခင်နိုင်ပါစေဗျာ”

“ဟာ...ကိုယ့်ညီ...ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေး ပါဆို”

“ထားလိုက်ပါကော့ဗျာ”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် စာအုပ် (၆)အုပ် သူ ဝယ်လာဖြစ်ခဲ့ သည်။ စာဂျိုပိုးမလေးမို့ ခင်မင်စိတ်က တဖွားဖွား။

ချစ်လွန်းဝတီကတော့ စာလည်း သိပ်ဖတ်ပုံမရ။ စာအုပ်တွေ ကို မက်မက်စက်စက်လည်း ရှိပုံမရ။ အပျော်လျှောက်သွား၊ အပျော် လျှောက်ကြည့်ပြီး သူမ ဝယ်တာ အလှအပရေးရာစာအုပ်တစ်အုပ် သာ။

“စာဖတ်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်လောက် ကြည့်လိုက်လည်း ပြီးတာပဲ”

စစ်သွေးတံခွန် စာအုပ်အိတ်ကိုဆွဲပြီး ခက်ပန်နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ရသည်။ ကားနားမှာ (၄)ယောက် ပြန်ဆုံပြီ။

“ဒီမှာ စပယ်ဖို့”

“အို...မလိုချင်ပါဘူး”

“စပယ် ရွေးထားတဲ့စာအုပ်တွေလေ၊ သေချာကြည့်ပါဦး” စာအုပ်ဆိုတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်။ မျက်လုံးလေး ဈေးပြီး ခိုးကြည့်ပုံလေးကအစ ချစ်စရာ။

“ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးရမှာ၊ ကျွန်မမှာ ပြန်ပေးစရာမရှိ ဘူး”

“ဪဗျာ...ကိုကိုကလည်း စာဖတ်တဲ့ကောင်မလေးကို စာအုပ်တွေ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာပါ။ အားမနာပါနဲ့...ရေမွှေး တစ်ပုလင်းလောက်၊ မိတ်ကပ်တစ်ဗူးလောက်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး

တစ်တောင့်လောက် ဈေးမကြီးပါဘူး။ နေ့...ယူပါ...မမ”

သည်တော့မှ စာအုပ်ထုပ်ကို လှမ်းဆွဲယူပြီး မဖုံးနိုင်၊ မဖိနိုင် ပျော်သွားသည့် အပျော်ရုပ်လေးက ဝင်းဝင်းပပ။

သနပ်ခါးရေကွဲလေးပျက်ပြီး သဘာဝမျက်နှာလေးကလည်း ဝင်းဝင်းပပ။ သေချာကြည့်မှ မျက်လုံးညိုညို၊ မျက်တောင်ခက်ခက်၊ နှာတံလုံးလုံး၊ နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးပြည့်ပြည့်လေးနှင့် တော်တော်ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ကောင်မလေးမှန်း သိလာရ။

လျှပ်တပြက်မှာတော့ ချစ်လွန်းဝတီက ပိုလှသယောင်ထင်ရ ပြီး ကြာကြာကြည့်မှ ခက်ပန်၏ သဘာဝအလှ၊ အရိုးခံအမူအရာ လေးတွေက နှစ်လိုဖွယ်ရာ။

“ဟုတ်ပါတယ်နော်...ရေမွှေးတစ်ပုလင်းလောက်တော့ ဈေးမကြီးပါဘူး”

“ဒါပေါ့...ရေမွှေးတွေက တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်းထိ ဈေးရှိ တယ်။ ခု...စပယ်စာအုပ် (၆)အုပ်က အားလုံးပေါင်းမှ (၁၅) ဒေါ်လာပဲ ရှိတယ်”

“ရှင်...”

“ဟုတ်တယ်လေ...ကိုကိုတို့ရနေတဲ့ ဒေါ်လာနဲ့ဆို (၁၅) ဒေါ်လာဖိုးပဲ ရှိတယ်”

ပြောပြီး အားလုံး ကားထဲပြန်ဝင်ထိုင်ကြသည်။ စိုင်းမိုးသွေး က မောင်းပြီး စစ်သွေးက ဘေးမှာထိုင်သည်။ ချစ်လွန်းနှင့်ခက်ပန် က နောက်ဘက်မှာ။

ချစ်လွန်းက သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက်။

“ကိုကို...ခက်ပန်ကို စာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးတယ်။ ဝတီကို ရေမွှေးဝယ်ပေး”

“ပေးပါတယ်ဗျာ...ရှေ့မှာ ဆိုင်တွေရင်ပြော”

“အိုး...မားကက်တစ်ခုခုကို ဝင်လိုက်မှာပေါ့”

“ကောင်းတယ်...ကိုကိုတို့ တစ်ခုခုလည်း စားရအောင်။ မဆာကြသေးဘူးလား”

“ဆာတယ်”

ခက်ပန်ကတော့ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်စီ တယုတယ ကြည့်နေ ပြီး ဆာပုံမရ။ ပီတီတွေသာ တဖွေးဖွေး။ စစ်သွေး နောက်ဘက်လှည့် ပြီး ခက်ပန်ကို လှမ်းစတော့ ချစ်လွန်းဝတီ မျက်စိ၊ မျက်နှာ ပျက်ရ သည်။

ကိုကိုစစ်သွေးက သူ ဦးထားတာလေ။

“ဟေ့...ချာတိတ်...မဆာဘူးလား...မေးနေတယ်လေ”

“ညော်...ဆာ...ဆာပါတယ် ကိုကို၊ အဲ...မဆာပါဘူး။ စာအုပ်တွေတင် တော်တော်ကုန်လှပြီ”

“ရတယ်...(၁၅)ဒေါ်လာဖိုးပဲ ရှိတယ်။ ဒီမြန်မာပြည်မှာ အားလုံး တန်ပါတယ်ကွာ။ ဟိုမှာဆိုရင် ဒေါ်လာနဲ့သုံးရတာ။ မြန်မာ ငွေနဲ့ဆို စပယ် နှမြောပြီး ဘာမှစားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်းနော်”

ရှေ့မှာ ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မြင်လျှင် စိုင်းမိုးသွေး ကားရပ်လိုက်

သည်။

(၄)ယောက်အတူ လူများပြည့်နေသည့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ အဲကွန်းလွတ်ထားသည်မို့ အထဲမှာ အေးအေးမြမြ။

သူတို့ (၂)ယောက်ပင် မီးနူးကြည့်ပြီး အစားအသောက်တွေ မှာကြသည်။

“ဝတီက ဟိုတယ်တွေ၊ မိုတယ်တွေမှာ စားဖူးချင်တာကိုကိုရ... အဲလို အဆင့်မြင့်မြင့် နေချင်စားချင်တာ။ ကားအကောင်းစားစီး... တိုက်ကြီးကြီးနဲ့နေပြီး ဟိုတယ်တွေမှာ လျှောက်စားရရင် တော်ပါပြီ”

“စကားစကား ပြောပါများ စကားထဲက ဇာတိပြ” သတဲ့။ ချစ်လွန်းဝတီဟာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို အဆင့်မြင့်မြင့် လှပပြီး ရည်မှန်းချက်ကလည်း အဆင့်မြင့်မြင့်ပါလား။

ခက်ပန်ကတော့ သူမ ရွေးထားပြီး ကိုကိုစစ်သွေး ဝယ်ပေးလာခဲ့သည့် စာအုပ်များထဲမှ ဆရာမြ၏ မာယာဘုံကို ဟိုလှန်သည်လှန်နှင့် စာမြည်းနေ၏။ တကယ့်စာဂျိုပိုးလေးပါလား။

စစ်သွေး...စပယ်ကို လှမ်းပြီး ချက်လိုက်ပြန်၏။ စိုင်းမိုးသွေးကတော့ နားစွင့်ရင်း ပြုံးစနဲ့နဲ့ စားရင်းသောက်ရင်း စကားတပြောပြော။

“စပယ်ကရော ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေချင်သလဲ။ သဇင်လိုပဲ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ မလိုချင်ဘူးလား။ သဇင် မှန်ပါ

တယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ခပ်မြင့်မြင့် မှန်းထားမှပေါ့။ အစကတည်းက ရည်မှန်းချက်မရှိဘဲ ကြုံရာကောက်ယူရင် ဒုက္ခတွေ့မှာပေါ့။ သဇင် မှန်တယ်”

စစ်သွေးက အမှန်တကယ် အပီအပြင် ထောက်ခံနေပေမယ့် ပယ်ကတော့ ခပ်အေးအေး။

“စပယ်ကတော့ အိမ်ထောင်မပြုချင်ပါဘူး။ ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေကလည်း ကံစမ်းမဲနှိုက်ရသလိုပဲ။ ဗလာမဲက ချားနေပါတယ်။ အောင်ဘာလေသိန်းတစ်သောင်းဆုလိုပဲ။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှ ပေါက်မဲက တစ်စောင်၊ နှစ်စောင်ရယ်”

“ဟား...ငါ့ညီမကတော့ ဆော်ပြီကွာ... ကံကောင်းတဲ့၊ သာယာလှပတဲ့ အိမ်ထောင်တွေ၊ မိသားစုတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“ရှိမှာပေါ့...နည်းနည်းပါးပါး...စပယ်ကတော့ အပျိုကြီးပဲလုပ်မယ်။ အလုပ်ရအောင်ရှာမယ်။ မိဘကို ပြန်ပြီးထောက်ပံ့မယ်”

ခက်ပန် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် လက်သီးလက်မောင်းမတန်းရုံတမယ် ပြောနေတော့ ချစ်လွန်းဝတီ နားကြားပြင်းကပ်နေ၏။ အလကား...စတန့်ထွင်တာ။ အိုဗာတင်းတွေ တိုက်နေတာ။

“အေးပေါ့...နင့်ကို ကြိုက်မယ့်သူမှမရှိတာ။ အပျိုကြီးပဲလုပ်ရတော့မှာပေါ့”

ညောင်မြစ်တူးလို့ ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်ကုန်တော့မလား။ မိန်းကလေး(၂)ယောက်၏ တင်းမာလာသည့်စကားစစ်ထိုးခြင်းကို သူတို့ (၂)ယောက် ပျာပျာသလဲနှင့် ဖျန်ဖြေကြရ၏။

ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်ကုန်အောင် စားပေတော့ စစ်သွေး
တံခွန်။

“ကဲ...ကဲ...တော်ကြပါတော့ ညီမတို့ရယ်...တစ်ယောက်
ကလည်း ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း သူဌေးနဲ့ ရပါစေ...
တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အတိုင်း အပျိုကြီးဖြူ
အောင် ကြိုးစား...ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ...ရှေ့မှာ မားကက်တစ်ခုက
ရင် ရေမွှေးဝယ်ပေးမယ်”

စားသောက်ပြီး ဆက်ထွက်လာကြရာမှ ကားရပ်ပြီး
(၄)ယောက်သား မားကတ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ စိမ့်အေးမေ
သည်အထဲမှာ မဝယ်နိုင်ပေမယ့် ဗဟုသုတရအောင် ခက်ပန်
လျှောက်ကြည့်နေ၏။

ချစ်လွန်းဝတီကတော့ ရေမွှေးရောင်းသည့်ကောင်တာမှာ သူ
စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်နေသည်။ ခက်ပန် စိတ်မဝင်စားပါ။ တန်ဖိုးကြီး
သည့် ထိုပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလိုပဲ သဘော
ထားပါသည်။

ကြည့်ရုံကြည့်တာ။ မြင်ဖူးအောင်ကြည့်တာ။ ချစ်လွန်းဝတီ
၏ရေမွှေးက တစ်သိန်းခွဲ။ ခက်ပန်မှာ တအံ့တဩ။

“နှမြောလိုက်တာဟယ်...တစ်သိန်းခွဲကြီးတောင်...ဒေါ်လာ
နဲ့ဆို ဘယ်လောက်လဲဟင်”

ခက်ပန်က ရိုးရိုးမေးပေမယ့် ချစ်လွန်းဝတီ မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်သွား၏။

“မနာလိုမရှိနဲ့နော်...ကိုကိုအတွက် ဒီငွေလောက်က ပါးပါး
လေး။ နင့်လို ငမ္ဘဲ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ...ဟုတ်ပါတယ်”
စစ်သွေးက ခက်ပန်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါသည်။

“စပယ်...ဖိနပ် ယူမလား၊ ရေမွှေး ယူမလား၊ လိုချင်တာ
ဘစ်ခုခု ပူဆာစမ်းပါ”

“တော်ပါပြီရှင်...စာအုပ်တွေရတာနဲ့တင် ဝမ်းသာလုံးဆိုလှ
ပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...ကိုကိုက မျက်နှာလိုက်ရာ ရောက်နေမှာ
ပေါ့။ သူဇော်ကတော့ ရေမွှေးတစ်သိန်းခွဲတန်၊ စပယ်ကျ စာအုပ်လေး
၃ သောင်းဖိုးထဲ”

“ဪ...အဲဒီလိုမတွက်ပါဘူးရှင်...ကိုကိုက ကျွန်မတို့
မိတ်ဆွေပဲ။ ကိုယ့်အကိုအရင်းဆိုရင်လည်း တွက်ကပ်ရသေးရဲ့။
သဒ္ဓါတဲ့ဆွမ်း တန်ရုံပဲ ရပ်ပါတယ်ရှင်။ ခုတောင် အားနာလှပါပြီ။
ဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ ပေါင်းရတာ အန္တရာယ်ရတယ်လို့ တွေးမိသွား
မှာ စိုးပါတယ်”

ခက်ပန်၏စကားကို ချစ်လွန်းဝတီက မျက်စောင်းထိုးပြီး
စစ်သွေးကတော့ ပျာပျာသလဲ။

“ဟာ...စပယ်...ကိုကိုတို့ ဒီလို ယောင်လို့တောင်မတွေ့မီ
ပါဘူးကွာ...ခုလို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ညီမလေးတွေရတာတောင်
ဝမ်းသာကြည်နူးလှပါပြီ။ ကိုကိုတို့ (၂)ယောက်လုံးမှာ ညီမ ချိုကလေး”

“ဆောရီးပါရှင်...စပယ်တို့လည်း ကိုကိုတို့ (၂)ယောက်၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရတာ တကယ့်ကို လှိုက်လှဲဝမ်းသာမိပါတယ်။ အစ်ကို (၂)ယောက် ကောက်ရတာပေါ့ရှင်”

“ကောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး... ဘုရားပေးတဲ့ ကိုကို (၂)ယောက်”

“ကိုကိုကို ကိုကိုစစ်သွေးလို့ ခေါ်မယ်။ ဟိုကိုကိုကတော့ ကိုကိုမိုးသွေးပေါ့နော်”

“ခေါ်စေဗျာ...ကိုယ်တို့ကတော့ ညီမတို့ကို ဖေ(စ)ဘုတ် နာမည်အတိုင်း စပယ်နဲ့သင်လို့ပဲ ခေါ်မယ်”

“အိုကေ”

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် လည်ပတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် မြို့ရန်ကုန်။

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့ ၂၀၀...ပြည်သူ့ဥယျာဉ်။

ချစ်လွန်းဝတီက စစ်သွေးတံခွန်၏လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ သွားလေရာ ဖားပျံလေးလို ကပ်ပြီးချွံ့နေတော့ အလိုလို နှစ်စုကွဲ၊ နှစ်တွဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ချစ်လွန်းဝတီနှင့် စစ်သွေးက တစ်တွဲလိုမို့ ခက်ပန်နှင့်စိုင်းမိုး သွေးက တစ်တွဲပေါ့။

ခက်ပန်ကတော့ လက်လည်းတွဲဖို့ နေနေသာသာ ယှဉ်တွဲလို လည်း မလျှောက်။ ကလေးလေးလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ လျှောက်ပြေး နေမိသည်။

ပျော်လိုက်တာ။ ဘဝမှာ ဖေဖေ၊ မေမေတို့နှင့်အတူ ကူပြီး ရုန်းကန်ရ၊ ခေါင်းစားရ၊ မပြေလည်ခဲ့ရတာမို့ သည်လိုအပျော်ခရီး မျိုးလေးတွေလည်း မသွားဖူးရ။

ဘဝမှာ အကျဉ်းဆုံးစရိတ်နှင့် လူဖြစ်လာခဲ့ရတာ။ ယခုကျ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသည့် နေရာများကို ရောက်ဖူးရတာမို့ ခက်ပန်အတွက် အသစ်အဆန်းတွေချည်း။

သည်တော့ တယ်သူနှင့်မှ ပူးပူးကပ်ကပ် မလုပ်အား။ တစ်ယောက်တည်း ကလေးလေးလို ဟိုအကောင်လေး ပြေးကြည့်လိုက်။ သည်အကောင်လေး ပြေးကြည့်လိုက်။

သမင်လေးတွေကို စိတ်ဝင်စားသလို ငှက်ကလေးတွေ၊ ရေခြင်းကြီးတွေ၊ ခြေကြီးတွေ၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ သစ်ကုလားအုပ်... အားလုံးကို သူမ စိတ်ဝင်စားသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိမထားအားဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရသေ့ တို့၏ဥယျာဉ်ကို ရောက်နေသည့် သမင်မလေးလို မျက်လုံးလေး တလက်လက်နှင့် လျှောက်သွားနေမိတာ။

နောက်လူတွေ ပါတာ၊ မပါတာလည်း သတိမထား။ သို့သော် နောက်မှ စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးမှာ သူမကိုပဲ မျက်မြည်မပြတ်ကြည့်ကာ လျှောက်လိုက်နေလျှင် ချစ်လွန်းဝတီ အမြင်ကပ်စိတ်၊ မနာလို စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာ၏။

သည်တော့ မိန်းမတို့၏ မာယာအရ ခက်ပန်သွားသည့်လမ်းနှင့် တစ်လမ်းစီဖြစ်အောင် ဖန်တီးလေတော့သည်။

ခက်ပန်သွားသမျှလမ်းနှင့် သူမက တစ်လမ်းစီ လျှောက်သွားသည်။

သည်တော့လည်း စစ်သွေးတံခွန်နှင့် ချစ်လွန်းဝတီက

လမ်း။ စိုင်းမိုးသွေးကတော့ ခက်ပန်နောက်မှ လျှောက်လိုက်သည်။

နောက်မှ ဖုန်းနှင့်ချိတ်ဆက်ကာ ကားဆီ ပြန်စုကြ၊ ဆုံကြရသည်။

ချစ်လွန်းဝတီ၏မျက်နှာမှာ မာနရိပ်တွေက အထင်းသား။
“ဒီကောင်မ... စတန့်တွေ ထွင်နေတာ။ သူ့ကိုယ်သူ ကလေးလေးလို ခွေးလိုလိုလုပ်ပြီး မြူဆွယ်နေတာ။ အရိုးခံ စပယ်ဖြူလေးပေါ့လေ...ဟင်း”

ခက်ပန်ကတော့ ချစ်လွန်းဝတီ ဖြစ်ပျက်နေတာ မသိ။ သူမ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း အားရဝမ်းသာ...

“ကိုကိုတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဟာ... ငါ တစ်ခါမှ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တို့၊ ဘာတို့ မရောက်ဖူးဘူးဟာ... ရန်ကုန်တောင်ခဲမှ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ ရောက်လာရတာ။ တကယ်... တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ်”

“သေလိုက်ပါလား... သေလိုက်၊ ဒီအရွယ်ကြီးထိ မရောက်ဖူးသေးဘူးဆိုတော့ နင်လည်း သေသင့်ပြီ။ ကမ္ဘာ့တုံးကြီးများအဖွဲ့ထဲသာ ဝင်လိုက်တော့”

ချစ်လွန်းဝတီက ပက်ပက်စက်စက်တွေ နှိပ်ကွပ်နေတော့ ခက်ပန် ပါးစပ်လေးဟကာ အလန့်တကြား ကြည့်၏။ ရှေ့မှ ကားမောင်းနေသည့် မိုးသွေးနှင့်စစ်သွေးတို့ ကြားနေရသည်ပါပဲ။

သူတို့သူငယ်ချင်းချင်း စကားများနေတာကို ဝင်ဟန့်တားလို့

လည်း မဖြစ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နားထောင်နေရသည်။

“နင်ကလည်းဟယ်...ငါတို့မိဘတွေက စားဖို့နဲ့ ငါတို့ ကျောင်းထားဖို့တောင် မနည်းဝိုင်းရုန်းနေရတာကြီး။ ဘယ်မှမရောက်ဖူးတာ ဆန်းသလား။ ခုလည်း ငါ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ပြင်ဦးလွင်လိုက်ဖို့ ခွင့်တောင်းတော့ ခွင့်ပြုကြပါတယ်။ ဒေသန္တရဗဟုသုတဆိုတာ အန္တရာယ်မရှိရင် လိုက်ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ငါက အဒေါ်နှစ်ယောက်လည်း ပါမယ်။ နင်ပါမယ်။ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကလည်း လူယဉ်ကျေးတွေပါလို့ ပြောပြလိုက်တယ်”

“အိုတွေဟာ...ငါတို့ ဒီမှာ သင်တန်းတက်၊ အလုပ်တောင် လုပ်ကြမှာပဲ။ နေရာတကာ မိဘတွေကို အပူပေးနေရဦးမှာလား။ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်သင့်တာလုပ်ရမှာပဲ။ အေး...ငါ့မိဘတွေက ကြီးကျယ်တာနဲ့ နင့်အမေက နှုတ်ဖွာတာနဲ့ ငါတို့ခရီးစဉ် ပျက်သွားရရင် နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး...ဒါပဲ”

နေရင်းထိုင်ရင်း ချစ်လွန်းဝတီ ဒေါသတွေကြီးနေလျှင် ခက်ပန် ခမျာလည်း မျက်ကလဲဆံပြာ..

“ဟေ...နေဦး...ဒါဆို ငါ မေမေ့ကို လှမ်းပိတ်ပေးပါ့မယ်ဟယ်”

ချက်ချင်းပင် သူ့ဖုန်းလေးကိုဖွင့်ကာ ဖုန်းလှမ်းဆက်နေပုံက အစ စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးတို့ရင်ထဲ သနားကြင်နာနေမိကြသည်။ ဒါကြောင့် လူအကြောင်း ပေါင်းမှသိလို့ ပြောကြတာပဲ။

အတူသွားလာကြည့်ခါမှ စိတ်ထားတွေက ပေါ်လွင်လာခဲ့တာ။

“ဟဲလို...မေမေ...ဟိုလေ...သမီးတို့ ခရီးသွားမှာကို မေမေ ဝတီမာမီကို သွားမပြောမိပါစေနဲ့နော်”

စပီကာဖွင့်ပြောတာမို့ တစ်ဖက်မှစကားလည်း သူတို့ကြားရပါသည်။

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့...မေမေတို့ ခွင့်ပြုနိုင်တဲ့အနေအထားကို သူတို့လည်း ခွင့်ပြုမှာပါ”

“သူ့သမီးပြောပါလိမ့်မယ် မေမေရယ်...မေမေ မပြောမိပါစေနဲ့နော်”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ...အစစအရာရာ သတိတော့ထားနော်...သမီး၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ပန်းကလေးလိုပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲတမ်း သိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ...ဒါပဲနော် မေမေ...ဖေဖေရော နေကောင်းတယ်မလား။ မောင်လေးနဲ့အကိုရော အဆင်ပြေကြတယ်နော်”

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် သမီးရယ်။ အေး...အေး...ငါ့သမီးလေး သွားလေရာ လာလေရာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့ကွယ်”

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ခက်ပန် ချစ်လွန်းဝတီကို ကတိပေးလိုက်သည်။

“ငါ မေမေ့ကို ပိတ်လိုက်ပါပြီ။ နင်ပြောမှပဲ နင့်မာမီ သိပါလိမ့်မယ်”

“အေး...နင်တို့မိသားစုက အိုဗာတင်းတွေ သိပ်များတယ်။ ခွဲပျစ်နေတာပဲ”

“ဪ...မိဘဆိုတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို ပူကြတာပေါ့ဟာ”

“ပူစရာလား...ကိုယ်တွေ လိုက်သွားမှာ သူ့ခိုးဂျုပိုးတွေနဲ့မှ မဟုတ်ဘဲ။ တကယ့်ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ သွားမှာပဲ။ နင့်အမေပြောပုံက ကိုကိုတို့ ဘယ်လောက်အောက်လိုက်သလဲ။ ကိုကိုတို့ကိုများ သူ့ခိုးဂျုပိုးတွေဖြစ်လို့”

ချစ်လွန်းဝတီက စကားကို သူလိုရာဆွဲပြောလိုက်လျှင် ခက်ပန် မျက်လုံးပြူးရသည်။

“ဟယ်...မေမေက ဒီသဘောမျိုးနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကိုသာ လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ ဆုံးမတာပါဟယ်...ကိုကိုတို့ကို သူမသိပါဘူး”

ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်နေသည့် ခက်ပန်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် သက်ပြင်းချရသည်။ မကြာမီ အဆောင်ပြန်ရောက်ပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုကိုတို့ (၈)နာရီလောက် လာခေါ်မယ်။ အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဂွတ်ဘိုင် ကိုကို”

ချစ်လွန်းဝတီက သွက်သွက်လက်လက် နှုတ်ဆက်ပေမယ့် ခက်ပန်သစ္စာကတော့ မချိပြီးလေးနှင့်သာ။ သူတို့များ အထင်လွဲနေလေမလားရယ်လို့ ရင်ထဲမှာ စိုးရွံ့မိနေလို့ပါ။

ဒါကို သူတို့နှစ်ယောက်လည်း နားလည်ပါသည်။ ခက်ပန်ကို ပြောရလျှင် နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် တယုတယ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

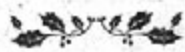
“စပယ်...တောင်တောင်မြောက်မြောက်တွေ တွေးမနေနဲ့၊ ကိုကိုတို့ရင်ထဲ ရှင်းတယ်...သိလား။ မနက်ဖြန်က စပယ်ခရီးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေးပဲ မြင်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...ဒီနေ့ ၇၀၀ မှာ လျှောက်ပြေးနေသလို ပြေးရမယ်၊ ပျော်ရမယ်နော်။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကားလေးထွက်သွားတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် အဆောင်ထဲသို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မရှင်း။

အခန်း (၇)

နေရင်းထိုင်ရင်းပင် ဝတီက ခက်ပန်ကို ကြည့်မရ။ စတန်ထင်သည်။ မာယာများသည်။ မူရာမာယာလုပ်သည်တဲ့။

“နင်ကတော့ နင့်ကိုယ်နင် လည်လှပြီပေါ့လေ။ နလိမ်းတုံး အိုက်တင်တွေနဲ့ နှစ်ယောက်လုံးကို ပြုစားနေတာ ငါ သိတယ်။ ငါ ပြောထားတယ်နော်။ ကိုကိုစစ်သွေးက ငါ့အတွက်။ နင် ဇယားလားမပြီနဲ့။ ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ်နော်”

“ဟယ်...ဝတီရယ်...ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါင်းထဲမရှိပါဘူး။ အခုလည်း ငါတို့နဲ့ အကြာကြီးခင်လာခဲ့တဲ့ လူ (၂)ယောက်။ အပြင် လောကမှာလည်း ခင်မင်ချင်စရာကောင်းတယ်။ သူတို့ကလည်း စေတနာနဲ့ ငါတို့လိုက်လို့ရအောင် လူကြီးတွေပါပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရောက်ဖူးချင်လို့ လိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။ ကျန်တာ ဘာသဘောမှ မရှိပါဘူး”

“ပြောတာပဲ...ပြီးတော့မှ မာယာတွေနဲ့ သိမ်းကျုံးဖမ်းစားတာ”

“ဝတီရယ်...နင် ငါ့ကို အဲလိုထင်တာတော့ ငါ ဝမ်းနည်းတယ်။ ငါတို့ဘဝက ယောက်ျားတကာကို အိစီကလီ လုပ်နေနိုင်လောက်အောင် အချိန်လည်းမပေးနိုင်ဘူး။ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ငါ့မိဘကို ကူညီချင်တယ်။ ငါ့ဘဝငါ တိုးတက်အောင် ဖန်တီးချင်တယ်။ ဒါပဲ ရှိတယ်။ နင် မကျေနပ်ရင်လည်း ငါ မလိုက်တော့ပါဘူး။ နင့်ဘာသာ လိုက်သွားပေတော့”

တကယ်ပါ။ ခက်ပန်သစ္စာ မလိုက်ချင်တော့ပါဘူး။ သခွပ်ပင်က မီးတကျည်ကျည်ဆိုသလို တစေးနဲ့နဲ့လုပ်နေမည့် ဝတီကို သူမ ကြောက်ပါသည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်းတော့လည်း လိုက်လို့ဖြစ်မလားဟဲ့။ နင်ပါလိုက်မှ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင် ကိုကိုစစ်သွေးကို မမြူဆွယ်နဲ့။ နင့်ကိုကိုမိုးသွေးသာ နင် အပိုင်ချည်။ (၂)ယောက်လုံးကို ဝင်လုံးနေလို့ကတော့ နင် ငါးရဲ့ (၂)ကောင်ဖမ်းတဲ့လူလို အကုန်လွတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ငါးရဲ့မှလည်း မဖမ်းဘူး။ ဝတီရယ်...ငါ နေတတ်သလိုနေတော့ပဲ။ နင် ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အမြင်ကတ်မျက်မှန်းကျိုးနေရတာလဲ”

“အိုး...နင့်အမှုအရာတွေက သဘာဝလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တကယ်တော့ နင်မူရာမာယာ များနေတာ...ငါ သိတယ်”

“နင်ကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်း အနန္တကများ”

“မိန်းမဆိုတာ သင်စရာမလိုဘူး။ မာယာတွေ အလိုလိုတတ်တယ်။ ဒါပဲ...ငါနဲ့ ရှော့မဖြစ်အောင် နင် ကိုကိုအနား မကပ်လာနဲ့။ လာကပ်ရင်တော့ ငါ့အဆိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ဒုက္ခ...ဒုက္ခ။ ဝတ်ရယ်...နင် ပူလို့သာ ပူနေရတာပါ။ နင်ရုပ်က ငါ့ရုပ်ထက် ဆယ်ဆမက သာပါတယ်။ အသားလေးဆိုလည်း ဖွေးအုလို့။ ရုပ်ကလည်း ချော၊ ဝတ်နိုင်စားနိုင်ကလည်းရှိ၊ ငါ့မှာဖြင့် အသားကလည်းမည်း၊ ရုပ်ကလည်းဆိုး၊ အဝတ်အစားကလည်း (၄-၅)စုံတောင် မနည်းရှိရတာ။ ကြံဖန်ပြီး ပူမနေမိန်းပါနဲ့ဟာ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတွေကလည်း လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကြက်သားထားပြီး ငါးပိကျက် နှိုက်ချင်နှိုက်၊ ကြိုက်ချင်ကြိုက်တာ”

သည်လိုပဲ အရည်မရ၊ အဖတ်မရစကားတွေနှင့် ရန်လုပ်ပြီး ခရီးသွားဖို့ အထုပ်ပြင်ကြရသည်။

ပြင်ဦးလွင်သွားရင်း ပုဂံဘုရားတွေ၊ စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေး အထင်ကရနေရာတွေပါ ဖူးမည်၊ ကြည့်ရမည်မို့ အသွားအပြန် တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာမည်တဲ့။

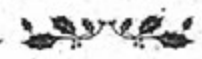
ချစ်လွန်းဝတီက ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ အဝတ်တွေ၊ အနွေးထည်တွေ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ၊ ဖိနပ်တွေ ထည့်လို့မဆုံးသမျှ...

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ အဝတ်ကလေး ၄-၅ ခုံ။ ရှိသည့် အနွေးထည်လေးတစ်ထည် ထည့်သည်။ ဖိနပ်ကလည်း အပိုမရှိ။ ကတ္တီပါဖိနပ်အစိမ်းလေးကို ဒုံးစီးသည်လေ။

ချစ်လွန်းဝတီ ထည့်လို့သိုလို့ မပြီးနိုင်သမျှ ခက်ပန်သစ္စာက တော့ သိုးနေအောင် အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က အဆောင်မှာ တစ်ခန်းယူသည်လေ။

အခန်း (၈)

မနက် (၈)နာရီမှာ အဆောင်ရှေ့သို့ ကားရောက်လာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် အထုပ်အပိုးတွေဆွဲပြီး အောက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

စစ်သွေးတံခွန်နှင့်စိုင်းမိုးသွေးတို့၏ ဥပမိနှင့် စတိုင်လန်းလန်းကို မြင်ရလျှင် အဆောင်ရှိမိန်းကလေးများ အားကျသူကကျ၊ မနာလိုသူက မနာလိုကြသည်။ မိန်းကလေးသဘာဝပေါ့။

ချစ်လွန်းဝတီက အိတ်ကြီးတစ်လုံး၊ အိတ်တွေနှင့်။ ခက်ပန်သစ္စာကတော့ ကျောပိုးအိတ်သေးသေးတစ်လုံးနှင့်သာ။

စစ်သွေးက ခက်ပန်၏ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဆီးယူတော့ မိုးသွေးက ဝတီအိတ်ကြီးကို လှမ်းယူပြီး ကားနောက်ဖုံးထဲထည့်သည်။

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ အန်တီကြီး (၂)ယောက်။ တစ်ယောက်က မျက်စိခွဲထားသည်ဆိုသည့် အန်တီကြီး ဖြစ်မည်။ စိုင်းမိုးသွေး၏ အန်တီ။ အသက် (၆၀) လောက်အရွယ်။

နောက်တစ်ယောက်က အသက် (၅၀)လောက်။ ခေတ်ဆန်ဆန်နှင့်။ မည်သူ့အန်တီလဲတော့ မသိ။

နောက်ခန်းမှာ (၄)ယောက် ချောင်ချောင်ထိုင်လို့ရပြီး ရှေ့ခန်းမှာ (၂)ယောက် ထိုင်လို့ရသည်။

ခရီးဝေးသွားမည့်ကား။ လူတွေကရော အန်တီကြီး (၂)ယောက်ကလွဲလျှင် အားလုံးပင် နတ်မြင်းပျံလေးတွေလို ကြားကြားရွားရွား။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ပီတိတွေ တဝေဝေ။

ကားမောင်းမည့်သူက စိုင်းမိုးသွေး။ သူက ဖော်လံတီယာခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုအနားကို ညည်းတို့ တစ်ယောက်ယောက် လာစီး... စစ်သွေးနဲ့ကိုကိုနဲ့ တစ်လှည့်စီ မောင်းမှာ။ စကားပြောဖော်ရတာပေါ့”

“ကိုကိုတို့ သူငယ်ချင်းချင်း ပြောပါလား”

“ငါတို့ (၂)ယောက် (၂)ညလုံးလုံး ပြောပြီးဆိုပြီးကြပြီးတော်ပြီ... ရှေ့ဆက်ရန်ဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ငါတို့ ရန်ဖြစ်မှာထက် ညည်းတို့(၂)ယောက် ရန်ဖြစ်ကြမှာကို ပိုပြီး မမြင်ချင်လို့”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တပဲ။ စပယ်...နှင့် သွားလိုက်ကိုကိုနဲ့ငါ စကားစမည် ပြောရတာပေါ့”

နောက်ဆုံး စပယ် စိုင်းမိုးသွေးအနားသို့ ရောက်သွားရသည်။

“ကားမောင်းရင် အာရုံမများဘူး အကိုမိုးသွေးရ... ဒုက္ခတွေများကုန်မယ်”

“သိပါတယ်... ဆရာကြီး မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ညီမလေးရယ်”

“ပြောပြတာပါ... အကိုမိုးသွေး စကားတွေ ပြောနေရရင် ကားမောင်းတဲ့အထဲ အာရုံမစိုက်နိုင်မှာစိုးလို့”

“ရတယ်... ငါက ဒီလောက်လည်း စကားမများပါဘူး”

ခက်ပန်... ရှေ့ရောက်သွားတော့ ရှုခင်းတွေက ပိုပြီးကြည့်လို့ လှသွား၏။ တစ်ခါမှ ခရီးဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မသွားဘူးတာနဲ့ ခက်ပန် အပျော်မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းလို့ မရ။

ကလေးလေးလို မျက်လုံးလေးတလက်လက်၊ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နှူးနေမိတာ။

ရန်ကုန်နယ်နမိတ်ကျော်တာနှင့် ကားလေးက ပုံမှန်ပင် တရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်။

စိုင်းမိုးသွေးကလည်း ကားမောင်းရင်း စကားတွေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်မနေပါ။ တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ။ ခက်ပန်၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပုံဖော်နှိုက်ထုတ်သွားတာ။

မေးခွန်း (၄-၅) ခုလောက်ဖြေပြီးတော့ ခက်ပန် မျက်စောင်းလေးဝေ့ချင်ချင်။

“အကိုမိုးသွေးက စပယ်အကြောင်းချည်း မေးနေတယ်။ စပ်စတာ မကြိုက်ပါဘူး”

“ဪ... ကိုယ့်ညီမလေးတွေကို ခင်လိုမေးတာပဲ။ စပယ်တာနစ်နာစရာရှိသလဲ။ အကိုအကြောင်းလည်း မေးလေ... ဘာပဲချင်လဲ... ပြော”

“ရည်းစားတွေ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

ခက်ပန် ငေါ့မေးလိုက်တာပါ။ ဒါကို သူက ရုပ်တည်ကြီးနဲ့...

“လက်ရှိလား... ပြီးခဲ့တဲ့ရည်းစားတွေလား”

“အလိုတော်... တော်ပါပြီ... တော်ပါပြီ... မမေးရဲတော့ပါဘူး”

“စိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုလည်း မမေးနဲ့လေ... ညီမရဲ့ ဒီအရွယ် ဒီရုပ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကို ကြိုတ်ကြွနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး”

တကယ်လည်း သူတို့(၂)ယောက်ဟာ လူချောလူဖြောင့်တွေပါ။

ခက်ပန် သူ့ဘက်မလှည့်တော့ဘဲ စက်စောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးစောင်းပြီး ရှုခင်းကို ဘေးဘက်မှ ကြည့်လိုက်ခဲ့သည်။ ရှေ့တည့်တည့်ကို မကြည့်တော့။

သည်တော့လည်း စိုင်းမိုးသွေး နောက်ဘက်မှာ ဖိမ်ကျကျ ထိုင်လိုက်လာသည့် စစ်သွေးနှင့် နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး ရယ်ချင်ချင်ရုပ်နှင့်။

(၁) နာရီတောင် မကြာသေး။ သူတို့ မနက်စာစားဖို့ ရပ်ကြသည်။ (၂) ယောက်လုံး သွက်ကြသည်ဆိုပေမယ့် စစ်သွေးက ပိုပြီး

သွက်သည်။ အမေရိကန်စတိုင်၊ နိုင်ငံခြားစတိုင်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီး ဆိုင်ထဲဝင်တော့ စပယ်ကို ပခုံးဖက်ပြီး ယုယစွာ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“သိလား...စပယ်၊ ကိုကိုတို့အမေရိကား လိုက်ခဲ့ပါလား။ အခု စပယ် အင်္ဂလိပ်စာစပီကင်တက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဟိုမှာ အလုပ်ရှာပေးမယ်”

“အိမ်ဖော်လား”

“ခွေးမလေး...ကိုယ့်ညီမလေးကို အိမ်ဖော်လုပ်ခိုင်းမလားဟာ ကလေးထိန်းပဲ လုပ်ခိုင်းမှာပေါ့”

“အကိုကလေး ထိန်းပေးရမှာလား”

“အေး...ငါ ကြိုပြီးငှားထားမယ်။ ဒေါ်လာနဲ့ရမှာ။ ကိုကိုတို့ ဆို...”

“တော်ပါပြီ...ဆားနဲ့ပဲ စားပါ့မယ်နော်။ မေမေတို့၊ ဖေဖေတို့ နဲ့လည်း မခွဲနိုင်ဘူး။ မြန်မာပြည်ကိုလည်း မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

စားပွဲမှာ ထိုင်ကြတော့လည်း သူ့အနားမှာ နီးနီးကပ်ကပ်၊ ချစ်လွန်းဝတီ အသည်းယားနေရသည်။ ကိုကိုဟာ ငါးရဲ့နှစ်ကောင် ဖမ်းချင်နေတာလား။

သူနှင့် ရင်းနှီးသလို ခက်ပန်နှင့်ကျတော့လည်း ဖက်လဲ တကင်း။ သူက နိုင်ငံခြားစတိုင်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပေမယ့် ချစ်လွန်းဝတီ အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ခံစားနေရသည်။

ချစ်လွန်းဝတီ ခက်ပန်ကို ဝင်ပြီးနှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်၏။ သူတို့

နင်ယောက်ကြား သပ်လျှိုတာ။

“သူက မြို့ကရည်းစား မခွဲနိုင်တာပါ။ ဒါမှမဟုတ် သင်တန်း ကရည်းစား မခွဲနိုင်တာလား...တစ်ခုခုပဲ”

သူ စွပ်စွဲပေမယ့် ခက်ပန်က ပျာပျာသလဲ မငြင်းပါ။ ဘာ ညံ့ရွယ်ချက်နှင့် ပြောတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးလေ။ ရှေ့ဝင်နေ တာပေါ့။

“ဒါတော့ နင် မှားသွားပြီ၊ ငါက ရည်းစား ဘယ်တော့မှ မထားဘူး။ မိဘကိုပဲ လုပ်ကျွေးမှာ”

“သမီးလိမ္မာလေးပေါ့...ဟုတ်လား...အဟက်”
မှာထားသည့် အစားအသောက်များ ရောက်လာကြပြီမို့ ခဲသွေးနှင့်မိုးသွေးတို့က စားဖို့ လောဆော်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ...ကဲ...တော်ကြပါတော့ မမတို့ရယ်...စား... စားပြီး ဆက်ထွက်ကြရအောင်”

သည်တော့မှ စကားစတွေ ပြတ်ပြီး စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ဆင် ကြတော့သည်။

သည်မှာတင် ခက်ပန် မျက်စိရောက်သွားတာ မျက်စိခွဲထား သည့် အန်တီကြီးပါ။ မျက်မှန်အမည်းကြီးနှင့်လေ။

“ဟို...အန်တီ...မျက်စိခွဲထားသူဆိုရင် အပူတွေ မစားရ ဘူး။ ခေါင်းမငွေ့ရဘူး။ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရ၊ မျက်စဉ်းမှန်မှန် ခတ်ရ တယ်လေ”

“အေးပါကွယ်...ဆေးတွေတော့ ပါလာပါတယ်၊ မျက်စဉ်း

လည်း ခတ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ခတ်ရမှာ။ လူလေးက စိတ်မရည်ဘူး”

“အင်...စပယ် လုပ်ပေးမယ်။ နေဦး...ခေါင်းမငုံနဲ့”

ကော်ဖီကို အေးအောင်လုပ်ပေးပြီး တိုက်ပေးသလို မုန့်ကို လည်း ဖဲ့ခွံသည်။ ခက်ပန်က အမြင်မတော်လို့ အကူအညီလိုသူကို ကူညီပေးမယ့် ချစ်လွန်းဝတီက ခပ်လှောင်လှောင်။

“ခက်ပန်တို့တော့ ကောင်းကောင်းဖားနေပြီဟေ့...ကိုကို မိုးသွေးရဲ့...အန်တီဆိုတော့ ဖားရတာပေါ့လေ”

ခက်ပန် ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ပါ။ မျက်မှောင်လေး တစ်ချက် ကျုံ့ကြည့်ရုံသာ။

နောက်...သူမက နောက်ဆုံးမှ စားဖြစ်သည်။ စားသောက် ပြီးတော့ ကားပေါ်မှာပင် စိုင်းမိုးသွေး၏အန်တီကို မျက်စဉ်းခတ်ပေး၊ ဆေးတိုက်ပေးသည်။

သူ့အန်တီအမည်က ဒေါ်နန်းယုံ။ နောက်အန်တီတစ်ယောက် က စစ်သွေး၏အန်တီ။ နုနုဆွေဦးတဲ့။

ဝတီနှင့် ဒေါ်နုနုဆွေဦးက တစ်တွဲ။ လူကောင်းတွေမို့ ကျော့ကျော့မော့မော့။ ဖလန်းဖလန်း ထလို့။

ခက်ပန်ကတော့ ဒေါ်နန်းယုံကို ဖေးမသည်။ တွဲတယ်ဆိုတာ ထက် မကျန်းမာသူကို စောင့်ရှောက်ပေးတာ။ မျက်စဉ်းခတ်ပေးဖို့။ ဆေးတိုက်ဖို့ သူမ တာဝန်ယူလိုက်ပါသည်။ အစားအသောက်ကျွေးဖို့ က အစ။

ကားပေါ်ပြန်တက်ကြတော့ စစ်သွေးတံခွန် ကားမောင်းဖို့ ပြင်သည်။ သူကတော့ နိုင်ငံခြားစတိုင်မို့ သူလိုချင်တာကို အားမနာ။ ဘောင်းဆိုရဲသည်။

“ငါ မောင်းမယ်ဟေ့...ဒီတစ်ခါ ငါ စပယ်ကို အင်တာဗျူး ရော ရှိတယ်။ မိုးသွေး...မင်းညီမလေး ငါ ခဏငှားကွာ”

စိုင်းမိုးသွေး ဘာပြောနိုင်မှာတဲ့လဲ။ သွားဖြဲလေးနှင့် ရယ်နေ တာ နောက်ဘက်မှာ လာထိုင်ရုံ။

“မင်းညီမလေး”

“စပယ်ကို အင်တာဗျူးစရာ ရှိတယ်”

ဆိုသည့်စကားတွေကြောင့် ဝတီလည်း မပြုစုသာ။ အောင့်သိ အောင့်သက်နှင့်။

ခက်ပန်သစ္စာကတော့ စစ်သွေးတံခွန်၏အနားမှာ ထိုင်ရပြန် သည်။

ဝတီက စစ်သွေးကို ကိုကိုခေါ်ပြီး မိုးသွေးကိုတော့ ကိုကို မိုးသွေးဟု ခေါ်၏။

ခက်ပန်ကျတော့ အကိုစစ်သွေးနှင့် အကိုမိုးသွေး။ သူမခေါ်ပုံ က တောဆန်ပေမယ့် အားရပါးရတော့ ရှိသည်။ ခင်မင်မှုအပြည့် နှင့်အသံ။

စစ်သွေး စတင်ပြီး ရစ်ပြီ။ ကားကို ပုံမှန်မောင်းနေရင်း သူ့စကားတွေက ဆူးလှည်းကြီးလို ဟိုငြိသည်ဖြင့်။

“စပယ်...ကိုကိုကို မခင်ဘူးလား”

“ဘာပြုလို့လဲ...ဘာကြည့်မေးတာလဲ”

“ကိုကိုကို အရေးမလုပ်ဘူး။ ကိုကိုအန်တီကို အရေးမလုပ်ဘူး”

“ဟင်...ဘာမြင်ပြီး ဘယ်လိုကောက်ချက်ဆွဲ”

“မြင်နေတယ်လေ...မိုးသွေးရဲ့အန်တီကိုပဲ ဂရုစိုက်တယ်”

“ဪ...အန်တီနန်းက မျက်စိခွဲပြီးစလေ။ ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့်သူ လိုတယ်။ စပယ်မေမေခွဲတုန်းက လုပ်ပေးရတာတွေ မှတ်မိနေလို့ပါ။ လိုအပ်သူကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတာပါ။ ရေလည်း မချိုးရ၊ ခေါင်းလည်းမငဲ့ရ၊ မျက်နှာတောင် ကြမ်းကြမ်းမသစ်ရဘူးကိုကို...မျက်လုံးကို ရေမထိအောင် အနာမြန်မြန်ကျက်အောင်ပေါ့”

တကယ်က စစ်သွေး ရစ်ကြည့်တာလည်း စပယ်စိတ်ရင်းကို သိချင်လို့ပါ။ စိတ်ထားဖြူသည့် ကောင်မလေးအား သူ ပိုပြီး နှစ်လိုသည်။

“လူအကြောင်းပေါင်းမှသိ” ဆိုသလိုပါပဲ။ သွားရင်းလာရင်း တစ်စတစ်စ သိလာနေရတာ။

သူ့စပယ်လေးဟာ အရိုးခံ။ ကြာလေ တန်ဖိုးရှိလေ။ သူက မိုးသွေးကို ကြွနေပလားလို့ ဂျေဝင်ချင်ပေမယ့် သူမပုံစံက (၂)ယောက်လုံးအပေါ် ခင်မင်မှုအတူတူ။

သူ့အနားမှာလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ။ သူ့ရစ်သမျှ ဖြေရှင်းနေပြီး လမ်းတလျှောက်ရှိ ရှုမျှော်ခင်းတွေကို မက်မက်စက်စက် ကြည့်၏။

“စပယ်ရော...အိမ်ထောင်ပြုရင် ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးထားဖူးသလဲ။ အပျိုကြီးလုပ်မယ်လို့တော့ မညာနဲ့နော်။ စပယ် ရုပ်ဆိုးကြီးမဟုတ်ဘူး။ စောစောက သခင် ပြောတာ နှစ်ယောက်”

“ဪ...အကိုစစ်သွေးကလည်း စပယ်ဖြင့် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ယူမယ်လို့ တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ဖူးပါဘူး။ ဖူးစာဆိုတာ ငှက်လို အတောင်ပံဖြန့်ပြီး ရှာစရာမလိုပါဘူးတဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာ”

“မေမေပြောတာ”

စစ်သွေး ရယ်သလို နောက်မှ မိုးသွေးကလည်း လိုက်ရယ်သည်။ မိုးသွေးမှာ အနားမှ ဝတီစကားတွေ နားထဲမရောက်။ ရှေ့ကို သာ နားစွင့်ထားတာ။

ချစ်လွန်းဝတီစိတ်ထဲ ဒေါသထွက်ချင်ချင်။ သည်တော့ အနားမှာရှိသည့် အန်တီနန်းနှင့် စကားတွေ အကျယ်ကြီးပြောနေလိုက်တာပေါ့။

“ဘယ်ပညာရှိများ ပြောတာလဲလို့”

“အောင်မယ်...စပယ်မေမေကို ပညာမရှိဘူးလို့ ပြောတာပေါ့လေ။ အထက်တန်းပြဆရာမကြီးပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်...စပယ်မေမေ့ကို ပညာမရှိဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ ကိုကိုက ခိုင်လုံကျော်ကြားတဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက်ယောက်က ပြောခဲ့တာလားလို့ပါ”

“အကို မှတ်ထား...မိခင်တိုင်းဟာ သမီးတွေအတွက် ဟော

ပညာကျော်တွေချည်းပဲ။ သူတို့သမီးတွေအတွက် သူတို့ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဘဝသင်ခန်းစာတွေကို နားဝင်အောင် အခမဲ့ ပို့ချပေးနေတဲ့ ပါမောက္ခတွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်...မှန်ပါတယ်ကွာ...ကဲ...သမီးလိမ္မာလေး ရေ...ကိုယ့်ကို အကိုတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်နှစ်လိုတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ဘာလို့ ကိုကိုလို့ နားဝင်ချိုအောင် မခေါ်ချင်ရတယ် ဆိုတာလည်း ရှင်းပြပါဦး”

“ကိုကိုမှာ ကိုကိုခေါ်မယ့်သူတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန် ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စပယ်က အကိုလို့ပဲ ခေါ်မယ်”

နောက်မှ ဖိုင်းမိုးသွေးက တစ်မျိုး။ ပျာပျာသလဲ လှမ်းပြီး ပြောရတာ။

“ကိုယ့်မှာတော့ ကိုကိုခေါ်မယ့်သူ မရှိဘူးနော်။ ကိုယ့်ကို ခေါ်...ကိုကို တစ်ခွန်းခေါ်ရင် မုန့်တစ်ခါ ဝယ်ကျွေးမယ်”

စပယ် လှည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးပုံလေးက ချစ်စနိုးဖြစ်ဖွယ်။ ချစ်လွန်းတီ အူယားလာပြီ။

“အမယ်လေး...မိစပယ်တို့ တယ်ပြီးဈေးကောင်းနေပါလား။ သဇင်လည်း ခေါ်ပါတယ်နော်။ သဇင်ခေါ်တဲ့ ကိုကိုကတော့ တန်ဖိုး မရှိဘူးလား”

သဇင်က စစ်သွေးကို ကိုကို...မိုးသွေးကို ကိုကိုမိုးသွေးလို့ ခေါ်တာလေ။

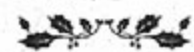
“မဟုတ်ပါဘူး သဇင်ရယ်...သဇင်က ဆုံးမသွန်သင်စရာ

မလိုဘဲ ကိုကိုလို့ခေါ်ပြီ။ စပယ်က မခေါ်သေးလို့ သူ့ကို နားချနေ ရတာပါကွာ...ကိုယ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ညီမလေးတွေ ကိုကိုလို့ခေါ် တော့ ကိုကိုတို့ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ ဘုရားပေးတဲ့ ညီမလေးတွေ ပေါ့”

ဖိုင်းမိုးသွေး ထုချေလွှာ အမြန်တင်သွင်းလေမှ သဇင် စိတ်ဆိုး ပြေတော်မူသည်။

သဇင်ဟာ အရပ်ကလေးလိုလှသည့် ကညာခင်ပါ။ တော်တော် ချောနိုင်လှနိုင်သည့် ကောင်မလေး။

အခန်း (၉)

ပုဂံဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးမှာမို့ ပုဂံမှာ ညအိပ်ဖို့ သီရိပစ္စယာ ဟိုတယ်သို့ တန်းပြီးမောင်းကြသည်။

အခန်းက ကြိုတင်ဘွတ်ကင်လုပ်ထားရတာမို့ (၂)ခန်းပဲ ရသည်။ (၂)ယောက်အိပ်ခန်း (၂)ခန်းမှာ (၆)ယောက် အိပ်ရမည်။

လူဘယ်လိုခွဲဝေကြမှာလဲ။

ခက်ပန်ကပင် စိတ်မြန်လက်မြန်။

“အမျိုးသမီး (၄)ယောက်က တစ်ခန်း၊ အကိုတို့ (၂)ယောက် က တစ်ခန်းပေါ့...ဘာခက်လို့”

ချစ်လွန်းဝတီက ကန့်ကွက်သည်။

“အို...ခုတင်တွေက တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်လေးတွေ။ (၄)ယောက်ကြီး ဘယ်လိုအိပ်မှာလဲ”

“ခုတင် (၂)လုံး ပူးလိုက်ရင် (၄)ယောက် အိပ်လို့ရပါတယ် ဟာ...စိနေအောင် မပူးဘဲ ခပ်ကျဲကျဲလေး ပူးလိုက်ရင် အိပ်လို့ဖြစ် ပါတယ်”

“မရဘူး... (၃)ယောက်တစ်ခန်း ယူကြ...ဒါပဲ”

ချစ်လွန်းဝတီ အနိုင်နှင့်ပိုင်းတော့ ခက်ပန်ကလည်း ပြတ်သည်။

“ဒါဆို အကိုတို့နဲ့ နင် သွားအိပ်မလို့လား”

“အောင်မယ်...နင် အိပ်...နင်သာအိပ်”

“ကဲ...ကဲ...တော်ကြပါတော့။ ခင်ဗျားတို့ပဲ (၂)ယောက် တစ်ခန်းယူကြပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့တွေ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒီလိုပဲ အိပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟယ်...ဘယ်ဖြစ်မလဲ...ငါ့တူ အဖိုးတန်အကောင်းစား လေးတွေ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဂျပေဗီတွေလို အိပ်စရာလား။ ငါတို့ တစ်ခန်းကို (၃)ယောက်စီ အိပ်မယ်။ ခုတင် (၂)လုံးကို ပူးလိုက်ရင် (၃)ယောက် အိပ်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“အန်...ဟုတ်ဖူး...ဟုတ်ဖူး”

အန်တီ (၂)ယောက်အနက် အန်တီနုက အသက် (၅၀) အရွယ်။ နုနုလှလှ၊ စိုစိုပြည်ပြည်။ ကိုယ့်တူစစ်သွေးတံခွန်နှင့်လည်း တစ်ခါမှ နီးနီးစပ်စပ် အတူအိပ်ဖူးတာမဟုတ်။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအရ တူဝရီး၊ သားအဖ၊ သားအမိတွေ ကိုယ်ရင့်နတူကြီးတွေဆို အတူအိပ်ကြတာက ခပ်ရှားရှား။

ဝင်ပြီးဆုံးဖြတ်တာက တရားသူကြီးခက်ပန်။

“ဟုတ်ပြီ...အန်တီ (၂)ယောက်နဲ့ ပတီက ခုတင်တွေပေါ်မှာ အိပ်...စပယ်က ကြမ်းပြင်မှာ ဖျာခင်းပြီးအိပ်မယ်”

“အို...မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...အဲဒါ အဆင်ပြေဆုံးပဲ။ တစ်ညတလေ ကြမ်းပြင်အိပ်ရတာ ဘာဖြစ်သွားတာမှတ်လို့”

“ဟီဟီ...နင်တော့ ခွေးဖြစ်ပြီ။ ငါတို့က ခုတင်ပေါ်မှာ။ နင်က ခြေနင်းပတ်မှာ”

“ရပါတယ်...ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အားလုံး အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“ကဲ...ကဲ...အဆင်ပြေသွားပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အခန်းတွေ ထဲကိုယ်ဝင်ပြီး ရေမိုးချိုးကြ...နားကြစို့”

အားလုံးပင် ကိုယ့်အခန်းတွေထဲ ကိုယ်ဝင်ကြ၊ ရေမိုးချိုးကြ သည်။

အဲသည်မှာ ပြဿနာက တွေ့ပြန်၏။ အန်တီဒေါ်နန်းယုံဟာ မျက်စိခွဲပြီး တစ်ပတ်ကြာပဲ ရှိသေးတာမို့ ရေချိုးလို့မရသေး။ ရေပတ် တိုက်ပေးမှရမည်။

မည်သူလုပ်ပေးမှာလဲ။

လာထား...ခက်ပန်သစ္စာပဲ။

“အန်တီ...စပယ် ရေပတ်တိုက်ပေးမယ်။ အန်တီ ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေ”

အားလုံး ရေချိုးပြီးခါမှ ဒေါ်နန်းယုံကို ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။

“ခြေဆေးတာဘာညာတော့ ရပါတယ်။ မျက်လုံးထိမှာစိုးလို့ ဒူးကနေ ရေအရင်လောင်းဆေးပေးမယ်”

ရေပတ်တိုက်ပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့လည်း အဝတ် အစားလဲရာမှာ ကူညီပေးသည်။ ပြီးမှ သူမ ရေအမြန်ချိုးသည်။

ရေချိုးပြီး ပါလာသည့် သနပ်ခါးပုလင်းလေးကိုလှုပ်ကာ သနပ်ခါးလိမ်းသည်။ သနပ်ခါးတုံးကိုသွေးပြီး ထည့်ယူလာတာမို့ မွှေးမွှေးလေး။

အန်တီ (၂)ယောက်က ပြီးသွားပြီမို့ သူမတို့ (၂)ယောက်ကို ထိုင်ကြည့်နေလေ၏။ အကဲခတ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။

ချစ်လွန်းဝတီကတော့ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တွေ အားလုံး ရှယ်။ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ အိုင်းလိုင်နာ၊ ရှဲဒိုးတွေက အစ။

ပန်းချီဆရာကျော် ခြယ်မှုန်းနေသည့်နှယ်။ ခက်ပန်ကတော့ ရေကို အမြန်ချိုး၊ သနပ်ခါးရေကျဲလေးလိမ်း၊ ပန်းနုရောင် ကချင်ဆင် ဝမ်းဆက်လေးကို ဝတ်ပါသည်။

သူမက နောက်မှလုပ်ပေးမယ့် အရင်ပြီး၏။ ဘာမှဟုတ်တိ ပတ်တိ မပြင်ဆင်ပေးမယ့် စပယ်အလှကလည်း ဝင်းဝင်းပပ။

ဆံပင်လေးကို လှလှပုံပုံလေး ထုံးလို့။

ချစ်လွန်းဝတီ အဝတ်လဲပြီးချိန်လောက်တွင် စစ်သွေးနှုတ်

မိုးသွေးတို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“မင်းသမီးတွေ မပြီးကြသေးဘူးလား။ ကိုကိုတို့တောင် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လျှောက်ကြည့်ပြီးပြီ။ ဒီမှာ ညီမလေးတို့ဖို့ သရဖီကုံးတွေ”

ညနေပေမယ့် သရဖီပန်းလေးတွေက လှလှမွှေးမွှေး။ ချစ်လွန်း ဝတီ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ သူမ၏ဆံပင်က အထပ်အထပ်၊ အလိပ် အလိပ်ကလေးတွေနှင့်...ဆံပင်အလှကို အသားပေးထားတာ။

ဆိုးထားသည့်အရောင်ကလည်း ရွှေအိုရောင်။ ဘယ်ပန်းပန် မလဲ။

“သဇင်က ပန်းပန်စရာမလိုပါဘူး။ လှပြီးသား...စကားပုံ ကိုက အိမ်အိုတော့ ကျားကန်၊ လူအိုတော့ ပန်းပန်တဲ့လေ”

“ပေး...ပေး...အကိုမိုးသွေး၊ စပယ်က ပန်းကြိုက်တယ်။ တောဆန်တယ်ပြောပြော”

“ပန်းပန်တာ နန်းဆန်တာပါ။ သီချင်းတောင် ရှိသေး... ပန်းပန်လျှင် နန်းဆန်တယ်တော့ ငွေကျော့ကုသိုလ် ကျော့ကုသိုလ် ဆိုတာ”

“ရမ်းကြီးကလည်း ကမ္ဘာဝါတောင် ဖတ်ဦးမယ်”

စိုင်းမိုးသွေးပေးသည့် သရဖီကုံးတွေကို စပယ်တစ်ယောက် တည်းပဲ ပန်တော့ သူမအသွင်က အလွန်ပင် ချစ်စရာကောင်းနေ၊ စွဲမက်စရာကောင်းနေလေတော့သည်။

“အနီးအနားမှာ လမ်းလျှောက်ကြရင်း ဆိုင်မှာ သွားစားကြ

မယ်။ ဘူဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင် တွေ့ခဲ့တယ်။ ကြိုက်ရာစားပဲ...တန် ဘယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်”

(၆)ယောက်သား ဘူဖေးဆိုင်သို့ လမ်းလျှောက်ရင်း ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ သည်မှာတင် စစ်သွေးတံခွန်က ခက်ပန်၏ကျောလေးကို သိုင်းဖက်ကာ သူငယ်ချင်းစတိုင်လား၊ နိုင်ငံခြားစတိုင်လား မသိ။ ကျောဖက်၊ ပခုံးဖက်။

လမ်းသွားကြတာ၊ သူ့အမူအရာက မထူးဆန်း။ မျက်စိမျက်နှာ ျက်နေသူတွေကတော့ စိုင်းမိုးသွေးနှင့်ဝတီ။

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားနေကြ၏။ စစ်သွေးတံခွန် က အေးအေးဆေးဆေး။ ခက်ပန် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူ့အင်တာနေ ရှင်နယ် စရိုက်ကို အမိမလိုက်နိုင်ပေမယ့် ရိုးရိုးဖက်သူကို ဘယ်လို ကန့်ကွက်ရမှာလဲ။

သူက စပယ်ကျော့ကိုဖက်ရင်း စကားတွေပြောရင်း သက် သောင့်သက်သာ။ စကားလက်ဆုံပြောလို့မကုန်။ ဝတီ ကောက်ချင် ပေမယ့် ဘာမှုနှင့်ကောက်မှာလဲ။

မိတ်ဆွေလေ။ အင်တာနေရှင်နယ်ကြီး၏ မိတ်ဆွေ။ ကိုယ့် ကိုလည်း ဖက်တာပါပဲ။ မိတ်ဆွေလို။

အဲ...စပယ်ကိုဖက်မှ ဆန္ဒပြုနေလို့လည်း မဖြစ်။ စားသောက် ဆိုင်ထဲရောက်တော့ အညာရနံ့သင်းသည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းများက မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့။

စားချင်တာတွေယူပြီး စားပွဲပေါ်မှာချ၊ (၆)ယောက်သား စားကြတော့ အန်တီ (၂)ယောက်ကလည်း တို့ခနန်း ဆိတ်ခနန်း။

မျက်စိခွဲပြီးစ အန်တီနန်းကို စပယ် ကိုယ် အားပါးတရ စားနေရင်းမှ သတိတရ မော့ကြည့်မိသည်။

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ၊ အန်တီကို မေ့သွားတယ်။ စပယ်လည်း ဆာဆာနဲ့ ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ် ဖြည့်နေမိတယ်...အဟဲ”

“စား...စား...သမီး အရင်စား၊ ပြီးမှ အန်တီကို ကြည့်လုပ်ပါဦး”

“ရတယ်...စပယ်ဗိုက်ထဲက ပိုးမျိုး (၈၀) ငြိမ်သွားပြီ”
ခက်ပန် အန်တီနန်းကို ထမင်းခွံပေးသည်။ တစ်စွန်းခွံလိုက်သူလည်း တစ်စွန်းစားလိုက်။ ကျန်သူများကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စားနေကြသည်။

ဝတီက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း ချောက်ချနေကျပီပီ။

“စပယ်တော့ အန်တီနန်းကို အပြတ်ဖားနေပြီ၊ ပြုစုနေပြီ။ ခွဲဆုလေးတော့ ပေးသင့်ပါတယ်”

သူပြောပုံက အောက်ကလီအာ။ စပယ်ကို နှိပ်ကွပ်တာ။ ရှုတ်ချနေတာ။

“နင်ပဲယူ...ငါက စေတနာသန်သန်နဲ့ ကူညီတာ၊ ဘာဆုမှ မလိုချင်ဘူး”

“ကဲ...တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ တော်ကြပါတော့...စိတ်ချမ်းမြေ့စရာခရီးပဲ ဖြစ်ပါစေ”

ဒေါ်နုနုဆွေဦး တောင်းပန်လိုက်သဖြင့် ဝတီ ငြိမ်သွားရသည်။ ဘာတာပေါ့။ ငါ လူဆိုးဘွဲ့ ရနေဦးမယ်။

အားလုံးပင် စားသောက်ပြီးစီးတော့ အနီးအနားမှာ လမ်းညွှန်ကြည့်သည်။ အန်တီနန်းက မျက်စိခွဲထားတာမို့ ထမင်းဆိုင်ရှေ့ပင် ထိုင်ကျန်ခဲ့သည်။

ခဏလောက်လျှောက်ပြီးမှ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ကြ၏။ သူတို့ ယောက်က ကိုယ့်အခန်းသို့ တန်းမသွား။

“အန်တီတို့အခန်းလိုက်ပြီး စကားပြောဦးမယ်”

“လာ...လိုက်ခဲ့ကြ”

“လသာတာလေးကို ငေးပြီး စကားပြောရရင် သိပ်အရသာ မှာပဲ”

“အမေရိကားမှာရော...သာယာလား”

ဝတီ မေးလိုက်တော့ စစ်သွေး ခေါင်းခါလေ၏။

“အလုပ်ရှိလို့သာ သွားရတာ။ အအေးပိုင်းဆိုတော့ အေးတာပေါ့။ ဒီမှာ အေးတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သဇင် စဉ်းစားကြည့်လေ။ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းနားနီးနေတဲ့ဥစ္စာ...နှင်းတွေ အပုံလိုက် အထပ်လိုက်နဲ့။ အခန်းတွေဆို အနွေးဓာတ်ရအောင် လုပ်ထားရတာ။ ဒီမှာသာ အဲကွန်းတပ်ရတာ”

“ဪ...ကိုကိုကို သနားလိုက်တာ၊ ပြန်လာပါလားဟင်... မြန်မာပြည်ပြန်လာပါလား”

“လာမှာပေါ့။ ခုတော့ ငွေတွေ ရှာလိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ့်

တိုင်းပြည်ထဲကို ဒေါ်လာတွေ အများကြီး သွင်းလာဦးမယ်**

အခန်းထဲမှာ ခုတင် (၂)လုံးပေါ် မျှထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေကြတာ။ စပ်မိစပ်ရာ...မိုးသွေးနှင့်စပယ်က တစ်ဆိုင်း။ စစ်သွေးကိုတော့ ဝတီက ထိန်းထားသည်လေ။

စစ်သွေးခမျာ စကားပြောရတာ မဖြောင့်။ နားက မိုးသွေးနှင့် စပယ်ထံမှာ။

မိုးသွေးက စပယ်ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို သေချာမေးနေတာ။ မိဘ အမည်၊ နေရပ်၊ အလုပ်အကိုင်၊ စပယ်ကလည်း လျှို့ဝှက်စရာမရှိ သည့်ဘဝမို့ သူမေးသမျှ အရင်းအတိုင်း ဖြေလေ၏။

မိုးသွေးက မေးရင်းမေးရင်းမှ ဖောက်လာလေသည်မှာ...

“ငါ့ညီမလေးက ရုပ်ချောတာထက် သေသေချာချာ ချစ်စရာ ကောင်းတာမို့ ရည်းစားတွေလည်း အများကြီးနေမယ်နော်”

စောစောက ညင်ညင်သာသာဖြေနေသည့် ကောင်မလေး။ သည်တစ်ခါတော့ မြေဟောက်မလေးလို ရှူးခနဲ၊ ငေါက်ခနဲ။

“အောင်မာ...အကိုနော်...အကို...လွန်လာပြီ”

“ဟ...ဘာလွန်တာလဲ၊ ကဲကွာ...အသက်ကလည်း (၂၀) ဘွဲ့ရ၊ ရုပ်ချောလေး။ ကြိုက်ချင်တဲ့သူဆိုတာ ရိုက်လို့တောင်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖားရိုက်နည်းရိုက်ရမယ်”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ...လူကို အလကားနေရင်း အပုပ်ချ သိက္ခာချနေတယ်။ သူ့လိုမှတ်လို့”

“ဟ...ငါတို့က ယောက်ျား၊ ဦးစောက်စောက်လို့ ဇက်မကျိုး

ဘူး။ ရည်းစားအယောက်တစ်ရာထားထား မရှုံးဘူး”

တကယ်တော့ မိုးသွေး စပယ်ကို စနေတာပါ။ အရက်ဦး၏ ဒသစ်မှုမျိုးနှင့် ကောင်မလေးဟာ စမ်းရေအိုင်လေးလို ကြည်စင် ဒသစ် အပြစ်ကင်းစင်ကြောင်း သူ သိတာပေါ့။

ဒါကို ကောင်မလေး ဒေါ်ဖောင်းနေတော့ ခွေးပေါက်လေး နာနီဖီနေသလိုမျိုး သူ့ရောစစ်သွေးပါ ချစ်စနိုးနှင့် ရယ်ချင်ပက်ကျိ။

နည်း တည်ထားရတာ

သူတို့ (၂)ယောက်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ကောင်မလေးတွေ ကို ငိုအောင်စတတ်တဲ့ တက်ညီလက်ညီ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။

ဒါကို သဇင်က ဝင်ပြီးအပုပ်ချ၏။ သူတို့ (၂)ယောက်လည်း တစ်ဖြူတည်းသား။ သူငယ်ချင်းမတွေ။ ယခုမှသာ သဇင့်စိတ်ထဲ မကြည့်သာတာ။

“သူ့မှာ ရည်းစားတွေ တစ်ဒါစင်လောက် ရှိမယ်။ ပေါ်အောင်သာ စစ်ကြောရေးဝင်ပေတော့။ သူက ရုပ်သာ သဇင့် လောက် မလှတာ၊ သဇင့်ထက် စွဲတယ်”

“ရည်းစားဆိုတာ ဘာတုံး...အဓိပ္ပာယ်တောင် သေချာမသိဘူး”

“အိုဗာတင်းတွေ ဘာလို့မသိရ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် စကားများတော့မှာမို့ စစ်သွေးနှင့် ခိုင်းမိုးသွေးတို့ ကိုယ့်ဘရိတ်ကိုယ် ဖမ်းရသည်။

“ကဲ...ကဲ...ပျော်စရာခရီးက မပျော်ရဘဲ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ် ဖြစ်နေရဦးမယ်။ ကိုကိုတို့က စတာပါကွာ...စပယ်ကို ကိုယ့်ညီမ

လေးလို ချစ်လို့စနေတာပါ။ သဇင်ကတော့ ရည်းစားတွေ အများကြီးရှိမှာပေါ့နော်”

“ရှိတာပေါ့...အနည်းဆုံး တစ်ဒါဇင်လောက်ပဲ”

“ဟေ...”

“ဟုတ်တယ်လေ...သဇင်က မညာဘူး။ သဇင်အလှအပကြောင့် ပန်းကို လိပ်ပြာတွေ ဝန်းရံကြတာ ဆန်းသလား။ သဇင်ကသာ ပြန်မကြိုက်တာ။ သဇင်ကို ကြိုက်တဲ့သူတွေဆိုတာ”

“ဘယ်တစ်ဒါဇင်ကတော့မလဲ...ဒါဆို (၇)ပြည်ထောင်မင်းတွေလို စစ်ခင်းရမလား၊ ဒဿဂီရိကြီးလို လေးတော်ပဲ တင်ရမလား”

“ကိုကိုနော်...သဇင်ကို မငေါ့နဲ့၊ သဇင်က အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောတာ။ သူများတွေလို အိစိကလီ မလုပ်ဘူး။ ညိုမြဲမလုပ်ဘူး”

“အင်...”

ဝတီစကားတွေက ဆူးလှည်းကြီးလို ဟိုငြိ...ညိုငြိ။ ခက်ပန်ကတော့ ငေးကြည့်နေရုံသာ။ ပြောပါစေ။ နိုင်လိုမင်းထက်တွေ ပြောရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ပြောပါလေ။

အကိုတို့နှစ်ယောက် အထင်သေးအောင်၊ အထင်လွဲအောင်၊ အထင်မှားအောင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနှင့် ဖန်တီးပြောဆိုနေတာ အသိသာကြီးပါ။

ခက်ပန်၏စိတ်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ခင်ခင်မင်မင် မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရလျှင် တော်ပါပြီ။ သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ

သောက်ဂျားယူဖို့၊ ချစ်သူထားဖို့ မပါ။

မေမေ ဆုံးမခဲ့သလို ဖူးစာကို ငှက်လို အတောင်ပံဖြန့်ပြီး ဘာမနေချင်ပါ။ ရှာနေစရာ မလို။

သည်တော့ ည (၁၀)နာရီလည်းရှိပြီမို့ အန်တီနန်းကို မျက်စဉ်းခတ်၊ ဆေးတိုက်သည်။

“သမီးရေ...အန်တီလည်း ဇက်ကြောလေး နည်းနည်းဆွပေးပါကွယ်...အန်တီ ခေါင်းတွေဆုံနေလို့”

ဒေါ်နုနုဆွေဦးက ခိုင်းတော့လည်း သွက်သွက်ကလေးသွားပြီး စေတနာပါပါနှင့် ဇက်ကြောဆွပေးသည်သာ။

စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးတို့ သဇင်နှင့်စကားတွေ တဖောင်ဖောင် ပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးက စပယ့်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်လျက်။

“ကျေးဇူးပဲ သမီး...ကျေးဇူးနော်”

နာရီဝက်လောက်ထိ နှိပ်ခိုင်းပြီးမှ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး နားခိုင်း၏။ ပြီးတော့ သူတို့စကားပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီး စကားတွေ အားကောင်းနေကြဆဲ။

စပယ်ကတော့ ဟန်လည်းမဆောင်။ ဒေါ်နုနုနန်းယုံ အိပ်သည် ခုတင်ပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေးကပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်သာ။

သဇင်က စပယ်ကို မျက်စပစ်ပြီး မိန်းမပီပီ အတင်းတုတ်၏။

“အရမ်းအိပ်ပုပ်ကြီးတာ...အဆောင်မှာဆိုလည်း သဇင်မအိပ်သေးဘူး။ သူက အိပ်ပြီ။ မာမိက ပြောတဲ့ အပျင်းထူ၊ အအိပ်ကြီးတဲ့သူဟာ လောကမှာ မကြီးပွားဘူးတဲ့”

“သဇင်က ဘယ်အချိန်ကျမှ အိပ်တာလဲ”

“၁၂ နာရီကျော်မှ အမြဲအိပ်တယ်။ အဲ...အစောကြီးတော့ လာမနှိုးနဲ့။ လာနှိုးရင် သဇင့်ရန်သူပဲ”

“စပယ်ကရော...မနက်ကျ ဆက်အိပ်တာလား”

“မနက်ဆို (၄)နာရီလောက်ဆို ထပါပြီ။ သူများမအိပ်ခင် အိပ်၊ သူများမထခင် ထတယ်...ခွစာမ...သိလား”

“ဪ...သဇင်ရယ်၊ အဲဒါမှ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တာ လေ။ စောစောအိပ်၊ ထ၊ ပြုကျင့်က တွင်းပကိုယ်ခန္ဓာ။ ရောဂါ ခပ်သိမ်း၊ ရှောင်ခွာတိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းလွန်ချမ်းသာဆိုတဲ့စကား မကြားဖူးဘူးလား”

“အိုး...ဒါ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က စကားတွေ။ သဇင်တို့ အိုင်တီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒါတွေ စံမမီတော့ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် သဇင်က ပိန်ပြီး စပယ်က ဝတာ။ ခုကြည့် အိပ်နေပြီ။ သိုးလို့...ကလေးလေးကျနေတာပဲ။ အပူပင်းကင်းလိုက်တာ”

“အမလေး...သူက ရောင့်ရဲတဲ့နေရာလည်း နှစ်ယောက်မရှိ ဘူး။ သဇင်သာ သူ့လိုဆို သေမှာပဲ။ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း သူ့မိဘတွေက ဆင်းရဲတော့ ပိုက်ဆံလေးနည်းနည်းပဲ ပို့တာ။ အဆောင်မှာ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်ပြီး လက်ဖက်နဲ့စား၊ ငါးပိကြော် နဲ့စားပဲ”

“အခြေအနေအရပေါ့လေ”

“အမလေး...လွန်ပါတယ်၊ အဝတ်အစားဆိုလည်း နည်းနည်း

လေးရှိတယ်။ ခုကြည့်ပါလား...သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲလွန်ပါ ၄-၅ ခုံပေါ့”

သဇင့်စကားတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆောင်မှန်းမသိ။ စပယ် ဘဝကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနေတာ။ သို့သော် စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးရင်ထဲမှာ တော့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲ၊ ရောင့်ရဲလွယ်သည့် စပယ်ကို အမှတ်ပြည့် ပေးနေမိကြတာ သူမ မသိ။

“သူက သိပ်ကြီးကျယ်တာ၊ လူကသာ ဘာမဟုတ်တာ။ မာန ကတော့ ကောင်းကင်က မဆင်းဘူး”

“ကြိုက်တယ်”

“ဘာ”

“ဪ...မာနကြီးတာကို ပြောတာပါ”

“အိုး...ကိုကိုကလည်း လူဆိုတာ မာနကြီးသင့်မှ ကြီးရတာ လေ။ သူ့လို ဥစ္စာမရှိ၊ ဂုဏ်မရှိ၊ ရုပ်မရှိတဲ့သူက ကြီးနေတော့ အမြင် ရကပ်တယ်”

“သူက ဘယ်နေရာတွေမှာ မာနကြီးနေလို့လဲ”

“ယောက်ျားလေးတွေဆို အရေးကိုမလုပ်တာ။ ဘာမဟုတ် ဘူး...ခင်ရင် တစ်ဆင့်တက်ပြီး ကြိုက်မှာစိုးလို့။ သူ့ရုပ်ကြီးနဲ့များ မျက်လုံးကပြူးပြူး၊ ပါးစပ်ကပြဲပြဲ၊ ဝတ်တော့လည်း ဘိုးတော်ဘုရား ခေတ်က အဝတ်အစားတွေ”

“အင်...”

အပီအပြင် နှိပ်ကွပ်နေတာပါပဲလား။ မိန်းကလေးချင်း

သူငယ်ချင်းချင်း စည်းမစောင့်တာ၊ နှုတ်ဖွာတာ၊ မနာလိုတာ။
 တကယ်ကျ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုသလိုပါပဲ။
 လူအချို့က သဇင်လို ပါးပါးလျားလျား၊ ဖြူဖြူနုနု၊ အရပ်
 ကလေးလိုလှသူကို နန်းဆန်တယ်ဆိုပြီး ချစ်နိုင်သော်လည်း...
 သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကလေးလေးလို အပြစ်ကင်းစင်ပြီး
 လူကြီး လူကြီးမှန်းသိ၊ အရာရာ ကူညီတတ်သည့် စပယ်ကိုမှ ပိုပြီး
 နှစ်လိုမိကြသည်။

သူပြောသလို ရုပ်ဆိုးကြီးမဟုတ်ပါ။ သေချာကြည့်လေ
 ဆွဲဆောင်မှုရှိလေဆိုသည့် ကောင်မလေး။

မျက်လုံးရွဲရွဲ၊ နှုတ်ခမ်းလေးက မွန်ရိုးလို၊ ခင်သန်းနုလို
 ပြည့်ပြည့်အိအိလေး။ ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်မလေးပါ။

ကိုယ်လုံးကျတော့လည်း သဇင်က မော်ဒယ်တစ်ယောက်လို
 ပိန်ပေမယ့် စပယ်ကတော့ ပြည့်ပြည့်လေး။ ဒါတောင် ငါးပိကြော့နဲ့
 လက်ဖက်သုပ် စားရပေလို့။

သဇင်တစ်ယောက် အချင်းချင်းကို မတန်မဆ နှိပ်ကွပ်နေ
 တော့ စစ်သွေးရော မိုးသွေးပါ မကြားနိုင်တော့။ သည်တော့
 သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်လစ်ခဲ့ကြသည်။

မိန်းကလေးတွေများ မနာလိုစိတ်ရှိလာလျှင် တကယ့်ကို
 မလွယ်။

အခန်း (၁၀)

မနက်လင်းတော့ ပုဂံဘုရားတွေ လျှောက်ပြီးဖူးဖို့အတွက်
 ဝိုက်တစ်ယောက်ရှာပြီး သူတို့ စီစဉ်ကြသည်။

စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးက ယောက်ျားလေးတွေဖို့ မိုးလင်းတာနှင့်
 ရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး ယူစရာလေးတွေယူကာ သည်ဘက်သို့ ကူးခဲ့
 ၏။

သည်ဘက်ခန်းမှာ သူတို့မြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းက သဇင်က
 အလှတွေပြင်နေပြီး စပယ်ကတော့ အန်တီနန်းကို ကူညီပေးနေ၏။
 မျက်စဉ်းခတ်၊ ဆေးတိုက်တာကအစ။

ဒေါ်နုနုဆွေဦးကိုလည်း ကူညီလိုက်သေးသည်။ သူမကတော့
 ယခုထိ ဘာမှမလုပ်ရသေး။

“စပယ်...ပြင်တော့လေ၊ ကိုကိုတို့ ဘရိတ်ဖတ်(စ) စားဦး မှာနဲ့၊ နေမပူခင်ထွက်မှ ကောင်းမယ်။ အညာနေက ပူတယ်”

“အညာနေပေမယ့် ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်၊ မန်ကျည်းရိပ်၊ ထံနောင်းရိပ်နဲ့မို့ ပုဂံက ရင်ထဲအေးပါတယ်”

“ဆင်ခြေတွေ ထူမနေနဲ့၊ သွား...ရေချိုး...အလှပြင်။ မလှ ရင် မခေါ်ဘူးနော်၊ အနည်းဆုံး သဇဉ်တစ်ဝက်လောက်တော့ လှမှ ဖြစ်မယ်”

စစ်သွေး စလိုက်တော့ စပယ်က ပခုံးလေးတွန့်၊ လက်ကလေး ဖြန့်ပြ၏။

“ဖားတုလို့ ခရုခုန်တော့ ခရုဖင်ကျိုးရုံရှိမှာပေါ့ဗျ...ခရုက အေးဆေးပဲ။ မလှလို့ မခေါ်ကြေးဆို ခုထဲက အိပ်ကျန်ခဲ့ရုံပဲ”

စပယ်စကားကြောင့် သဇဉ် ကျေနပ်သွား၏။ သူမက နေရာ တကာမှာ ကိုယ်ပဲ အနိုင်လိုချင်၊ ကိုယ့်ကိုပဲ ဂရုစိုက်စေချင်၊ သဲသဲ လှုပ်စေချင်တာ။

လူကြီးနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကိုင်ကူညီပေးပြီးပြီမို့ စပယ် လှစ်ခနဲ ရေချိုးခန်းထဲပြေးဝင်။ (၅)မိနစ်လောက်ကြာတော့ ပြန်ထွက် လာ၏။

အန်တီနန်း၏ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးခြုံထားတာမို့ ကိုရင် လေး သင်္ကန်းပတ်ထားသလို တစ်ကိုယ်လုံး လုံနေပါ၏။

“ကဲ...စပယ် အလှပြင်မယ်၊ အကိုတို့ အပြင်ထွက်”

“မကြီးကျယ်နဲ့...တောသူမ...သဇဉ်တောင် ငါတို့ရှေ့

အလှပြင်နေတာပဲ၊ နင်က ဘာတွေ ပြင်နေမှာမို့လဲ”

“ဘာမှမပြင်ဘူးလေ...ခေါင်းဖြီးမယ်၊ သနပ်ခါးလိမ်းမယ်၊ အဝတ်လဲမယ်။ ဒါပဲပေါ့”

“အေးလေ...ဒါဆိုလည်း လုပ်ပေါ့။ အန်တီတို့ကမှ အလှ ပြင်သေး၊ အပျိုလေးလုပ်ပြီး အလှလည်း မပြင်တတ်ဘူး။ အပျိုကြီး ဖြစ်မှာ အသေအချာပဲ”

“ဖြစ်ဖြစ်”

စစ်သွေးဟာ စပယ်ခေါင်းကို လှုပ်ရင်း စနောက်နေတာ ချစ်စနိုးရှိလွန်းလို့ပါ။ မိုးသွေးကလည်း သူမ၏ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး အဝတ်ရွေးပေးဖို့ လုပ်နေ၏။

စပယ် အော်ပစ်လိုက်တာ အသံကိုပြာလို့။

“အကိုမိုးသွေး... ဘာလို့ သူများအိတ်နှိုက်နေတာလဲ။ ဘုန်းနိမ့်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဘယ်သူနိမ့်မှာလဲ”

“အကိုနိမ့်မှာပေါ့...စပယ်အိတ်ထဲမှာ လုံချည်တွေ၊ အတွင်းခံ တွေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ...မိန်းကလေးပဲ၊ မိန်းကလေးအင်္ကျီတွေ လုံချည် တွေပါတာ ဆန်းသလား။ ဝတ်ဖို့အဝတ်အစား ရွေးပေးမလို့”

“ဟင့်အင်း...မရွေးပေးနဲ့၊ စပယ်ဘာသာ ရွေးမှာ”

စပယ် ကိုယ့်အိတ်ကိုယ် အတင်းပြန်ဆွဲနေတော့ အိတ်ကလေး က ကွဲထွက်ပြီး အဝတ်အစားလေးတွေ အကုန်ထွက်ကျကုန်၏။

သဇင်က ထိုအဖြစ်ကို အားရပါးရ ရယ်နိုင်သော်ငြား စစ်သွေး နှင့်မိုးသွေးမှာ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ။

အဝတ်ကလေး ၃-၄ စုံ၊ အတွင်းခံလေးတွေကလည်း အဟောင်းလေးတွေ၊ ၂ ခုစီလောက်။

ကြည်လင်သော ရေအိုင်ကလေးလို အရာရာ ဖြူစင်နူးညံ့သူ လေးပေမယ့် သည်အဖြစ်ကိုတော့ ရှက်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး မျက်နှာလေးရဲ့လျက်။ မျက်နှာကို လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်တာက ရေချိုး ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြေးသွားတာ။

ရေချိုးခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်လိုက်ပေပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် အန်တီနှစ်ယောက် စိုးရိမ်ထိတ်ပျာသွားလိုက်တာ ကမ္ဘာမီးလောင်တာထက် ဆိုးလိမ့်မည်။

“ကလေး ရှက်သွားပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး...ချောကြပါဦး”

“မိုးသွေးရယ်...နှင့်ကိုက ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်တာ ဝင်ပါချင်တာကိုး”

“သွား...သွားချော...ကောင်မလေး အရမ်းရှက်သွားပြီ။ နင်...နင် တရားခံ”

အန်တီနှစ်ယောက်က ဝိုင်းဆူနေကြလျှင် သဇင် နားကြားပျင်း ကပ်နေ၏။

“အန်တီရယ်...သူ ဆင်းရဲတာကို လူသိလို့ ရှက်သွားတာ ပါ။ ကိုကိုမိုးသွေးအပြစ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ထားလိုက်စမ်းပါ...”

ဆိုတာတင်းတွေ ဖျော်နေတာ”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး...မှန်း...ငါ ချောမယ်”

စစ်သွေး ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွဖွပုတ်ရင်း နားဝင်အောင်ပြော တော့ မိုးသွေးလည်း အနားမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေ၏။

“ညီမလေး...စပယ်...ဒါရှက်စရာလားကွာ။ ကိုကိုတို့က စပယ်အကိုတွေလေ။ စပယ်ကို အထင်လည်းမသေးပါဘူးကွာ။ ဆင်းရဲတာ ရှက်စရာလား။ စပယ်ကို သူဌေးမကြီးမို့ ခင်ခွဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မမျှော်ကိုးဘဲ ခင်ကြတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်... အကို စပယ်ကို အရှက်ခွဲ ချင်စိတ်နဲ့ လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်ညီမလေးကို ချစ်လို့ ယုယတဲ့အနေနဲ့ အင်္ကျီရွေးပေးမလို့ပါ။ ညီမလေး...ထွက်ခဲ့ပါကွာ။ အကိုတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဘုရားတွေ ဖူးရဦးမယ်လေ”

“သမီး...အန်တီနန်းတို့ ဘုရားဖူးကြရဦးမယ်လေ။ မရှက်ပါ နဲ့ သမီးရယ်...လူဆိုတာ တည်ဆောက်ချိန် ဘဝအစမှာတော့ အဆင်ပြေခဲ့ကြပါတယ်ကွယ်။ လာပါ...ထွက်ခဲ့ပါ။ သမီးကို အန်တီ တို့ အထင်မသေးပါဘူး။ ပိုပြီးတော့တောင် ကြင်နာသနားရပါ တယ်”

လူကြီးနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အတန်တန် တောင်းပန်ချော့မော့ကြလေမှ စပယ် တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းလေးတွေ နီရဲပြီး မျက်ခွံလေးတွေ မို့နေသည့် သူမကို ဆီးပြီး ဖက်လဲတကင်းလုပ်သူက စစ်သွေး။

မိုးသွေးကလည်း လက်ကို ယုယစွာ မှုပ်ကိုင်ထားပါသည်။

“လာ...ညီမလေး...ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်။ ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်ဘဲကွ”

“ကဲ...အဝတ်လဲ...အဝတ်လဲ...ကိုကိုတို့ အပြင်က စောင့်မယ်နော်”

အားလုံးပင် ပြင်ဆင်ပြီးကြပြီမို့ သူမ မရှက်ရအောင် အားလုံး အပြင်ထွက်ပေးကြသည်။ သဇင်ကတော့ ရင်ထဲမှာမကြည်။

ကောင်မ...မူရာမာယာများနေတာ။ သူ ဆင်းရဲမွဲတေတာကို လူသိသွားလို့ အိစိကလီ လုပ်ပြနေတာ။

“သဇင် ပြင်လို့မပြီးသေးဘူး။ ပြီးမှ သူနဲ့အတူ ထွက်ခဲ့မယ်”

“သဇင် စပယ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးနဲ့နော်၊ မဖြစ်ပါဘူး...အန်တီတို့ပါ နေခဲ့ဦးမယ်။ သားတို့နှစ်ယောက်ပဲ အပြင်ထွက်နှင့်၊ ဟိုတယ်ရှေ့က စောင့်”

အန်တီနှစ်ယောက် စောင့်ကျန်ခဲ့တာမို့ သဇင် မပြောသာတော့။

စပယ် ပန်းနုရောင် ကချင်ဝမ်းဆက် ချည်သားလေးကို ကောက်လဲ၊ သနပ်ခါးပွတ်ပြီး ခေါင်းဖုံးပြီးသည်။ တင်ပါးထိရှည်သည့် ဆံနွယ်တွေကို ဆံထုံးမြင့်မြင့်လှလှလေး ထုံးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးပေမယ့် သဇင်လို ၁ နာရီ၊ ၂ နာရီကြာအောင် မပြင်။

သူမ၏ ပြင်ဆင်ချိန်က (၁၅)မိနစ်။

“ဖြီးဖြီး”

ကျောက်ကြီးအစိမ်းလေးနှင့် ကျောက်ကြီးလက်ပတ်ကလေး ဘတ်ရင်း အပြင်ထွက်ဖို့ ဖိနပ်အပါးကတ္တီပါအစိမ်းလေးကို စီးလိုက်သည်။

စလင်းဘတ်ရှည်ရှည်သေးသေးလေးကို လွယ်လို့။ ဖုန်းရယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ရယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာတော့ ငွေအသပြာ (၆)ထောင်ကြီးများတောင်။

သဇင်ကတော့ မွှေးကြိုင်၊ လင်းလက်တောက်ပလို့။ ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံကလည်း အလန်းစား။ ပလက်တီနမ်နှင့် စိန်ရောစပ်ထားသည့် လက်ဝတ်လက်စားက တစ်ဆင်စာ။

“ကဲ...သွားကြစို့”

“မြင်းလှည်းနဲ့ ပတ်မယ်နော်၊ မြင်းလှည်းတစ်စီး စတင်းဘိုင် ဆွဲလိုက်မယ်”

စစ်သွေးက အဆိုတင်သွင်းတော့ မိုးသွေးက ကန့်ကွက်သည်။ သဇင်က စစ်သွေးဘက်မှ ထောက်ခံသည်။ စပယ်ကတော့ ယခုထိ အရှက်ပြေပုံမရသေး။ မျက်နှာလေး နုနုနီနီ၊ ခပ်ငေးငေးနှင့် အဝေးသို့ စိတ်ကိုလွှင့်ထားပုံ။

“မြင်းလှည်းနဲ့ပတ်နေရင် ရောက်ပါဦးမလားကွာ...ပုဂံမှာ ဘုရားတွေက အများကြီး”

“တစ်ရက်နဲ့မနဲ့ နှစ်ရက်ပေါ့ကွာ... သုံးရက်ပေါ့ကွာ။ အပျော်ခရီးထွက်နေကြတာပဲ။ မပူစမ်းပါနဲ့။ ကုန်ကျစရိတ်လည်း

နိုးပရော်ဘလမ်ပါကွာ”

“ကုန်ကျစရိတ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့လုပ်ငန်းတွေက ဖုန်းတစ်ခွက် ဆက်နေပြီကွ”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ...သေလည်းထားခဲ့ရမယ့် အလုပ် တွေ။ ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြီး ညွှန်ကြားပေါ့”

“အေးပါ...အေးပါ”

သူတို့ (၆)ယောက်နှင့် ဂိုက်ကောင်မလေး ပေါင်း (၇)ယောက်။ ဂိုက်က ရှေ့မှစီးသည်။ သူတို့ (၆)ယောက်၊ တစ်ဖက် (၃)ယောက်စီ မျှထိုင်ကြသည်။

အန်တီနှစ်ယောက်နှင့် စပယ်က တစ်ဖက်၊ သူတို့နှစ်ယောက် နှင့် သဇင်က တစ်ဖက်။

စပယ်အသွင်က ခရီးထွက်လာခါစလို ရွှင်လန်းခြင်းမရှိတော့။ ဝိညာဉ်လွင့်သူနယ် ခပ်ငေးငေး။ စစ်သွေး စိုးရိမ်နေသလို မိုးသွေး က ရင်ထဲမကောင်း။

တရားခံက သူလေ။ စပယ်အိတ်လေးကို သွားဖွင့်မိခဲ့တာ။ အိတ်ဟောင်းလေးမို့ပဲ ပြသွားခဲ့တာလား။ သူ အစလွန်မိ၊ ဆွဲမိလွဲမိ ခဲ့တာ။

ဒါကြောင့် ခရီးစဉ်တလျှောက်လုံး သူ့မှာ စပယ်ကိုသာ အရိပ် တကြည့်ကြည့်။ စပယ်ကတော့ အန်တီနှစ်ယောက်အနားမှာပဲ ရေပူ ရေချမ်း ကမ်းလှမ်းရင်း ဘုရားဖူးနေခဲ့သည်။

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသည်မို့ စိတ်ဝင်စားဟန်တူသည့်

ချက်လုံးလှလှလေးတွေထဲမှာ နာကျင်မှုဒဏ်ရာကလည်း အထင်း သား။

ရွှေစည်းခုံနှင့် စွယ်တော် (၄)ဆူပြည့်အောင် တစ်နေ့တည်း သွားရမတဲ့။ ဂိုက်၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သူတို့အဖွဲ့ လိုက်နာကြ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်သဇင်က ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ကာ သူပဲရှားတက်ကြွနေပေမယ့် စပယ်ကတော့ ဘုရားရှင်ကိုသာ သေချာဖူးမြော်၊ ဘုရားတစ်ဆူရောက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုးနေတာ အကြာ ကြီး။

ဘုရားရှင်ပြင်တော်ပေါ်မှဆီးပြီး အဝေးတပြမှ ပုဂံမြို့ဟောင်း ပုဂံရှုခင်းကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်နှင့် ကြည့်သည်။ သူမ မည်သူ့ကိုမျှ စကားဟုတ်ဟက် မပြောတော့ပါ။

မျက်လွှာလေးချကာ ဘုရား၊ တရားကိုပဲ အာရုံဝင်စားလေ သလား။ သို့မဟုတ် အတွေးထဲ၊ သွေးထဲမှာကို ရှက်နေသလား မသိ တော့ပါ။

လောကနန္ဒာစေတီကုန်းတော်ပေါ်မှ အဝေးသို့ ငေးနေသည့် ကောင်မလေးကို ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် လှမ်းရိုက်နေကြသူတွေ ကတော့ စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေး။

စစ်သွေးခမျာ သဇင်လက်မှလည်း မလွတ်ပါ။ သွားလေရာ သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ကလေးလေးလို ချွဲနဲ့မီတဲ့နေသည့် သဇင်ကို ပူ ဘာလို့ ရင်မခုန်ခဲ့တာလဲ။

တကယ်ဆို သူတို့ယောက်ျားတွေဟာ မျောက်လိုပဲ အသည်း နှလုံးကို သမန်းပင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသမျှ သွားလေရာ အပြေး အလွှား လှုပ်ရှားလိုက်ပါနေတတ်တာပါ။

ရင်ထဲမှာ ချစ်သူလက်ရှိ ရှိမနေဘူးဆိုလျှင် ပိုဆိုးတာပေါ့။ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုမှ အထိန်းအကွပ်လေးရသေး။

သူ့ရင်ထဲမှာ လောလောဆယ် ရင်လှိုင်းခတ်နေရတာ စပယ် လေးပါ။

သဇင်က ချောတယ်ဆိုလျှင် စပယ်က ပိုပြီးချစ်စရာကောင်း တာပေါ့။

လူစိတ်သဘောဆိုတာကလည်း အခက်သား။ ကိုယ့်လက် လှမ်းတမိမှာရှိနေသည့် သဇင်ထက် ကိုယ်နှင့်လက်လှမ်းမမီသည့် အဝေးမှ စပယ်လေးကို ပိုပြီး နှစ်လိုမိသည်။

မိုးသွေးကလည်း ပျာလို့မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ ပုံစံမျိုး။ ဘုရားတွေတောင် သေချာဖူးရဲ့လားမသိ။ သူ့ပုံစံက စပယ်ကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

ဝိုက်က သူတို့ကို ရှင်းပြသည်မှာ...

“ပုဂံမှာ ရှေးဘုရား၊ ပုထိုး၊ ဂူကျောင်းတွေကတော့ အများ ကြီးပဲ။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင် ပြိုပျက်နေတဲ့ အဆောက်အဦးတွေ၊ ဘုရား၊ ပုထိုးတွေပေမယ့် သူတို့ကမှ တံကယ့်ရာဇဝင်ရှိခဲ့ကြတာ။ ကျန်စစ်သားဥမင်တို့၊ ဂူပြောက်ကြီးဘုရားတို့၊ ဆပဒစေတီ၊ နောက် သမီးဝှက်ဥမင်တို့၊ မြားသဥမင်တို့ဆိုရင် ၁၃ ရာစု ပျူစောထီးခေတ်

ကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ငှက်ကြီး၊ ခက်ကြီး၊ ကျားကြီး၊ ရှူးပျံကြီး၊ ဘူးပင်တို့ နှောင့်ယှက်တော့ ပျူစော ထီး နှိမ်နှင်းခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ ဆက်စပ်တယ်တဲ့။ ငှက်စာအဖြစ် ဘစ်ပတ်ကို သမီးကညာ (၇)ဦး ဆက်ရတော့ သမီးတွေကို ဥက်ထားဖို့ နံရံတွေမှာ ဥမင်ဖောက်၊ အခန်းဖွဲ့ထားရလို့ သမီးဝှက် ဥမင်လို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က တကယ်သမိုင်း သုတေသီတွေ၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားတွေ မဟုတ်လို့ ကောင်းနေတဲ့ ဂူဘုရားတွေ၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေတဲ့ စေတီပုထိုး တွေပဲ သွားချင်ပါတယ်။ အချိန်ကလည်း မပေးနိုင်ဘူးလေ”

“ဒါဆို အာနန္ဒာဘုရား”

“အိုကေ”

မြင်းလှည်းလေးနှင့် သာသာယာယာ။ အခြေအနေက ရွာရန် ကနန်း (၈၀)။ (၂၀) ရာနန်းက စပယ်။ ရာနန်းပြည့်ရွာလျှင် တော်တော်ပျော်ဖို့ကောင်းမှာ။

စပယ်ကို ပုံမှန်ပြန်ပြီးဖြစ်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာ ပါလိမ့်။ စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးမှာ သဇင်စကားတွေကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

“ကိုကို...သိလား၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ညီတော် နန္ဒမင်းသား အကြောင်း”

“ပြောပါဦး”

“ဘုရားရှင်က ညီတော်နန္ဒမင်းသားရဲ့ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာပဲ သပိတ်ထမ်းခေါ်သွားတဲ့ မင်းသားလေး။ အကို့ကိုကြောက်လို့ လိုက်သွားရပေမယ့် သူ့မျက်စိထဲမှာ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါ မောင်တော်ဆိုတဲ့ ချစ်သူအမှာစကားကိုပဲ နားထဲကြားယောင်ပြီး လှမ်းဆွေးနေရတာပေါ့”

“ဪ...ကြားဖူးတယ်၊ သခင်က ဘယ်ဆိုးမလဲ။ ဗုဒ္ဓဝင်တွေဘာတွေလည်း တီးမိခေါက်မိသား”

“သခင်ပြောချင်တာက နန္ဒမင်းသားဟာ ဘုရားရှင်က နတ်ပြည်လည်း ခေါ်သွားရော နတ်သမီးတွေရဲ့အလှကို မြင်လိုက်ရပြီး သူ့ချစ်သူ မင်းသမီးလေးက မျောက်အိုမ ဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်း”

“အင်”

တစ်ခုခု ထိုးနှက်တော့မည်မှန်း သိသဖြင့် နှစ်ယောက်သား မျက်ခုံးလှုပ်နေကြစဉ် သခင်က ပြောချလိုက်တာပါပဲ။

“လူတချို့က နတ်သမီးထက် မျောက်အိုမကို ပိုပြီး နှစ်သက်စုံမက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလူတွေဟာ ကျပ်မပြည့်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ စိတ်မနှံ့တာပေါ့”

ဘာကိုဆိုလိုတာမှန်းသိသည်မို့ စစ်သွေးရော မိုးသွေးပါ သခင်ကို တော်တော်အမြင်ကပ်သွားမိကြ၏။ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်စရာရုပ်ရည်လေးမှ အားမနာ။

သို့သော် သူမဟာ ကိုယ့်ဧည့်သည်ဖြစ်နေသည့်အပြင် မနာလို

ဘိုရှည်ဖြစ်နေသည့် မိန်းမငယ်လေးမို့ ခွင့်လွှတ်ရမည်သာ။

စစ်သွေးက ဘာမှမတုံ့ပြန်ပေမယ့် မိုးသွေး မနေနိုင်။ မည်းနည်းတော့ ကစ်လိုက်ရမှ။

“နေရာတိုင်းမှာ ရုပ်ဝတ္ထုချည်း အရေးပါတာ မဟုတ်ဘူး သခင်ရဲ့...ကိုယ် ငါ့မှာ ဖတ်လိုက်ရတာ အနုပညာမဆန်တဲ့ မိန်းမတွေကို ခေါင်းခေါက်ရွေးမယ့်အစား အနုပညာဆန်တဲ့မိန်းမကို ဒူးထောက်မယ်တဲ့။ အဓိပ္ပာယ်က ဟတ်ပေါ့။ ဟတ်ထိဖို့ ဟတ်လှဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်။ ပန်းတစ်ပွင့်က လှရုံလှပြီး မမွှေးရင် အင်္ဂါမပြည့်စုံသလိုပေါ့”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြလိုက်တော့ သခင် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပုံက မြွေဟောက်ကို ပါးပျဉ်းအဖိခံလိုက်ရသလို။

“ဩ...ဒါဖြင့် သခင်က ရနံ့မရှိတဲ့ ပန်းပေါ့...ဟုတ်လား ကိုကိုမိုးသွေး”

“အလိုဗျာ...မဟုတ်ရပါဘူး၊ သခင်က နတ်သမီးထက် မျောက်ကို ပိုပြီးနှစ်သက်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ကလည်း ဟတ်ကိစ္စထည့်ပြောတာပါ။ ကြောက်ပါတယ်ဗျာ...မပြောရပါဘူး”

“ကိုကိုမိုးသွေးကို မုန်းတယ်...သွား...ဟိုဘက်သွားစီး”

“ရပါတယ်ဗျာ...ဒီကလည်း ကိုယ့်မျောက်မလေးအနား သွားချင်နေတာပါ”

တကယ်ပင် မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ဟိုဘက်နဲ့ စပယ်ဘေးသို့ ခိုင်းမိုးသွေး ရွှေသွားတော့ စစ်သွေးကလည်း လှမ်းပြီးမေတ္တာပို့၏။

“ဟေ့ကောင်...ငါ့မျောက်ကလေး ငါ့မန်းကီးလေးနော်”

“ဘာ”

သဇင် ဒေါတွေပွနေတော့လည်း ရယ်စရာဟာသ လုပ်ပစ်ရတာပေါ့။

“ဪ...ငါ့ညီမလေးလို့ ပြောတာပါဟ...သဇင်ကတော့ကိုကိုတို့ရဲ့ ဆရာမ...ဆရာမကြီး”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် သူတို့မြင်းလှည်းလေး အာနန္ဒာဝုဘုရားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး တည်ခဲ့သော အာနန္ဒာလိုဏ်ဂူဘုရား၊ ဂိုက်အမျိုးသမီးက သိသမျှ ရှင်းပြသည်။

“အာနန္ဒာဘုရားကို ကျန်စစ်သားမင်းကြီး တည်ခဲ့တာတော့ သိမှာပါနော်။ လိုဏ်ဂူရဲ့အခြေခံပန္နက်က ကြက်ခြေခတ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး (၁၇၅) ပေ ကျယ်ပါတယ်။ အာရုံခံမုခ် လေးဘက်လေးတန် ထုတ်ထားပြီး ပေ (၂၉၀) ရှည်ပါတယ်ရှင်”

“ကိန်းဂဏန်းတွေ ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ...ပုဂံဘုရားသမိုင်းစာအုပ် ဝယ်လိုက်ပါ့မယ်။ အကြမ်းဖျင်းပဲ ပြောပြ...တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားရင် ရပြီ”

မြင်းလှည်းဆရာကြီးကလည်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဝင်ပြော၏။

“ဘုရားတစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ ခေါ်သွားတာများ ဆရာရယ်... ဂိုက်တောင်ငှားနေစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မြင်းလှည်းဆရာ

တွေကို အားကိုးလိုက်စမ်းပါ”

အားလုံးပင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဘုရားဖူးကြသည်။ စစ်သွေးကို ဝတီက လက်မလွှတ်တော့သဖြင့် စစ်သွေးရုပ်က အီလည်လည်။

လူဆိုတာလည်း ပေါပေါလောလောရနေသည့် ပန်းလှလှထက် ရှားရှားပါးပါး ခိုးပွင့်နေသည့် စပယ်ရိုင်းလေးကိုမှ ပိုမို မြတ်နိုးကြသည်ထင်။

စပယ်အနားမှာ စပယ်လက်ကလေးကို မလွှတ်တမ်း ကိုင်ဆုပ်လျှောက်သွားနေသူကတော့ စိုင်းမိုးသွေးပေါ့။

စပယ်ကတော့ အချိုအပွေ့ မခံချင်သည့် ခွေးပေါက်လေး။ မိုးသွေး လိုက်လို့မမီအောင် လှစ်လှစ်ပြေးရင်း လူကြားတွေထဲ တိုးဝင်ပုန်းရှောင်နေခဲ့တာ။

ဘယ့်နှယ်တော်...အလကားနေရင်း လူကို လက်ဆွဲရတယ်လို့။

သူမ၏လက်ဖျားလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လျှောက်သွားနေသော ကိုကိုမိုးသွေး။

“နေဦး...ဘုရားရှိခိုးဦးမယ်”

“ခိုး...ကိုကို စောင့်ပေးမယ်”

“မစောင့်နဲ့...လျှောက်သွား၊ ရောက်တုန်းပေါက်တုန်းကြည့်”

“အမယ်...ကိုကို ရောက်ဖူးတာ ထပ်နေပြီ၊ စပယ်က အေးနေ

ကြီးတယ်။ စပယ်ကိုပဲ စောင့်ပေးမယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ဝေးဝေးကစောင့်”

ကလေးလေးလို ဂျီကျသည့် စပယ်လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ရှေးဟောင်းဘုရားတွေထဲ လျှောက်သွားနေရတာ တကယ်ကို တစ်သက်မမေ့စရာ။

တန့်ကြည့်တောင်စေတီ...

မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြရတော့လည်း ပျော်စရာ။

ပုဂံဟာ ရှေးဟောင်းစေတီ၊ ပုထိုး၊ ဂူကျောင်းများနှင့် ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်တို့ကြောင့် ရာသီဥတုက ပူလောင်မနေပါ။ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီအေးမြမြ။

ယခုဆို အတွဲ (၃)တွဲ၊ အဘွားကြီး (၂)ယောက်က တစ်တွဲ၊ စစ်သွေးနှင့်ဝတီက တစ်တွဲ၊ သူနှင့်စပယ်က တစ်တွဲ။

ကိုယ့်ဘာသာ တွဲထားကြတာပါ။ ဘာမှတော့မဟုတ်။ မြစ်ထဲ မှာ စက်လှေစီးကြရတော့ မိုးသွေးက စပယ်ကို ပွေ့ချီချတော့ မတတ်။ စစ်သွေးကတော့ ဝတီကို လှည့်တောင်မကြည့်။

စိတ်ကုန်လွန်းလို့။ ပါးစပ်မှလည်း ပေါက်ကရလိုလိုနှင့် အော်နေသေး။

“ငါတော့ ရူးတယ်ပြောပြော မျောက်ကလေးပဲ ချစ်တယ်။ ပြင်ဦးလွင်ကျရင် မျောက်တစ်ကောင်လောက် ရှာမွေးဦးမယ်။ မျောက်သားက ချီတယ်ကွ”

ဝတီ သူ့ဘာသာ စက်လှေပေါ်တက်လာရပြီး စစ်သွေးအနား

မှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကိုကိုတို့များ သဇင်တောင် မစောင့်ဘူး”

“ဪ...ဆောရီး...ကိုကိုက ဒီမှာ စက်လှေပေါ်မှာ နေရာ အရင်ဦးနှင့်တာပါ။ လာ...ထိုင်၊ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေသလဲ”

သဇင်က သူ့ဘေးနားမှာ ထိုင်သလို သည်ဘက်မှာတော့ စပယ်။ စစ်သွေးက အလယ်မှာ။ မိုးသွေးက စပယ်ဘေးမှာ။

“တယ်...ဘုန်းကံမြင့်နေပါလားဟ...နတ်သမီးလေးရယ်၊ မျောက်ကလေးရယ် သေပျော်ပြီ...သေပျော်ပြီ”

ဝတီက ချွဲနဲ့ပြီး လက်သီးဆုပ်နုနှင့် ပုတ်လိုက်ခတ်လိုက်။ စပယ်ကတော့ မိန်းကလေးမဟုတ်သည့်အတိုင်း။

မြစ်ဖြတ်လေကို အာရုံခံစားရင်း မြစ်ကမ်းနဖူးရှိ ဘူးဘုရားကို လှမ်းဖူးနေလေ၏။ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ခေါင်းကလေး လည်ခါ အားလုံးကို မှတ်မှတ်သားသား ကြည့်နေ၏။

သူ့ဖုန်းကင်မရာလေးနှင့်လည်း တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်သည်။ ဝတီ ကတော့ လှမ်းပြီးနှိပ်ကွပ်လိုက်သေး။

“ဖုန်း...ရေထဲပြုတ်ကျလို့ အစုတ်ကလေးတောင် မကိုင်ရ ဖြစ်သွားမယ်...ကဲမနေနဲ့”

“မကျပါဘူးဟာ”

ဂျိုရီးဦးထုပ်လေးတွေ ကိုယ်စီဆောင်းရင်း နေပူပေမယ့် လေနု အေးက တဖျပ်ဖျပ်။

ကမ်းရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အရင်ခနဲဆင့်လိုက်ကြ

ပြီး အန်တီနစ်ယောက်ကို အရင်တွဲချပေးရသည်။

ဝတီက ကလေးလို လက်မြှောက်ပေးပေမယ့် စစ်သွေး လက်ကိုင်ပြီးပဲ အောက်ချပေး၏။

မိုးသွေးကတော့ ကဲမှကဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ လှေပေါ်မှ ခုန်ချ ဆင်းပြေးဖို့ အားယူနေသည့် ကောင်မလေးကို စွေခနဲ ချိုင်းမှ ပွေမြှောက်ယူလိုက်တာ။

ဒါကို အမိအရ မှတ်တမ်းတင်သူက ဝတီ။

“မိုက်တယ်ကွာ...လန်းတယ်၊ မင်းသားက မင်းသမီးကို ချီလိုက်တာများ စွေခနဲပဲ။ ဟား...ဟား...ကိုကိုတို့များ အားမကိုး ရဘူး။ သူများကိုကိုတွေက တကယ်အားကိုးရတယ်။ ဟေ့...စပယ် ကိုကိုချင်းလဲမလား၊ အလိုက်ပေးပါ့မယ်”

စပယ်ကတော့ မအီမလည် ရုပ်ကလေးနှင့်။ စစ်သွေးက လည်း မခေ။

“လဲလိုက်စမ်း မိုးသွေး...သဇင်ကလည်း အလိုက်ပေးမယ်။ ငါကလည်း အလိုက်ပေးမယ်။ အပြောင်းအလဲလေးပေါ့ကွာ... ပြောင်းလဲချင်လို့ပါ...ခဏလေး...ခဏလေး”

တကယ်ပင် ရောက်လာပြီး စပယ်ကို လက်ဆွဲ၊ ပခုံးဖက်ကာ ဘုရားသို့ ထွက်သွားလေလျှင် မိုးသွေးနှင့်ဝတီမှာ အကြောင်ကြောင်။

ဝတီက စစ်သွေးတို့နောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားလျှင် မိုးသွေး ပခုံးတွန့်ပြီး အေးဆေးစွာပင် နောက်မှလိုက်သွားခဲ့သည်။

ကုန်းထိပ်အမြင့်လေးမှာနားပြီးမှ ဘုရားကို သေသေချာချာ

ဦးကြသည်။ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်မှာ အေးချမ်းစွာ ခိုလှုံရင်း စပယ် ဘုရားအကြာကြီး ရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်နေလိုက်သည်။

ကိုကိုစစ်သွေးနဲ့မိုးသွေးဟာ ဝတီနဲ့ငါ့ကို ရန်သူဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ရ အောင် လုပ်နေကြတယ်။

မိန်းမတွေရဲ့သဘောကို သူတို့ မသိကြဘူးလား။ ငါ့ကို အသုံးချပြီး ဝတီကို ချဉ်းကပ်ချင်ကြတာလား။

အချို့သော ယောက်ျားလေးများသည် ပစ်မှတ်ကို တည့်မတ် စွာချိန်ပြီး မပစ်ခတ်ကြ။ ဝေပိုက်ပြီးမှ ပစ်ခတ်ကြသည်။

စပယ် မိမိကိုယ်ကို စက်စက်ယိုအောင်လှသည်ဟု တစ်ခါမျှ မခံယူထားပါ။ သဇင်ကတော့ ပြင်တတ်ဆင်တတ်၊ ဝတ်တတ်စား တတ်ဖို့ နဂိုရှိသည့်အလှမှာ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်။

သူမကတော့ အလှပြင်တာလည်း ဝါသနာမပါ။ ပြင်နိုင်သည့် အနေအထားလည်း မရှိ။ အထူးပြုလုပ်ချက်တွေမပါဘဲ သဘာဝ သယံဇာတများနှင့် မိန်းမပျို။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်လိုဆိုလျှင်တော့ ဓာတုဆေးဝါးတွေမပါ သည့် အော်ဂဲနစ် မိန်းမပျို။

စပယ် စိတ်ဆင်းရဲနေရပါသည်။

ပေါ်လီယာနာအတွေးနှင့် ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ရမှာလဲ မေမေ ရယ်။ သမီးကို လမ်းပြပါဦး။ အလင်းပြပါဦး။

ပေါ်လီယာနာကတော့ လောကကြီးကို အကောင်းမြင်ဝါဒနှင့်

အနိုင်ယူသွားသည်။

ခြေထောက်တစ်ဖက်ကျိုးလျှင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကျိုးတာစာ
တော်သေး။

မျက်စိကန်းသူအတွက်လည်း အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရနေတာ
တော်သေးဆိုပြီး လောကကြီးမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေပဲ ရှာကြံ
တွေးရသည့်အကောင်းမြင်ဝါဒ။

ယခု စပယ် မျက်စိမှိတ်ပြီး ပုတီးစိတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရ
ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အပူလှိုင်းတွေက တုန်းတုန်း။

သူမ၏စိတ်နဲ့ရဲလေးကို တုန်းတုန်း ရိုက်ခတ်နေကြတာ။
နောင်တတွေနှင့် ပူဆွေးရသည့်ဘဝကို မလိုချင်ပါ။
ငါ ဘာမှားသလဲ။ ငါ ဘာကို ပူလောင်နေရသလဲ။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ပြီးဆန်းစစ်။
ကိုယ့်အပူကိုယ် ပြန်ဆင်းစစ်ပြီးမှ ပြဿနာတစ်ခုချင်းကို
အဖြေထုတ်ရပါလိမ့်မည်။

ငါ ဘာတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေသလဲ။
နံပါတ်(၁) ဝတီက ဂျေဝင်ပြီး ငါ့ကို အမြဲဖိနှိပ်နေတယ်။
သူ့စကားတွေကြောင့် ငါ စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်။

ဟုတ်ပြီ။ ငါ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လား။
သူတစ်ပါးရဲ့ထိုးနှက်ချက်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေရရင် ငါ့စိတ်တွေပဲ
နာကျင်ရလိမ့်မယ်။ ငါ့နှလုံးသားတွေပဲ နာကျင်ရလိမ့်မယ်။

သူ့ရဲ့မနာလိုစိတ်ကြောင့် ငါ့ရဲ့ မရှိ၊ရှိတဲ့အဖြစ်ကို ရှာကြံပြီး

အပုပ်ချတိုက်ခိုက်နေမှာပဲ။ ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်။

လောကဓံတရား (၈)ပါးထဲမှာ...
ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းလည်း ပါတယ်။ ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်
ကြိုးစားရမယ်။

နံပါတ် (၂)၊ မနက်က ငါ့အိတ်ဟောင်းလေးကွဲထွက်ပြီး ငါ့ရဲ့
မရှိမဲ့ရှိမဲ့ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်လေးတွေ ထွက်ကျတဲ့
အတွက် ငါ အရမ်းရှက်နေမိတယ်။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။
ဆင်းရဲတာ ရှက်စရာလား။

ဘဝရဲ့အစ၊ ဘဝရဲ့တည်ဆောက်ဦးကာလတွေမှာ ဆင်းရဲတာ
အပြစ်မှမဟုတ်တာ။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲသွားရင်သာ ညံ့လို့ဖြစ်သွားမှာ။
အစကတည်းက ငါ့ကိုယ်ငါ သူဌေးသမီးလို့လည်း မကြေညာ
ဘူး။ လိမ်လည်မလှည့်ဖြားခဲ့ဘူး။

သည်တော့ မရှက်နဲ့။ ထားလိုက်တော့။ ကွဲသွားတဲ့အိတ်
ကလေးကို ညကျ ငါ ပြန်ချုပ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အပေါစားအိတ်
လေးတစ်လုံးလောက်ဝယ်ပြီး ငါ့အဝတ်ကလေးတွေကို ထည့်မယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ စာရိတ္တပျက်စီးရင်သာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား
ပျက်စီးရင်သာ ရှက်ရမှာပါ။

ငါဟာ သန့်စင်တဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်။ အိတ်ကွဲပြီး
အဝတ်တွေ ထွက်ကျရုံနဲ့တော့ တလွဲဆံပင်ကောင်းဆိုသလို သေလှ

အောင် ရှက်မနေနဲ့တော့။

အိုကေ...ဖိုက်တင်...စပယ်။

အတွေးထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း သူမ ပြုံးမိသွားတော့ သူ့ကို လက်မောင်းမှတစ်ဆင့် ဆွဲထူခြင်းခံလိုက်ရသည်။

ကိုကို...ကိုကိုစစ်သွေး။

“ဟိတ်ကောင်မလေး...ထ...ထတော့၊ အမိဋ္ဌာန်ပုတီး (၉)ရက်လောက်များ စိပ်နေမလားလို့။ အလကား...ပုတီးစိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ နောက်ဘုရားတွေ ဖူးရဦးမယ်ကွ။ ဒီတစ်ဆူနဲ့တင် မိုးချုပ်လို့မရသေးဘူး”

ကိုကိုတို့များ မာန်တာတောင် အသံချိုချိုလေးနှင့်။

စပယ်ကို ဆွဲထူပြီး အတင်းလျှောက်နေတော့ စပယ်မှာ ယက်ကန်ယက်ကန်။

“သဇင်တို့ရော”

“သွားပြီ...သူက ကိုကိုကို အပိုင်စီးချင်တာလေ။ ဘယ်ရမလဲ...မိုးသွေးလက်ကို ဝကွက်ပြီး ထိုးအပ်လိုက်တယ်”

“ဟင်...အကိုကလဲ”

“ကိုကို ခေါ်စမ်းပါဗျာ...ခင်ဗျား ကျားမကိုက်ပါဘူး”

“ခေါ်ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အကိုလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အဲဒါတွေခက်တာ...ဒီလောက် ဆင်ခြေတွေများနေရင်တော့ အပျိုကြီးဖြစ်မှာပဲ”

“ဖြစ်...ဖြစ်...အေးတာပေါ့”

“မအေးဘူးဗျ...အသက်ကြီးပိုင်းရောက်တော့မှ စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့နဲ့ ခေါင်းကလေးတုန်တုန်၊ လက်ကလေးတုန်တုန်နဲ့ ကိုကိုရေ ကယ်ပါဦးဆိုတော့ မရတော့ဘူးနော်။ အဲချိန်ကျ ကိုကို များလည်း ကလေးတစ်ဒါဇင်လောက်နဲ့ အားမှာကို မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

သူမ၏ပခုံးလေးကိုဖက်ရင်း သူ့ခေါင်းနှင့်ငဲ့ထိပြောနေသည့် ကိုကိုစစ်သွေး၏စတိုင်က တော်ရုံမိန်းကလေးဆို ပျော်ဝင်ညွတ်နူးချင်စရာ။

စပယ်ကတော့ စိတ်အိုက်ပါသည်။

သူမ၏ ဒုက္ခအပေါင်း မြစ်ဖျားခံရာအရပ်ကြီးလေ။

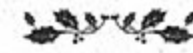
“အကို...စပယ်ကို တကယ်ခင်တယ်ဆိုရင် ဝတီ မျက်စိနောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဝတီကမှ အကိုကို အရမ်းခင်တာ”

“တော်စမ်းပါ...ကိုကိုက သူ့ငွေဝယ်ကျွန် မဟုတ်ဘူး။ သူ ဘာဘီရုပ် မဟုတ်ဘူး။ စိတ်အိုက်လွန်းလို့”

မန်းလေ ပြုလေမို့ စစ်သွေးကို ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ သူမ အီလည်လည်ရုပ်ကလေးနှင့်။ ရှေ့မှာ သူတို့အဖွဲ့ကို မှီတော့ ဝတီက မိုးသွေးနှင့် လိုတာထက် ပိုပြီး ပူးကပ်ပြ၏။

ကြားထဲမှ မြေစာပင်ဟာ စပယ် ဖြစ်နေမှာလား။

ဘုရားအဆူဆူ ကယ်တော်မူပါ။

အခန်း (၁၁)

တစ်နေ့ကုန် ဘုရားအဆူဆူဖူးပြီးတော့ ညဘက်မှာ မန္တလေးထိ တက်ကြဖို့ အစီအစဉ်။

“ညနေ ၆ နာရီလောက် စထွက်မယ်၊ မန္တလေးကို ၁၀ နာရီလောက်တော့ နားနားနေနေနဲ့ ရောက်တယ်။ ဟိုကျမှ ဒင်နာစားမယ်”

“အိုး...ဆာမှာပေါ့...ကိုကိုနော်...သူကတော့ ဘာတွေနဲ့ ပြည့်နေသလဲမှ မသိတာ”

သဇင်စကားက ဆူးလှည်းကြီး။ စစ်သွေးကတော့ မဖြူ။ ကြောင်ရုပ်နှင့်ကြွက် သေချင်နေသလားမသိ။

မိန်းမတွေ မာယာများသလိုပဲ ယောက်ျားတွေလည်း မာယာများပါသည်။ သူတို့မာယာကမှ ပင်လယ်၊ သမုဒ္ဒရာကြီးလောက်များတာ။

ယခုလည်းကြည့်။ သဇင်လို ချောချောလှလှ၊ နုနုဥလေးကို အပိုင်ချည်ချင်တာနှင့် ကြားထဲမှ စပယ်ကို ကြားခံလုပ်နေကြတာ။ စပယ် ထိုသို့ပဲ မြင်ပါသည်။

ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးတောင် နာမိပါ၏။ ရင်ခုန်ဖို့နေနေသာသာ လုပ်ရက်လေခြင်း၊ နင်းရက်လေခြင်းဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်ရသည်။

ကိုကိုစစ်သွေးရော မိုးသွေးပါ သူမကို ဂရုစိုက်ပြနေပေမယ့် စပယ်အတွေးက သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သဇင်ဆိုသည့်ပန်းကလေးကို ရဖို့အတွက်...

သဇင်ဆိုသည့် ဥဒေါင်းငှက်မလေးကို ရဖို့အတွက် စပယ်ကို တည်ကြက်အသွင် ခုတ်လုပ်နေတာဟုသာ။

ငါးမျှားသလိုပေါ့။
ငါးကြီးကြီးမိဖို့အတွက် ငါးသေးသေးလေးတွေကို ကျောဖောက်ပြီး ငါးစာရှင်လွှတ်ကြတာ။

ယခုလည်း သဇင်ဆိုသည့် ချောချောလှလှ၊ ဖူးဖူးနုနုလေးကို ရဖို့အတွက် စပယ်ဆိုသည့် ငါးမလေးကို ကျောဖောက်ပြီး ငါးစာရှင်လွှတ်နေကြတာ။

စပယ်ကို ဂရုစိုက်ပြလေ သဇင်က မခံမရပ်နိုင်တွေဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲ။ နောက်...သူတို့လိုချင်သည့်အကွက်ကို ရွှေယူကြမှာပေါ့။

စပယ်ဟာ သူတို့ (၃)ယောက်အတွက် သနားစရာ၊ ဟားစရာ

သတ္တဝါ။

စပယ်နုလုံးသားက အားလုံးအပေါ် ဖြူစင်မိသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်ကျင်။

သည်တော့ ကိုယ့်ကို နင်းတက်ဖို့၊ အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေသည့် သူနှစ်ယောက်။ ဘယ်လောက်ပင် ဂရုစိုက်စိုက် စပယ် ရင်မခုန် တော့ပါ။

ဪ...ငါက ခါးဖောက်ခံနေရတဲ့ ငါးလေး။

တည်တည်လေး...

ယခုလည်း သဇင်က စကားပြောလျှင် ခပ်ထေ့ထေ့။ ကိုကို စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးက ပျာပျာသလဲ ဖြေရှင်း၊ စပယ်ကတော့ သူတို့ နှင့်မပေါင်းဘဲ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်အနားမှာသာ တကပ်ကပ်။

စပယ်ဟာ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တော်။ ခိုင်းဖက် လို့ပဲပြောပြော လူကြီးနှစ်ယောက်ကို အဆင်ပြေအောင် ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ လမ်းကျမှ အဆာပြေရှိတဲ့မုန့် ခဏ စား... (၁၀) နာရီလောက်ရောက်သွားမှာ၊ ဟိုကျမှစား”

“အဲ...ကိုကိုမိုးသွေးဟာလေ လုပ်လိုက်ရင် သုတ်သီးသုတ် ပျာနဲ့ မိန်းမယူရင်တောင် တက်သုတ်ရိုက်ယူမလား မသိဘူး”

“ခေတ်နဲ့အညီပေါ့ဟာ...ဟိုးရှေးခေတ်ကလို (၃)နှစ် (၃)မိုး တော့ မစောင့်နိုင်ပါဘူး။ ဪ...စပယ် ကိုကိုအနား လာစီး၊ အလင်းပြရအောင်”

“သူက မီးပုံကြီးမို့လား...အလင်းပြရအောင်”

သဇင်စကားကို စပယ် လိုက်နင်း၏။

“ဟုတ်သားပဲ...အကိုတို့နှစ်ယောက် ရှေ့မှာနေ၊ တိုင်တိုင် ပင်ပင် မောင်းပေါ့။ အားလည်းရှိတာပေါ့”

“အားကရှိပြီးသား...နွေးထွေးမှုပဲလိုတာ၊ လာ...စပယ်”

“လာဘူး”

“လာပါ...ညီမလေးကလည်း လိမ္မာပါတယ်။ မန္တလေးကျ သီမလေးကို ကျောက်စိမ်းဝမ်းဆက် ဝယ်ပေးမယ်”

“မလိုချင်ပါဘူး...ကိုယ့်ဘာသာ အဲမှာစီးကြ၊ စပယ် အိပ် မလို့”

“ငပျင်းမ...မရဘူး၊ ကိုကိုအနား လာအိပ်”

“စပယ်ကို ဒီလောက်နှိပ်စက်ရရင် တော်လောက်ပါပြီ”

“ဘာ...အောင်မယ်...ငါတို့ကတော့ ကိုယ့်ညီမလေးကို ချစ်လိုက်ရတာ။ သူက မကောင်းထွေးနေတာကိုး။ အဆိုးမြင်ပါဒီ၊ ပုဆိန်ရိုး၊ အသားထဲကလောက်ထွက်”

တကယ်တော့ မိုးသွေး စနောက်နေတာပါ။ ဒါကို အလိုလို ဝမ်းနည်းနေသည့် စပယ်က မျက်ရည်ဥကြီးတွေ တလိန်လိန် စီးကျ လာတော့...

အားလုံးပင် ပျာယာခပ်သွားကြပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်

ဒါ။

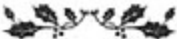
စစ်သွေး လောဆော်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကဲ...တက်ကြ...တက်ကြ...ကားထွက်မယ်၊
ငါ့ညီမလေးက ငါနဲ့စီးမှာနော်၊ တိတ်...တိတ်...ကိုကိုအနားမှာစီး၊
ငါ အရင်မောင်းမယ်ဟေ့”

စစ်သွေးက လက်သွက်သူပီပီ စပယ်ကို လက်ဆွဲပြီး
ကားခေါင်းထဲမှာ နေရာယူလိုက်၏။ နောက် ချက်ချင်းပင် မောင်း
ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီ၊ ဝူကျောင်းတို့နှင့် တစ်ချိန်က သာယာ
စည်ကားခဲ့မည့် ပုဂံမြို့ရှုခင်းကို ကြည့်ရင်း တရိရိ လွမ်းဆွေးဖွယ်
ခံစားနေရသူကတော့ စပယ်။

တစ်ချိန်က ငါ ပုဂံမှာ အသည်သားလား၊ မင်းမူထမ်းလား။
ဘုရားကြိုဘုရားကြားမှာ လှုပ်ရှားပြေးလွှား ဆော့ကစားခဲ့မှာတော့
အသေအချာ။

အခန်း (၁၂)

တကယ့်ကို အိပ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးပါပဲ။
တကယ့်ကို ချစ်စနိုးဖြစ်စဖွယ်။ သင်ပြောတဲ့ မျောက်မလေး
ပေါ့။

အသည်းနှလုံးကို သဖန်းပင်ပေါ် ချိတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး။
တော်တန်ရုံ မိန်းကလေးဆို သူတို့နှစ်ဦး၏ ဥပမိ၊ ဥစ္စာ၊ ဓန၊
ဥဏ်တို့ကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်လွမ်းမောသွားပြီး ကျွမ်းပစ်ကျနိုင်မှာ
ပေမယ့်...

သူမကတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို မသိနိုးနပုံစံ။ သူလည်း
လေ လောကီသားပေမို့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ခံစားနေရမည်၊ ဘာတွေ
လှိုင်းထန်နေမည်ဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်ပဲ သိပါလိမ့်မည်။

စစ်သွေး ကားမောင်းရင်း သူမ၏အပြစ်ကင်းစင်သည် မျက်နှာနုနုလေးကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် တစ်ခါတစ်ခါ ငေးမိသည်။

ကားတံခါးကို ဖားပျံလေးလိုကပ်ပြီး အိပ်လိုက်လာသည် လုံမငယ်။

ဆင်းရဲတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

မင်းဟာ တောထဲက သယံဇာတလေးပါ။ ပန်းပွင့်ကလေးပါ။

အသားတော် ဝါဝါဝင်းရယ်၊ ကိုယ်လုံးလှလှ ပြည့်ပြည့်လေးရယ်၊ ကျောမော့သော ကိုယ်နေဟန်ရယ်၊ နောက်...တစ်ခုချင်းစီကို လှပသည့် မျက်နှာလေး။

မျက်တောင်စင်းစင်းထူထူလေးက လှပသော မျက်ဝန်းလေးကို အုပ်မိုးယှက်ဖြာ။

နှာတံလုံးလုံးလေးက နိုင်ငံခြားသူတွေလိုမဟုတ်ဘဲ မြန်မာဆန်ဆန် လှပရုံ။

နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်အိအိလေးက ဆွဲဆောင်မှုအကောင်းဆုံး။

အိုး...ကားတံခါးပွင့်ကျမှဖြင့်။ စစ်သွေး ကောင်မလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်တော့ အိပ်ပုတ်ကြီးမလေးက သူ့ဘက်သို့ ငိုက်ပါလာ၏။

နောက်...သူ့ကိုမှီပြီး ဆက်အိပ်နေလိုက်တာ တကယ့်ကို ချစ်စနိုးဖြစ်စရာ။

နောက်မှ မောင်မိုးသွေးကလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်

ဆင်ပါ။ သူ့ကို လှမ်းပြီး...

“သူငယ်ချင်း...ငါ တစ်လှည့်မောင်းဦးမယ်လေ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကောင်မလေးကို နောက်ဘက်ပို့လိုက်”

“ရတယ်...ငါ့မှီပြီး အိပ်နေပြီ”

“အေးလေ...စပယ်...လွဲကျမှာစိုးလို့”

“ရတယ်...ရတယ်...ကိစ္စမရှိဘူး”

သည်လိုနဲ့ မောင်းလာလိုက်တာ (၂)နာရီလောက်ကြာတော့ စပယ် နိုးသွားပြီ။ အဖြစ်သနစ်ကို လန့်ပြီး ပြူးတူးပြုတ်။

“ဟင်...ဘယ်...ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ပြောတော့ရော သိတာကျလို့၊ ကိုကိုညီမလေး...အိပ်... ပြန်အိပ်”

“တော်ပြီ”

မလုံမလဲနှင့် ကားနောက်ထဲ လှည့်ကြည့်ပုံလေးက သနားစဖွယ်။ ဝတီများ သူ့ကို ကောင်းကောင်းဆဲနေပြီလားရယ်လို့။

ကားမီးရောင်ထဲမှာ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် အမုန်းမျက်လုံးတွေ။

ဘုရားရေ...ငါတော့ ဂျွဲ (၃)ကောင်ခတ်တဲ့ကြားက မြေစာပင်ဖြစ်ပါပြီ။

ခေါင်းပြန်လှည့်ပြီး သူမ ကုပ်ကုပ်ကလေး ငြိမ်နေတော့ စစ်သွေးက စကားစမြည် ပြောလာ၏။

“ကိုကိုတို့အမေရိကားမှာ ရှုခင်းတွေ အရမ်းလှတယ်...”

သိလား၊ စပယ့်ကို မြင်စေချင်လိုက်တာ”

“မြန်မာ့အလှ၊ မြန်မာ့ရှုခင်းထက်ပဲ လှရဦးမလား။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မြင်ဖူးသားပဲ”

“တစ်မျိုးစီပေါ့ကွ...အပြင်မှာ မြင်ဖူးစေချင်တာ။ ဒီလို ဘယ်ပူလိမ့်မလဲ။ အေးချမ်းတယ်”

“အရိုးကွဲအောင် အေးမယ့်အအေးကြီးများ စပယ်တော့ နွေးတာပဲကြိုက်တယ်”

“ခွစကားတွေ ပြောတဲ့နေရာမှာတော့ ညီမလေး ပထမပဲ”
တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်လေး တွေးနေ၊ ဆွေးနေပါရစေလူကြီးမင်းရယ်။ ဝတီအမုန်းတွေကို မခံစားနိုင်လို့ပါ။

စစ်သွေးတစ်ယောက်တည်း မန္တလေးရောက်အောင် ဒိုင်ခံမောင်းနေလေသမျှ စပယ်ကတော့ အိပ်တစ်ခါ နိုးတစ်ချိ။

စိုက်ထဲမှ ဆာလောင်နေတာကြောင့် ထမင်းစားရတော့မယ်ဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး။ ဒါကို စစ်သွေးကလည်း စလို့။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထမင်းစားရခါနီးပြီဆိုပြီ ပျော်နေတာ...မသိဘူးမှတ်လို့လား”

“ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲဟင်”

ပြူးကြောင်ကြောင်လေးမေးသည့် စပယ့်ကို သူတို့မှာ ချစ်စနိုး ဖြစ်မိတာ။

“သိတာပေါ့...ကိုကိုက ဆရာကြီးပဲ။ စပယ့်ကို ကြည့်လိုက်

တာနဲ့ စပယ့်စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုတို့အပေါ် ဘယ်လိုမကောင်းကြံစည်နေတယ်ကအစ သိတယ်”

“ဝိုပြီ...ဒါဆို စပယ်က ဘာတွေကြံစည်နေလဲ”

“အင်း...ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ စပယ့်စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုက ငါ့ကိုချစ်ရင် ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ အမေရိုကားကိုလည်း ငါ့အလည်ရောက်ဖူးရတော့မှာပဲလို့ တွေးနေတာပေါ့။ သိနေတယ်လေ...သိနေတယ်”

“ဒါတော့ ကိုကို မှားသွားပြီ၊ စပယ် အဲလိုမတွေးမိပါဘူး။ တစ်ခါမှ”

“ဒါဆို ပြင်ဦးလွင်မှာနေဖို့ စဉ်းစားနေတာ ဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။ အဲဒါက ပိုပြီးနီးစပ်တယ်။ ပြင်ဦးလွင်က သာယာတယ်။ အေးချမ်းတယ်။ အင်း...မိုးသွေးဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး။ ကိုကိုလောက် မချောမဖြောင့်ပေမယ့် သူလည်း စတားဝါပဲ။ ယူပျော်ပါတယ်။ ကြိုက်ပျော်ပါတယ်”

“ကိုကို...”

“ဗျာ...ဪ...ကိုကိုကိုပဲ ချစ်မှာလား၊ ရပါတယ်ဗျာ... အားနာပါးနာနဲ့ ချစ်ရတော့မှာပေါ့။ ကိုယ့်ညီမလေးပဲ”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ...စပယ် နောက်ဘက်သွားစီးတော့မယ်။ ကိုကိုစစ်သွေးကို မခေါ်တော့ဘူး”

“မခေါ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဘာကြောင့်ဆို စပယ်တို့က ကိုကိုတို့ရဲ့ ဧည့်သည်တွေလေ၊ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေရမှာ

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝတ္တရားပွဲပါ”

ကားခေါင်းခန်းထဲမှ စကားတွေကို နောက်တက်မှ နားစွင့်နေလိုက်ကြတာ ဘာသံမှကို မထွက်။

သည်လိုနှင့် မန္တလေးသို့ ရောက်ခဲ့တာ။ မိုးအလင်းဖွင့်သည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး ညစာစားကြသည်။

သဇင်ကိုရော၊ စပယ်ကိုပါ နှစ်ယောက်လုံးအား ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ တရုတ်ဆိုင်မို့ တရုတ်စာတွေ စားရပါသည်။

စပယ်ကတော့ ဆာနေတာမို့ သူများကို မကြည့်အား။ ကိုယ့်ခွဲတမ်း ခေါက်ဆွဲကြော်ကိုသာ ၃-၄ လုတ်လောက် တူနှင့် ခပ်သွက်သွက် စားနေမိသည်။

သည်တော့ သဇင် ပြောစရာအကွက်ရလေပြန်၏။

“အဲလိုအစားပုပ်လို့ ဖက်တီးပုပ်မဖြစ်နေတာ။ ကြည့်ပါလား တဖြည်းဖြည်း ပွင့်နဲ့တူတော့မယ်”

“အင်”

တကယ်တော့ သူ ပြောသလောက်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့လိုပါးပါးလျားလျားလေး မဟုတ်ပေမယ့် ဝတုတ်ကြီးလည်း မဟုတ်။

တင်နှင့်၊ ရင်နှင့်၊ ခါးနှင့်မို့ ကျစ်ကျစ်ပုံပုံလေးပေါ့။ ငါးရဲ့ ကိုယ်လုံးလေး။

မိုးသွေး မခံနိုင်။ သူက စပယ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် စစ်သွေးလောက် လက်မသွက်ပေမယ့် ဆတ်ဆတ်ထိမှ မခံနိုင်သလို။

“ကိုကိုတို့ကတော့ မစားချင်သလိုလို စားချင်သလိုလို

တို့ခနန်း ဆိတ်ခနန်း စားနေတာ၊ စာရင် စပယ်လို အားရပါးရနဲ့ ငတ်စားမွတ်စား စားတာမျိုးကို ပိုသဘောကျတယ်။ ကျွေးရမွေးရတဲ့ သူ အားရှိတာပေါ့ဗာ။ တန်လည်းတန်တာပေါ့။ ဝယ်ထားပြီး ထားပစ်ခဲ့ရရင် မတန်ဘူး”

“အမ်”

ငတ်စားမွတ်စားတဲ့။ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ စားနေတဲ့ ခေါက်ဆွဲတန်းလန်းနှင့် ကောင်မလေးကို ခေါင်းလှမ်းပြီး လှုပ်လိုက်မိတာ ချစ်လွန်းလို့ပါ။

သို့သော် စပယ်က နှာခေါင်းလေး လှလှလေးရှုံ့ပြီး ဘာမှ ထုချေလွှာမတင်။ ကဲကဲမဆတ်။ ဆက်စားနေတာပါပဲ။

“ဟင်...အန်တီနန်းကို ခွံပေးဖို့ မေ့သွားတယ်။ ခေါင်းမငဲ့ ရဘူးလေ...နေဦး...သမီး ခွံမယ်”

“နေရာချင်း လဲပေးလိုက်ကြပါဟ”

ဒေါ်နန်းယုံ သူမအနားသို့ရောက်လာလျှင် စပယ် သူ့ပန်းကန်ထဲမှ တစ်လုတ်ခွံလိုက်၊ ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲမှ တစ်လုတ်စားလိုက် လုပ်နေ၏။

အားလုံး စားသောက်ပြီး စီးကြတော့ ည (၁၁) နာရီ။

“ဆက်မောင်းရင်ကောင်းမယ်ဟေ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ မိုးသွေးရာ...ညကြီးမင်းကြီး မနက်ကျ မန္တလေးကဘုရားတွေ ဖူးခွင့်ပေးလိုက်ပါဦး။ ညနေစောင်းမှ တက်ပါ။ မင်းလည်း ဘယ်ရည်းစားကမှ မျှော်မနေပါဘူး”

“ပြောလို့ရမလားကွ...မျှော်နေမယ့်သူတွေဆိုတာ တစ်ဒါဇင်လောက် မနည်းပဲ။ မင်းလိုတော့ ဖိတ်စာရိုက်ပြီး စောင့်နေမယ့်သူ မရှိဘူးပေါ့ကွာ”

“ဖွဟဲ့...လွဲပါစေ...ပယ်ပါစေ။ ငါ့မေမေက လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးရယ်”

“ကိုယ်မယူချင်လည်း လွတ်အောင်ပြေးပေါ့ကွာ။ အမေရိကားကို ပြန်ပြေးပေါ့။ အချို့သော မိန်းမတွေကလည်း အမေရိကန်လို့ ကြားလိုက်တာနဲ့တင် ဒိန်းတပ်တပ် ဒိန်းတပ်တပ်နဲ့ ရင်ကခုန်တော့တာ”

စကားတွေ တောင်စဉ်ရေမရ ပြောကြရင်း စားသောက်ပြီးတော့ သူတို့ မြို့ဆင်ခြေဖုံးဘက်သို့ မောင်းလာကြသည်။

ဝင်းနှင့်ခြံနှင့် အိမ်ကလေး။ မြစ်နှင့်လည်း မဝေးလှ။

“ဖေဖေတို့ငယ်ငယ် ကျောင်းတက်တုန်းက အဘွားတို့ ဝယ်ပေးထားတာ။ ခုတော့ မြေဈေးက ခေါင်ခိုက်နေတော့ နေရင်းထိုင်ရင်းကို သူဌေးဖြစ်နေတာ”

မိုးသွေးပြောတော့ သူမတို့ အံ့ဩနေရသည်။ သည်လိုပါပဲ။ နေရာအကွက်အကွင်းကျသည့် မြို့တွေမှာ မြေဈေးတွေက မကြားဝံ့မနာသာ။ ငွေကြေးဖောင်းပွတာလည်း ပါပေမည်။

“စိုင်းမိုးသွေးအိမ်လေးက သစ်သားအိမ်၊ ကျွန်းအိမ်လေး။ အမျိုးမှန် အဖိုးတန်လေး။ တိုက်ဆောက်လည်းရတယ်။ ကိုကိုမိဘတွေက ဒီတိုင်းလေးပဲ ထားချင်လို့”

“ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်ပါကွာ...ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတာပေါ့။ ကဲ...ဝင်ကြစို့”

စိုင်းမိုးသွေးက ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးပေးတော့ ကားလေးမောင်းဝင်လိုက်၏။ ခြံတံခါးပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်တံခါးဖွင့်၏။

အညာမြေပီပီ ဖုန်တွေက ဖွေးဖွေး။

“ကောင်မလေးတွေ တံမြည်စည်းလဲ့”

“စပယ်...လဲ့...ဝတီက အိမ်မှာ အိမ်အကူတွေနဲ့နေတာ။ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး”

“ကောင်းတယ်”

စပယ်ကတော့ ဘာမှတွက်ကပ်မနေပါ။ အသင့်ရှိနေသည့် တံမြက်စည်းကို ဆွဲပြီး လှဲသည်။

“ကိုကိုမိုးသွေးက ကော်စောတွေခင်းပြီး ဖုန်စုတ်စက်တွေနဲ့ စုတ်ပစ်ရမှာ”

“ဒါ...အညာဟာ၊ ပြီးတော့ ငါ့အိမ်က ပျဉ်းကတိုးပျဉ်းလေးတွေ ခင်းထားတာ။ အဝတ်နဲ့ ပွတ်လိုက်ရင် ပြောင်တယ်။ ကျွန်းမှာ ရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်။ အေးအေးလေး...သမံတလင်း အေးတာနဲ့ မတူဘူး။ ပျဉ်းကတိုးသားဟာဆိုလျှင် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် ရှိစေပါတယ်။ နွေမှာအေးပြီး မိုးမှာဆိုလျှင်”

အကောင်းပြောနေရာမှ ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ဆေးကြော်ငြာသလို မိုက်ပုံစံလုပ်ကာ ဟောပြောနေတော့ ဝတီက မိုးသွေးကျောကို လှမ်းထု၏။

စပယ်ကတော့ သွားလှလှလေးတွေပေါ်...အောင် ရယ်နေတာပါ
ပဲ။

“ကဲ...ဘယ်မှာလဲ အကိုအဝတ်၊ စပယ် တိုက်မယ်”

“ဟိုထောင့်မှာ ချိတ်ထားတယ်”

“ခဏနေကြဦးနော်”

အဝတ်ယူပြီး သူမ လျှောက်ပွတ်နေတော့ သဇင်ပါးစပ်ထဲမှာ
ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

“စပယ်တို့ကတော့ ယောက္ခမကြိုက်နည်းတွေ သုံးနေပြီဟေ့။
ဒီခေတ်ကြီးထဲ ဒီလောက်ကျိုးနွံပြစရာ မလိုပါဘူးဟာ။ ကိုယ်တိုင်
ချက်ပြုတ် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်စရာ မလိုပါဘူး။ အိမ်အကူငှားပြီး
စီမံခန့်ခွဲတတ်ရင် အိမ်ထောင်သာယာပါတယ်”

သဇင် ဘာပြောပြော စပယ်ကတော့ အိမ်ကလေးကို ပြောင်
နေအောင် အဝတ်နှင့် ပွတ်တိုက်ပေး၏။ (၁၅)မိနစ်လောက်ပါပဲ။

နောက်...ကြိမ်ဆက်တီလေးတွေကိုလည်း နောက်အဝတ်စ
တစ်ခုနှင့် ပွတ်တိုက်ပေးလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ အားလုံး ထိုင်ကြသည်။

စပယ်ကတော့ နဖူးမှာ ချွေးကလေးစို့နေရှာပြီ။ စစ်သွေးက
ပင်...

“စပယ် ပင်ပန်းနေပြီ၊ ရေချိုးလိုက်တော့။ မိုးသွေး... မင်းတို့
အိမ်မှာ ရေချိုးခန်းရှိလား”

“ရှိပါ...ငါ့အိမ်က ခေတ်ဟောင်းနဲ့ခေတ်သစ်ကို အချိုးတကျ
စပ်ထားတာ။ ဒီအိမ်မက သစ်အိမ်...နောက်ဘက်မှာ တိုက်ကလေး

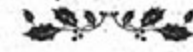

ပုံသေးတယ်။ မီးဖို၊ ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းတွေ ရှယ်ပါကွာ”

“အိုကေ...စပယ်...ရေချိုးလိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မိုးသွေးအိမ်က အိပ်ခန်း (၃)ခန်းရှိသည်မို့ အခန်းအသီးသီးမှာ
နံ့ဖျောက်တစ်တွဲစီ နေရာယူလိုက်ကြပြီး စပယ် ရေချိုးဖို့ ထွက်ခဲ့
ရသည်။

အခန်း (၁၃)

“ဟင်”

သူမ ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လိုက်တော့ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးနှင့် စောင့်နေသူဟာ ကိုကိုစစ်သွေးပါ။ စပယ်မှာ မျက်နှာသုတ်စောင်သေးသေးပဲရှိတာ။ အိတ်ကွဲတုန်းက သူတို့မြင်မှာပေါ့။

အိတ်အသစ်ဝယ်ပေးခဲ့တာလည်း သူ။

ကိုကိုစစ်သွေးဟာ အရာရာ ကိုမိုးသွေးထက် လက်သွက်သည်။

“ရော...စပယ်...ကြည့်စမ်း၊ ခေါင်းတွေပါ လျှော်လာတယ်။ သေတော့မှာပဲ...ညကြီးမင်းကြီး”

“ညစ်ပတ်နေလို့ပါ အကိုရယ်”

“လာ...လာ...ကိုကို ရေသုတ်ပေးမယ်။ မိုးသွေးအိမ်မှာ ဟဲဒရိုင်ယာတော့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရ...ရ...ဟပ်...ဟပ်ချိုး”

မန္တလေးဟာ နောက်ပူပေမယ့် ညဘက်တော့ အေးနေပြီ။ အချိန်ကလည်း ည (၁၁)နာရီကျော်ပြီ။

“ကဲ...လာပါဆိုကွာ”

“အင်္ကျီဝတ်ဦးမယ် ကိုကိုရဲ့”

“အေး...ရေတွေရွဲကုန်မှာ...နေဦး”

သူက မျက်နှာသုတ်စောင်အသေးကို ခွာပြီး အကြီးနှင့် ဟတ်ပေးတော့ သူမက ကိုယ့်ရင်ဘတ်လေးကို အုပ်ရမလို မျက်နှာသုတ်စောင်ကိုပဲ ဆွဲရတော့မလို့။ ကိုးရိုးကားရား။

လူပျိုလက် ဝက်ခြံးဆိုသလိုပါပဲ။

မျက်နှာသုတ်စောင်နှစ်ခု၏ အပြောင်းအလဲမှာ ဝင်းမွတ်ပြည့်နေသော အပျိုစင်လေး၏ အလှအပက ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ။

“အာ...ကိုကိုကလည်း...ဗျာ...ပေး...စပယ်ဘာသာ သုတ်ပါ့မယ်ဆိုမှ၊ သွား...အိပ်...အိပ်တော့”

“ခင်ဗျားလေး အအေးပတ်မှာစိုးလို့ဗျ...လာ”

သူမ၏ခေါင်းကို မျက်နှာသုတ်စောင်အသေးလေးနှင့် ခပ်ဖွဖွ သုတ်ပေးရင်း အိမ်မဘက်သို့ ပြန်ခေါ်လာတော့...

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟဲဒရိုင်ယာနှင့် စောင့်နေသူက မိုးသွေးပါ။ အန်တီနှစ်ယောက်က သူတို့အခန်းထဲသို့ရောက်သွားပြီး ဝတ်ကလည်း အခန်းထဲမှာ။

“လာ...ကိုကို...ဒရိုင်ယာနဲ့ မှုတ်ပေးမယ်”

သူ့အနားသို့ ဆွဲခေါ်ပြီး ပလုပ်ပေါက်နားမှာ ထိုင်ခုံဖြင့် ထိုင်စေသည်။ နောက်...ဟဲဒရိုင်ယာနှင့် ဖွဖလေး မှုတ်ပေးနေသည် မှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှ မာမီကြီးလို့။

သူမက မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီး ခြုံထားတာမို့ လည်ပင်းနှင့် မျက်နှာလေးပဲ ဝင်းဝင်းပပ ပေါ်နေပါ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး လုံခြုံနေပေမယ့် စိတ်က မလုံ။ အကို (၂)ယောက် ဂရုစိုက်နေပုံက သဇင် ဂျေဝင်ပြီး သေသွားနိုင်သည်။

တစ်ယောက်က ဒရိုင်ယာမှုတ်ပေးနေပြီး တစ်ယောက်က ကော်ဖီကိုယ်တိုင်ဖျော်ပြီး တိုက်လို့။

“ပေးပါ...အကိုမိုးသွေးရာ...စပယ် လုပ်တတ်ပါတယ်။ သွားကြပါတော့...အိပ်ကြပါတော့။ လူမြင်လို့မကောင်းဘူး”

စစ်သွေးက ခပ်ဟောက်ဟောက်။

“ဟ...မြင်မကောင်းရအောင် စပယ်ကို ကိုကိုတို့က ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ အအေးပတ်မှာစိုးလို့ ပိုင်းပြီး မန်းမှုတ်ပေးနေတာ လေ”

“မြင်မကောင်းဘူး...သွား...ကိုကိုတို့ အိပ်ကြတော့၊ စပယ် ဘာသာ ဒရိုင်ယာမှုတ်မယ်”

“တယ်...ဒီကောင်မလေး၊ ဆံပင်ကဖြင့် အရှည်ကြီး။ ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ့်ဘာသာလုပ်လို့ရမလဲ...မရှည်နဲ့။ ဒီက မာမီမိုး လက်ရာကိုပဲ ကျေနပ်တော်မူပါ”

အတင်းပင် စပယ်ဆံပင်တွေကို ဘီးနှင့်ဖြီးပြီး ဒရိုင်ယာ

နှုတ်ပေးနေခဲ့သည်။

သဇင်ကလည်း စိတ်မချသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ကြည့်ရာ

“အမလေး...အမလေး... ယိုသူမရှက် မြင်သူမရှက်။

ဒါလား...ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းမ။ ရေချိုးပြီး အဝတ်တောင် အဝတ်ရသေးဘူး။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ အကြည်ဆိုက်နေလိုက် တာ”

“ဟင်...”

“သဇင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ...သူငယ်ချင်းချင်း”

“သူငယ်ချင်းချင်းလေ...အဝတ်မဝတ်ရသေးဘဲနဲ့ ဒရိုင်ယာ နှုတ်ခံနေတာ အံ့ပါရဲ့တော်”

စေတနာတွေက ဝေဒနာဖြစ်ကုန်ရပါပြီ။ သူမ ဆူဆူညံညံ လုပ်နေမှုကြောင့် အန်တီနှစ်ယောက်ပါ ထွက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။

“သဇင်ရယ်...ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေရတာ လဲ”

“အန်တီတို့က သဇင် ဆူနေတာသာ မြင်ကြတယ်။ သင်း သုပ်ပုံကိုပိုင်ပုံ မဟုတ်တာကျ မမြင်ကြဘဲကိုး။ ဒါပေါ့လေ...မိစပယ် တို့က ကံစာတာမြင့်နေတော့ ဆေးစက်ကျရာ အရပ်ထင်နေချိန်ပေါ့။ သဇင်က ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီလို မဖွယ်မရာ မနေသင့် ကြောင်း ဆုံးမနေတာပါ”

သူမှ အမှန်။ သူမှ ဆရာကြီး။ စော်ကားပုတ်ခတ် စွပ်စွဲမှုက ပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်။

စပယ်...သဇင်ကို ကြောက်ရွံ့အံ့ဩလွန်းလို့ ဘယ်လိုနေထိုင်ရပ်တည်ရမှန်းပင် တွေးမရ။

လူကြီးတွေရဲ့ ရှေးစကားလို...

ရည်းစားလူလု၊ အူနု ကျွဲခတ်ဆိုသလို သဇင်ဟာ သူမအပေါ် ရမ်းကားလွန်းပါသည်။ စပယ်မျက်နှာလေးက ညှိုးငယ်ငယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် သဇင်ရယ်...နင့်စေတနာကို ငါ လက်ခံပါတယ်။ အန်တီတို့လည်း ပြန်အိပ်ပါ။ ကိုကိုတို့လည်း အိပ်ကြပါတော့။ စပယ်ဘာသာ လုပ်ပါ့မယ်”

စပယ် ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲရသည်။ ပြီးမှ ဒရိုင်ယာ ဆက်မှုတ်ဖို့ အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ။ သူမအတွက် စကားတွေ ဖြေရှင်းနေရတုန်းထင်။

စပယ် လက်မြှောက်လိုက်ပါသည်။ လောကကြီးရေ... ကိုယ့်သဘောသာ ကိုယ်ဆောင်ကြပါတော့။

သူမ ထွက်လာတော့ ဒရိုင်ယာက သဇင်လက်ထဲမှာ။

“လာ...စပယ်...ငါ လုပ်ပေးမယ်”

ပြောပြီး ဒရိုင်ယာလုတ်ကို ဂိတ်ဆုံးတင်တော့ စပယ်ထံ အရင်ဆုံး ပြေးလာတာက စိုင်းမိုးသွေး။

ဒရိုင်ယာကို ဆွဲလုရင်း...

“ဆံပင်တွေ ကျွတ်ကုန်မှာပေါ့။ ဒီလောက်အပူရှိန်များရင်...

လာ...ကိုကိုပဲ လုပ်ပေးမယ်”

သဇင် မျက်စောင်းထိုးရင်း...

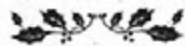
“ကြီးကျယ်နေလိုက်ကြတာတော်...သဇင်ကတော့ ဒရိုင်ယာ ခုတ်ရင် ဂိတ်ဆုံးပဲ။ ဒါမှ မြန်မြန်ခြောက်တာ”

“အဲဒါကြောင့် သဇင် ဆံပင်ပါးတာ။ အပူရှိန်ပြင်းလွန်းရင် ဆံပင်တွေ ကျွတ်ကုန်မှာပေါ့”

သူပဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရွရွလေးမှုတ်ပေးရင်း ခဏကြာလျှင် ဆံပင်များ ခြောက်သွေ့သွား၏။ စပယ် လူစုခွဲရသည်။

“ကဲ...အားလုံးပဲ အိပ်ကြပါတော့နော်၊ စပယ်တော့ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ။ ငွတ်နိုက်ပါရှင်”

စပယ် ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်လာပြီး သိုးနေအောင် အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၄)

စပယ်အခြေအနေကို သိနေကြတာမို့ စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေး နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ပြီး ဝတ်စုံလေးတွေ ဝယ်ကြသည်။ သဇင် အတွက်လည်း တစ်စုံစီ ဝယ်ပေးရပါ၏။

မနက် (၇)နာရီလောက်မှာ အဝတ်အိတ်တွေနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ပြန်လာကြတော့ သူမတို့က ပြင်တုန်းဆင်တုန်း။

စပယ်ကလည်း အန်တီနှစ်ယောက်ကို ကူညီတုန်း။ အထူး သဖြင့် အန်တီနန်းပေါ့။

“စပယ်နဲ့သဇင်ရေ...ဒီမှာ ကိုကိုတို့ ဘာတွေဝယ်လာသလဲ လာကြည့်ကြဦး”

စပယ်က လူကြီးနှစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာ။ သဇင် ကလည်း သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာ။ အိတ်တွေကိုမြင်တော့ သဇင်က ဝမ်းသာအားရ။ စပယ်ကတော့ ကြောင်ငေးငေး။

“ဟာ...ပွတာပဲ...တကယ့်ဘရမ်းတွေချည်းပဲ။ ဒါ...သဇင် တို့နှစ်ယောက်ဖို့မဟုတ်လား။ ပေး...ပေး...သဇင် အရင်ရွေးမယ်” စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေး မျက်လုံးပြူးရသည်။ လိုချင်မျက်စိရှိလိုက် တာ။ ဒီလောက် ပေါများနေသည့်သူက။

စပယ်ကတော့ မျက်နှာလေးအပျက်ပျက်နှင့်။ “ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်ပါပြီ...ဘာလို့ဝယ်လာရတာ လဲဗျာ...ဒုက္ခပါပဲ။ ရှေ့လျှောက် ဒုက္ခလှလှတွေတော့မှာပါပဲ”

စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေး၏လက်ထဲမှ အထုပ် (၁၀)ထုပ်လောက် ကို သဇင်က ဝမ်းသာအားရ ဆွဲယူပြီး ဖောက်ကြည့်၊ လျှောက်ကြည့် နေတော့ စစ်သွေးက အားတုံ့အားနာ။

မိုးသွေးကတော့ သိပ်အားမနာ။ ဒီကောင်မလေး တော်တော် လွန်နေပြီ။

“သဇင်ဖို့က ဒီ (၂)အိတ်...ကျန်တာက စပယ်ဖို့။ သဇင်ဆိုဒ် တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူက အဝတ်နည်းနေလို့။ အမြင်မတော်လို့ ဝယ်ပေးတာ”

မိုးသွေး ပြောချလိုက်လျှင် စပယ်ရော သဇင်ပါ မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွားကြလေ၏။

“ဟင်...သူ့ဖို့ချည်းပဲဟုတ်လား။ ဒါတော့ ကိုကိုတို့ မျက်နှာ

လိုက်တာ။ ကိုကိုတို့ များနေပြီ။ သူ့ဘာသာ တစ်သက်လုံး အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့နေလာတာ ခုမှ အဆန်းလုပ်နေ။ ကျပ်ကျပ် သာ ဝယ်ပေး...မပြည့်တဲ့အိုးကတော့ ဘယ်လောက်ဖြည့်ဖြည့် ပြည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

သဇင် စိတ်ဆိုးနေပေပြီ။ ဩော်...မစ္ဆရီယစိတ်များ တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါ။ စပယ်ကလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ပေးသမျှ ယူတတ်သည့်အစား မဟုတ်ပါ။

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောပစ် လိုက်တာပါပဲ။

“အကိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်သွားပြီ။ သဇင်ပြောသလိုပါပဲ...စပယ်က အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့တာပါ။ မထူးဆန်းပါဘူး။ အဲလိုသာ ပေးလားကမ်းလား လုပ်နေမယ်ဆိုရင် စပယ်ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါး တာ၊ ဖော်ကားတာ၊ အထင်သေးတာလို့ ယူဆရပါလိမ့်မယ်။ စပယ် ရှေ့ဆက်မလိုက်ဘဲ ဒီနေရာကနေ လှည့်ပြန်ရပါလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားကြပြီး စပယ်ကို ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရတော့သည်။

“ဟာ...ညီမလေး...ဒီလိုမတွေးနဲ့၊ ကိုကိုတို့က ဒီလိုသဘော မျိုးနဲ့ ဝယ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ညီမလေးကို ပေါပေါများ များ ဝတ်စေချင်၊ စားစေချင်တဲ့ စေတနာသက်သက်ပါ”

“လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါဝတ်ရင် အဝတ်အစားတစ်စုံပဲ

ဝတ်နိုင်တာပါ။ အဝတ်အစားအစုံ တစ်သောင်းလောက်ရှိလည်း တစ်ကြိမ်ဝတ်ရင် ခါးပေါ်တစ်စုံပဲ တင်နိုင်တာပါ။ စပယ်လို ၄-၅ စုံရှိတဲ့လူလည်း တစ်စုံပဲ လူပေါ်မှာ ဝတ်နိုင်တာပါ။ စပယ် လုံလောက်ပါတယ်။ အကိုတို့...အဝတ်တွေကို ဆွေမျိုးထဲက ကလေးမလေးတွေသာ ဝေခြမ်းပေးလိုက်ပါ”

“ဟာ...ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ စပယ်...ကိုကိုတို့စေတနာ ကို အသိအမှတ်ပြုဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားပြီး ဝယ်လာပေးတာပါ။ စပယ်မှာရှိတာ ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးနဲ့ ပါးပါးလျားလျား ဝတ်စုံလေးတွေမို့ ကိုကိုတို့က ပေါ့ပေါ့ပါး ပါးရှိမယ့် လုံခြုံပြီး ခေတ်မီမယ့် အဝတ်လေးတွေ ဝယ်ပေးတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်...ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ဝယ်လာကြတာပါ။ တောင်ပေါ်တက်ရင်လည်း အေးတော့မှာလေ။ နောက်...ကိုကိုမိုးသွေးမှာ မြင်းတွေ ရှိတယ်။ မြင်းစီးလည်း သင်ပေးချင်လို့ပါ။ ဘောင်းဘီရှည်လေးတွေ၊ စပို့ရှပ်၊ တီရှပ်လေးတွေပါ။ မလုံမခြုံတွေလည်း မပါပါဘူးကွာ။ ဒီတစ်ခါ တော့ ယူပါ။ နောက် ဝယ်မပေးတော့ပါဘူး။ မပေးရတော့ပါဘူး”

သဇင်ကတော့ သွေဖို့ ရွေးပေးသည့်အဝတ်အိတ်တွေကိုယူရင်း မကျေမနပ်နှင့်။

“ဝယ်ပေးတာပဲ ရှိမိုးဦးချပေးနေရသေး...ကဲ...ဒေါ်စပယ် အိုဗာတင်းတွေ၊ မိုင်လိုတွေ ဒီလောက်သောက်ရရင် တော်ရောပေါ့။ လာ...ယူနဲ့၊ ချစ်လို့ပေးတာ ယူသာယူ...နှင့်ကို သနားလို့ ကိုကိုတို့

နှစ်ယောက်က စပွန်ဆာပေးတယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်...အဲဒါ နင့်စပွန်ဆာတွေ”

စပွန်ဆာဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို သည်နေရာမှာ သုံးလိုက်တော့ စပယ်ရော သူတို့နှစ်ယောက်ပါ မျက်နှာမကောင်းကြ။ သို့သော် သစင် စေတနာဆိုးနှင့် ပြောနေတာ သိသဖြင့် ငြိမ်နေရပါ၏။

“ကဲ...ကဲ...ညီမလေးတို့...သွား...အဝတ်လဲကြတော့။ ဒီနေ့ မန္တလေးက ဘုရားတွေ လိုက်ပို့မယ်။ မန္တလေးတောင်၊ မဟာ မြတ်မုနိ၊ နောက်... နန်းတော်ထဲရယ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကျောက်ထက်အကွေ့ရာတင်ထားတဲ့ ကျောက်စာချပ်တွေရှိတဲ့ လောကမာရဇိန်ဘုရားရယ်”

“မင်းဥစ္စာ...တစ်နေ့တည်းတောင် နဲ့ပျံမလားကွာ။ နှစ်ရက်လောက် လျှောက်ဖူးရ၊ လည်ရရင် မကောင်းဘူးလား။ စစ်ကိုင်းဘက်ပါ ဖူးရ၊ သွားကြရအောင်လေ။ စစ်ကိုင်းတောင်၊ မင်းကွန်းပုထိုးတော်ကြီး၊ ကောင်းမှုတော်နဲ့ သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သီတဂူကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ရယ်၊ ဆေးရုံရယ်၊ မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းညီမလေးတို့ ရောက်ဖူးလား”

စစ်သွေးစကားကို မိုးသွေးက နဖူး၊ လက်ဝါးရိုက်ပြီး ချီးကျူး၏။

“ငါ့သူငယ်ချင်းက အမေရိကားမှာသာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံက အထင်ကရနေရာတွေကို မမေ့သေးဘူးရယ်”

“ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်မှစိတ်မဝင်စားရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြပါ

မလဲကွာ...ငါ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ဒေါ်လာသွားရှာနေတာပါ။ သီတဂူဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကို ငါ ကြားဖူးရုံရှိတာပါ။ မရောက်ဖူးသေးဘူး။ တချို့ ဘုရားဖူးတွေတောင် မသိကြသေးဘူး။ ဘုရားတွေပဲ လျှောက်ဖူးကြတာ။ ဒီလို ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကို သူတို့နဲ့ ဆိုင်တယ်တောင် မထင်ကြဘူး။ ဒါ...ရဟန်းတော်တွေ၊ သံဃာတော်တွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်လို့ ထင်ကြတာ”

“အင်း...ငါလည်း တစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ဖူးသေးပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သာသနာအပေါ် ကြည်ညိုစိတ်နဲ့ စွမ်းဆောင်မှု၊ ကြိုးပမ်းမှု၊ သာသနာအပေါ် ချီးမြှောက်ဂုဏ်ပြုမှု၊ သာသနာတည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် အဘက်ဘက်က စွမ်းအားထုတ်မှုတွေကို ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထအောင် ခံစားမိရတယ်။ တကယ့်ကို မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်ရတာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ရတာ စိတ်ကြီးဝင်အောင်၊ ဂုဏ်ယူမိအောင်ကို သီတဂူဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကြီးက ခမ်းနားအေးချမ်းလှပါတယ်ကွာ”

စိုင်းမိုးသွေး စိတ်အားထက်သန်စွာ အားပါးတရ ပြောပြနေလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာလူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ သာသနာပေါ် သက်ဝင်ရိုကျိုးမှုကို စပယ် လေးစားမိပါသည်။

“ကိုကိုပြောတာနဲ့ ရောက်ဖူးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာပြီ။ ဒီနေ့ မန္တလေးထဲလျှောက်သွားမယ်။ မနက်ဖြန် စစ်ကိုင်းဘက်သွားမယ်နော်။ ဦးပိန်တံတားတို့...တောင်သမန်အင်းတို့တွေပါ ကျွဲကူးရေပါ သွားမယ်နော်”

“အိုကေ...အိုကေ...အန်တီနှစ်ယောက်ကတော့ အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ။ တို့တွေသာ အမေရိကားကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ကမ္ဘာပတ်နေချင်တာ”

“အဝတ်အစားသွားလဲကြတော့...စပယ်...ကိုကိုတို့ဝယ်ပေးတဲ့အထဲက တစ်စုံယူဝတ်ခဲ့။ ဘာဘာညာညာတွေ လျှောက်ပြီး အတွေးခေါင်မနေနဲ့၊ တို့မောင်နှမတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဘုရားတွေဖူးကြ၊ လျှောက်လည်ကြရတာကိုက လောကနိဗ္ဗာန်ပါပဲ”

နောက်ဆုံး သူတို့အကြံပေးသည့်အတိုင်း စပယ်တို့ လိုက်နာကြရုံသာ။

အန်တီနှစ်ယောက်က လူကြီးများပီပီ အိမ်မှာ နားကျန်ခဲ့ပါရစေဆိုသဖြင့် ထားခဲ့ကြရသည်။

“အခုသွားမယ့်နေရာတွေက အန်တီတို့ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ထပ်ထပ်ဖူးရ ရောက်ရလည်း အကျိုးရှိတဲ့နေရာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ မနန်းကလည်း မျက်စိခွဲထားတာ မကြာသေး။ အန်တီလည်း ခရီးပန်းလို့ မင်းတို့ချည်းပဲ သွားကြပါတော့”

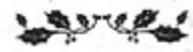
“သဇင်နဲ့စပယ်လည်း တောင်းပန်ပါရစေ...အပျော်ခရီးထွက်လာကြတာမို့ ပျော်စရာတွေပဲ ရှိပါစေ။ ကုသိုလ်ခရီးမှာ ကုသိုလ်ရပါစေကွယ်...တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာတွေပဲ ဖြစ်ပါစေ”

စပယ်က ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် သဇင်ကတော့ ပြန်ပြောသည်ပါပဲ။

“သဇင်က အမြင်မတော်တာ၊ မှန်တာတွေပြောလွန်းတော့ လူမှန်းတာပေါ့။ ခေတ်ကြီးကိုက မှန်တာပြောရင် ရွာပြင်ထွက်နေရမယ့်ခေတ်...အဟင်း...ဟင်း”

လူကြီးနှစ်ယောက်လည်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်တူနှစ်ယောက်ကိုသာ မျက်လုံးနှင့် သတိပေးလိုက်ကြရတော့သည့်အဖြစ်။

အခန်း (၁၅)

သဇင်ကတော့ ဝင်းပတောက်ပြောင်နေတော့သည်။ သူဌေး သမီးမို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့။ မိတ်ကပ်အကောင်းစား တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ ဘာတွေညာတွေဖြင့် ခြယ်သထားသည့် မျက်နှာလေးက နုညနေလိုက်တာ အရုပ်မလေးပမာ။

ဝတ်စုံကလည်း ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေး။ အသားက အိအိ ဖတ်ဖတ်။ ရှိသည့်ကိုယ်လုံးလေးဟာ ပျော့အိသည့် အကောင်းစား ဖျင်စကြောင့် ရုပ်လုံးကြွလို့။

စပယ်ကတော့ သူ့မှာရှိသည့် ကချင်စိမ်းပြာဝမ်းဆက်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ မြန်မာဝတ်စုံပုံဆန်းလေးမို့ သူမ၏ကိုယ်လုံးနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ မျက်နှာကလည်း သနပ်ခါးဖုံဖုံလေး လူးထားရုံ။ သဘာဝအတိုင်းနှင့်ပင် ဝင်းဝင်းပပ။

(၄)ယောက်မို့ နှစ်တွဲလိုဖြစ်နေတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝတ်က ခပ်သွေးလက်မောင်းကို မလွှတ်တော့။ မိုးသွေးကျတော့ စပယ်လက် ဘလေးကို ကိုင်ဆုပ်ထားတာ။

ပထမဦးဆုံး မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးကြသည်။ ခုံးပိတ်ရက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဘုရားဖူးတွေက အများအပြား။ ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် စုံတွဲနှစ်တွဲလို။ သူတို့နှစ်ဖွဲ့ ကွဲသွားသည်။ ခပ်သွေးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး ဝတ် ဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါသွားရလျှင် မိုးသွေး ပြုံးနေရ၏။

“သူကလည်း စပယ်အနားပဲနေချင်တာ။ သဇင်က လက် မလွှတ်တော့ အီလည်လည်ဖြစ်နေတာလေ”

“ကိုကိုမိုးသွေးကလည်း သဇင်နဲ့စပယ်က အတူတူပါ။ ကိုကို ဘို့ရဲ့မိတ်ဆွေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်...လူ့သဘောကလည်း အခက် သား”

“ဘာခက်တာလဲ”

“ဪ...အတွေးအခေါ်တွေက မတူကြဘူးလေ။ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ရင်တော့ သဇင်ဟာ တော်ဝင်မန်းကလေး။ နုနုည လှလှ လေး”

“ဟုတ်တာပဲလေ...သဇင်က အရမ်းလှတာပဲ”

“ကိုကိုတို့ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ကလည်း တစ်မျိုး။ ဘယ် လောက်လှလှ ရင်ခုန်ချင်မှခုန်တာ။ လွယ်လွယ်ရတဲ့ပန်းကိုလည်း

နမ်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး...ချောင်နက်ရှိုင်းလေးထဲမှာ ခိုးပွင့်
နေတဲ့ ပန်းရိုင်းလေးကိုမှ လှမ်းကြွေချင်ကြွေတာ”

“ဪ”

“ဘာကြော်တာလဲ”

“တစ်မျိုးကြီးပါလားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်...တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကဲ...ဘုရားရှေ့ကျရင် ကိုကို
အတွက် ဆုတောင်းပေး”

“အင်း...ဘယ်လိုတောင်းပေးရမလဲ”

“ကိုကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ရေစက်ဆုံပါရစေ
လို့”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဆုတောင်းပါလား။ ဒါများ တရားခံငှားနေ
ရသေးတယ်။ စပယ်လည်း ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ဆုတောင်းရဦးမှာ”

“ဪ...စပယ်ကလည်း ဆုတောင်းတာပဲ ပိုက်ဆံပေးရ
တာကျလို့။ ကိုကိုမိုးသွေးလည်း သူချစ်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ရေစက်
ဆုံပါစေ၊ ရာသက်ပန် ပေါင်းရပါစေ၊ အဲလို ဆုတောင်းပေး...
ကိုကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်”

“လူများ အတော်အပြတ်ကျနေတာပဲ။ ကိုကိုတို့ဧည့်သည်ပဲ
မုန့်ကတော့ ကျွေးရမှာပေါ့...ဟင်း”

“အေးပါ...အေးပါ...ဆုတောင်းသာပေး”

“အင်း...တောင်းပေးမယ်”

“သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ...အဲဒါကြောင့် ချစ်ရတာ”

“ကိုကိုမိုးသွေးနော်”

သူက စပယ်ကျောလေးဖက်ပြီး လူတွေကြားထဲမှ ယုယစွာ
ကာကွယ်ခေါ်ဆောင်လာတော့ စပယ်က အချီမခံချင်သည့် ကြောင်
ကလေးလို သူ့လက်ထဲမှ ဖွဲထွက်၏။

“ဒီနေ့ လူတွေများနေတာ၊ တော်ကြာမှ လူစုကွဲလို့ ကိုကို
ပျောက်လို့ အော်ငိုနေရဦးမယ်”

“မငိုသေးဘူး...လက်လောက်ပဲကိုင်ပေါ့ဗျ”

“ပျောက်မှာစိုးလို့ပါဆို...စစ်သွေး ကျောဖက်တာကျ ဘာမှ
မပြောဘူး”

“ခုက ဘုရားထဲမှာလေ ကိုကိုရ...ပြီး...ဟိုက နိုင်ငံခြား
စတိုင်”

“ပြင်ဦးလွင်သားပါဗျာ...ယောက်ျားလေးတိုင်း ဒီစတိုင်
ချည်းပါပဲ”

ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှာ အလှူငွေထည့်၊ ဘုရားရှိခိုးတော့ မိုးသွေး
သူကလေးအနားမှာ ငေးကြည့်ရင်း စောင့်သည်။

သဘောဖြူအူစင်း၊ နှလုံးလှသူလေး။ ဆံင်းရဲတာ အပြစ်
မဟုတ်။ သဘာဝအလှအပ၊ သယံဇာတတွေကလည်း အပြည့်။
အတူသွားလာ နေထိုင်နေကြတာမို့ အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ။

“သွားဖို့”

ဘုရားထဲမှာ စစ်သွေးတို့နှစ်ယောက် လူအုပ်ကြားထဲ ပျောက်
နေလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေရသဖြင့်

မိုးသွေး ပီတိဖြစ်နေရ၏။

တကယ်ပါ။ သူ စပယ်လေးကို ချစ်မြတ်နိုးနေမိပြီ။ ငြိမ့်ငြိမ့်
ညောင်းညောင်း တယောသံလေးလိုပဲ။ စမ်းချောင်းကလေးလိုပဲ
သူကလေးကို ချစ်ရတာ ပီတိတဝေဝေ။

အေးချမ်းသည့် ကောင်မလေး။ ငြိမ်းချမ်းသည့် ကောင်မ
လေး။ အိုစာတာကောင်းဖို့ ရွေးလိုက်ချင်ပြီ။

သူ့အသက် အစိတ်ကျော်ပြီ။ ချစ်သူလက်ရှိ မရှိ။ တစ်ခါက
တော့ ချစ်ဖူးခဲ့တာပေါ့။ သည်လိုပဲ...မအူမလည်ကောင်လေးဘဝ
မှာ။

စတိတ်တုန်းက တစ်ယောက်။ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက
တစ်ယောက်။ ဘယ်လိုတွေ သဘောထားတွေ ကွဲလွဲပြီး ဘာတွေ
ဖြစ်ခဲ့မှန်းပင်မသိ။

ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ ဘာညာပြောရလောက်အောင်တော့
လည်း မဟုတ်ခဲ့။

အချစ်ဆိုတာ ဆီးပင်လိုပဲ။ ခုတ်လေ ပြိုလေလား။ သူ့နှလုံး
သားဟာ ပေတစ်သီး၊ ကျီးတစ်သားလို မခိုင်မြဲခဲ့ရတာ မိန်းကလေး
တွေဘက်က ချို့ယွင်းမှုလား။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ အချစ်နှင့်သူ အကျိုးမပေးခဲ့တာပါ
ပဲ။ ယခုတော့ စီးပွားရေးကိုပဲ စောက်ချလုပ်နေတော့တာ။

“သူတို့ကားနားမှာ ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ...သွားကြစို့”
ကားဆီသို့သာ ပြန်လျှောက်လာဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ လူကြားထဲမှာ

ဘိုးဝေ့သွားနေရတာ ပျော်စရာ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးပျောက်မှာစိုးလို့
ဆွဲခေါ်ရ၊ ဖက်ခေါ်ရတာလည်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့ ရင်ခုန်ရပါဘိ။

“ဟော...သူတို့လည်း ရောက်နေကြပြီ”

“ကိုကိုတို့...ရှေ့ကစီး၊ စပယ်တို့ နောက်ကလိုက်မယ်”

စပယ် အတင်းပင် ခွဲထုတ်လိုက်တော့ စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးတို့
ကားရှေ့ခန်းမှာ စီးရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ နောက်ဘက်မှာ။ ယောက်ျားလေး
တွေလည်း အတင်းပြောတာပါပဲ။ စစ်သွေးက လေသံတိုးတိုးနှင့်...

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါနဲ့စပယ် လျှောက်သွားမယ်ကွာ... ခု
ဘယ်သွားမှာလဲ”

“နန်းတော်...မျှော်စင်၊ ကိုစစ်...သင်က ကိုစစ်ကိုပဲ မှတ်ပုံ
တင်ထားတာလေ။ ငါ့ကို တောသားမို့ တွဲချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း (၄)ယောက် အပြုလိုက်သွားပါရစေကွာ...
ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ခွဲမလွှတ်ပါနဲ့”

“ငါတို့ မလွှတ်ရပါဘူးကွာ...သူ့ဘာသာ ဆွဲ...ဆွဲခေါ်သွား
တာပါ”

ခပ်တိုးတိုး ပြောနေကြတာမို့ နောက်ဘက်မှ မကြားရပါ။
နောက်ဘက်မှာလည်း စကားတွေ တွတ်ထိုးလို့။

“ကိုကိုက အရမ်းသဘောကောင်းတယ်။ အလိုလိုက်တယ်။
သူ တစ်လနေပြီးပြန်မှာ။ ငါ အလည်လိုက်သွားချင်လိုက်တာ”

“ဟယ်...နင်ကလည်း ရေခြား၊ မြေခြား၊ ကမ္ဘာခြားကြီးထဲ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားလို့ ဘယ်သင့်တော်မလဲ”

“ဒီခေတ်ကြီးထဲ ဒီလို သွားလာနေကြတာပဲ။ လေယာဉ်ခက အသွားအပြန်မှ (၁၄)သိန်းပဲပေးရတာ။ ငါ့စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း လောက် ဖျော့လိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ဟယ်...သဇင်...သူကရော ခေါ်လား။ ဟိုကျတော့ ဘယ်မှာတည်းရမှာလဲ။ နင် တကယ်ကြီး ပြောနေတာလား”

“ငါ လိုက်ချင်တာပါ။ သူနဲ့ ဘာမှမပြောရသေးပါဘူး။ ငါ သူ့ကို တကယ်ကြွေတယ်ဟာ”

“နင့်လက်ရှိရည်းစားကို ဘယ်လိုလုပ်”

“နားထားလိုက်စမ်းပါဟာ...ရည်းစားတစ်ထောင် လင် ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတာပဲ။ ငါ့ရည်းစားဆိုတာ လည်း အပီအပြင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ စိတ်ကောက်လိုက်၊ ပြတ် လိုက်ပါ။ အခု ပြတ်နေပါပြီ”

“အေးလေ...ငါကတော့ နင့်ကို ဒီအတိုင်း လိုက်မသွားစေ ချင်ပါဘူး။ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားကို တစ်ယောက်တည်း လိုက်မသွားသင့်ဘူးထင်တာပဲ”

“သူက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါဟာ...မဖွယ်မရာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဪ...သဇင်ရယ်...အခြေအနေ အချိန်အခါပေးရင် ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဟာ ဆိုတ်ကွယ်ရာအရပ်ရောက်ရင် ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်တတ်ကြတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာ”

“မေမေ ဆုံးမတာပဲလေ”

“ဒါဖြင့် နင်က ဘယ်သူမှ မယုံဘူးပေါ့”

စကားတွေက ဝေလည်ကြောင်ပတ်။ စပယ်စကားနှင့် စပယ် ချည်ပြီးတုပ်ပြီး။

“ငါပြောတာက နင် အမေရိကားကို တစ်ယောက်တည်း သိုက်မသွားသင့်ဘူးလို့ပါ။ ဒါလည်း နင့်သဘောပါ”

“ကိုကိုတို့ကဖြင့် နင့်ကို ခင်လိုက်တာ။ သူတို့ညီမလေးအရင်း လိုပဲ။ ဒါကို နင်က မကောင်းထင်ရက်တယ်နော်”

ရှောက အကြီးကြီး။ ဂျာအေး သူ့အမေရိကန်စကားတွေက သုံးချပတ်ချာလည်။ စပယ်အဖြစ်က သဇင်ကို လမ်းပြရင်း ကိုယ် က လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်ခံရတော့မည့်အဖြစ်။

စပယ် သဇင်ကို လက်မြှောက်လိုက်ပါသည်။ စကားတတ်ရုံ မက စကားကတ်နေသည့် သဇင်ကို သူမ ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

စပယ်လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မည့်သူ။

နန်းတော်ထဲသို့ လျှောက်သွားကြတော့လည်း စပယ် စိတ်ဝင် တစားနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွား၏။ လေ့လာစရာတွေက တစ်ပုံ တစ်ပင်။

လှေကားထစ်ပေါင်း တစ်ထောင်နီးပါးရှိမည့် မျှော်စင်ကို စပယ် အားခဲပြီးတက်သည်။ လှေကားထစ်တွေ ရေထွက်ရင်းနှင့် မုကုန်တော့လည်း အပေါ်ဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစားပြီးတက်၏။

အပေါ်ဆုံးနားရောက်တော့မှ ကိုယ့်ပခုံးကို လှမ်းထိတာ ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ကိုကို...ကိုကိုစစ်သွေး”

“အင်...စပယ့်ကို စိတ်မချလို့”

“ဟိုနှစ်ယောက်ရော”

“သူတို့က ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်လောက် သက်လုံမကောင်းဘူးလေ။ ကိုကိုက ခုအရွယ်ထိ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ လောင်းကစားမလုပ်...အဟဲ”

“ရဲစခန်းကနေ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းကြောင်း ထောက်ခံစာ ယူခဲ့ပါလား”

“အင်း...စိတ်ကူးသေးတယ်”

စပယ် မျက်စောင်းလေးချိတ်တော့ စစ်သွေး အော်ဟစ်ပြီး ရယ်သည်။ မျှော်စင်၏ အပေါ်ဆုံးမှ အောက်ကို ဆီးကြည့်ရသည့် အရသာက ဘာနှင့်မှမတူ။

“ရှေးမြန်မာကြီးတွေရဲ့အရည်သွေး၊ အရည်အချင်းကို ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီတွေနဲ့ မျှော်စင်၊ နန်းတော်တွေကို ကြည့်ပြီး တကယ်လေးစားအံ့ဩမိပါတယ်။ စပယ်ရော မအံ့ဩဘူးလား”

“အံ့ဩတာပေါ့... ရှေးက မြန်မာလူမျိုးတွေ တော်ခဲသလောက် ကိုယ့်ခေတ်ကျမှ ညံ့နေကြတာလည်း ရှက်စရာပဲ။ ရှေးခေတ်က အနုပညာလက်ရာတွေ၊ ဗိသုကာလက်ရာတွေ၊ အတတ်ပညာတွေ၊ အသိပညာတွေက အံ့မခန်းပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်...ခုခေတ်မှာ နည်းပညာတွေ တိုးတက်လာကြတယ်ဆိုပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ ဆုတ်ယုတ်ကုန်ကြတယ်။ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ ဗိသုကာတွေကလည်း အလုပ်ကို သေသေချာချာ မလုပ်တာဘဲလား။ တာဝန်ယူမှုမရှိတာပဲလားတော့ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ စပယ်တို့မြန်မာပြည်မှာ တံတားဆိုလည်း ကွာလတီမမီ၊ လမ်းဆိုလည်း ကွာလတီမမီ၊ အဆောက်အဦတွေကအစ စံချိန်စံညွှန်းနဲ့မီအောင် မလုပ်ကြတော့ တိုင်းပြည်မှာ အဘက်ဘက်က နစ်နာနေကြတာပေါ့”

“ကဲ...မမ...စကားကြီးစကားကျယ်တွေ အသာထား။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်...လာ...ဆယ်ဖီဆွဲမယ်”

စပယ်ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး ကိုကိုစစ်သွေး ဆယ်ဖီဆွဲနေတာ နန်းမျှော်စင်ထိပ်မှာပေါ့။

“ကဲ...ပြန်ဆင်းကြစို့”

နှစ်ယောက်သား ဖေးဖေးမမနှင့် ပြန်ဆင်းလာကြစဉ် စပယ်စီးထားသည့် ကတ္တီပါဖိနပ်လေး မတော်တဆ ပြတ်သွားလေ၏။

“ဟင်...စပယ်ဖိနပ်လေး ပြတ်သွားပြီ”

ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားသည့် စပယ်ကို ပျာပျာသလဲ ချောရင်း...

“တိတ်...တိတ်...ညီမလေး...ကိုကို တိတ်တိတ်သွားဝယ်ပေးမယ်။ ပေး...ပေး...ညီမလေး ဖိနပ်ဆိုင် ကြည့်ရအောင်”

“သဇင်က ပြောဦးမယ်၊ စပယ်ဖိနပ်ကလည်း ဟောင်းစုတ်

နေတာကိုး”

“အို...ဒီလောက် မျှော်စင်ထိပ်ထိ တက်လာရတော့ တော်ရုံ တန်ရုံဖိနပ် ပြတ်ရောပေါ့ ညီမရယ်...ကိုကို သွားဝယ်ပေးမယ် နော်။ မန္တလေးမှာ ဖိနပ်ဆိုင်တွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲပါကွာ။ စပယ် ဘယ်လိုဖိနပ်မျိုးယူမလဲ...ကတ္တီပါဖိနပ်လေးပဲလား”

“အားနာလိုက်တာ ကိုကိုစစ်သွေးရယ်...ပြီးတော့ စပယ် ပိုက်ဆံပြန်ပေးမယ်နော်”

“အမယ်မင်း...ဘောစိမရယ်...ကျွန်တော်မျိုးကြီး ဒီလောက် နဲ့ မွဲမသွားပါဘူး။ ကဲ...စပယ်...လာ...ကိုကိုနဲ့ အတူသွားဝယ် တာ ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်။ ပြီးမှ ဟိုး...နောက်ဆောင်တွေကို သွားကြည့်မယ်။ တကယ်နန်းဆောင်တွေကတော့ မီးလောင်လို့ ကုန်ပြီ။ မိဖုရားငယ်တွေနေတဲ့ အဆောင်တွေတော့ ရှိသေးတယ်”

ဖိနပ်အကောင်းတစ်ဖက်ကို စီးပြီး အပြတ်ကလေးကို ကိုင် ထားသည့် ကောင်မလေး။

မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးမို့ ခြေထောက်ကလေးကအစ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်။

ဝင်းအိလှပနေသည့် ခြေထောက်ကလေး။ ကားဆီရောက် အောင် ပွေ့ချီသာ ခေါ်သွားလိုက်ချင်ရဲ့။

သူက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အနေကြာလေသူမို့ စွေခနဲ ပွေ့ချီဖို့ ဝန်လေးလှတာတော့ မဟုတ်။

စပယ် မကြိုက်မှာစိုးလို့သာ။

“စပယ်...ညီမလေး ကိုကို ချီခေါ်ခဲ့မယ်လေ...ပလီ(စ)”

“ရတယ်...ရတယ်...ဟို...သဇင်တို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြ ပါလိမ့်”

“နန်းတော်ဝင်းက အကျယ်ကြီး...လျှောက်သွားနေကြမှာ ပေါ့”

သည်စဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် စစ်သွေး နားထောင်လိုက်၏။

“စစ်သွေး...ငါတို့ နန်းတော်နောက်ဘက်က အဆောင်တွေ မှာ”

“ငါ ထင်သားပဲ၊ မိုးသွေးတော့ ဆောင်တော်ကူးနေလောက် ပြီလို့”

“ဟာ...ခွေးသူတောင်းစား၊ ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်း... တောက်...မင်းနော်...မင်း...လူလည်မကျနဲ့၊ ငါ့ပြဿနာလေး ငါ့ ပြန်ပေး”

“မရတော့ဘူး...ခု အဲဒါလေး ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ငါ ဖိနပ် လိုက်ဝယ်ပေးမလို့။ ခေါ်သွားပြီ...မင်း အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆောင်တော်ကူးနေ”

“ဟာ...ဟေ့...စစ်သွေး...စစ်သွေး”

တစ်ဖက်မှ မီးခဲနင်းမိသည့် ဆွေဆွေခနဲအသံကို နားထောင် ရင်း စစ်သွေး ပြုံးလိုက်၏။

တစ်ဖက်မှ ပြောနေတာ စပယ် မကြားပါ။ စပယ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ။ သူ စပယ်နောက်သို့မီအောင် လိုက်သွားရင်း

နှစ်ယောက်သား ကားဆံသို့ ရောက်၏။

ကားလေးနှင့် မန္တလေးမြို့ကြီးထဲ ဖိနပ်ဆိုင်ရှာရတာ စစ်သွေး
ပျော်နေမိသည်ဆိုလျှင် လွန်အံ့မထင်။

အခန်း (၁၆)

ဖိနပ်ဆိုင်ကြီးက အကြီးကြီး။

ရှိုးကော့တွေထဲ ထည့်ပြထားတာက တစ်မျိုး။ ဖိနပ်ကိုများ
မှန်ရှိုးကော့တွေထဲ ထည့်ပြထားတာ။ ခက်ပန် မျက်လုံးပြူးနေရ၏။

သူမရဲ့သဘောက အလကားရလည်း မတန်မရာတွေကို
မလိုချင်ပါ။ ကြည့်ပါဦး...ဖိနပ်တစ်ရံကိုများ သောင်းဂဏန်း၊
သိန်းဂဏန်း။

လေဒီရှူး အမြင့်တွေ၊ အနိမ့်တွေ၊ သူမ မသိသည့် ဖိနပ်တွေ။

ဟိုဒင်း...ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ၊ မော်ဒယ်တွေ၊ အဆိုတော်တွေ
စီးသည့်ဖိနပ်မျိုး။

စပယ့်အတွေးက တစ်မျိုး။

သူမတို့က အခြေခံလူတန်းစားတွေ ဝဟုတ်ပါလား။ ဖိနပ် တစ်ရံကို သိန်းဂဏန်းထိလည်း ပေးပြီး ဝယ်စရာ၊ စီးစရာ မလို။ ဖိနပ်ဆိုတာ ခြေထောက်လိုခြုံဖို့ပါပဲ။ သင့်တင့်သည့် ဖိနပ် ကလေးတစ်ရံရုံ စီးရလျှင် တော်ပါပြီ။

ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ပောသလို...

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ထမင်းတစ်နပ်အတွက် ဟိုတယ်မှာ သိန်းဂဏန်းသုံးပစ်မည့်အစား တစ်ထောင်တန် ထမင်းတစ်နပ်စားပြီး ကျန်ငွေနှင့် ဆင်းရဲသား၊ လိုအပ်သူများကို ထမင်းကျွေးလိုက်ပါတဲ့။

ယခုလည်း ဖိနပ်တစ်ရံကို သိန်းကျော်ပေးပြီး သူမ မစီးချင်။ ကိုကိုကတော့ ဖိနပ်မပါသည့် စပယ်ကို စင်ဒရဲလားလေးအမှတ် နှင့် လက်မှဆွဲခေါ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှာ လျှောက်ကြည့်လို့။

ဖိနပ်လှလှလေးတစ်ရံကို သူ သေသေချာချာ ထုတ်ယူကြည့်ရှု နေလျှင် စပယ် မနေနိုင်တော့ပါ။

“ကိုကို”

“ဘာတုန်းဗျ...ကြိုက်လား...ဒီဖိနပ်”

ဖိနပ်ကောင်တာမှ မိန်းကလေးတွေကတော့ ချောမောလှပပြီး စမတ်ကျလွန်းသည့် ကိုကိုကို ခိုးငေးကြလို့။

“စပယ် မလိုချင်ဘူးနော်...စပယ်ဖိနပ်မျိုးပဲ ဝယ်မှာ။ တစ်ရံ မှ (၃၀၀၀) ပဲ ပေးရတယ်”

“အဲဒါလည်း ဝယ်ပေါ့...ကိုကို ဝယ်ပေးမှာလည်းယူ... စကားများတယ်ကွာ...ကိုကိုညီမလေး ဖက်နမ်းလိုက်မှာနော်”

သူက fb စကားနှင့် ခြိမ်းခြောက်တော့ စပယ် ငြိမ်နေရပါ သည်။ သူ့ပုံက လုပ်ချင်ရာလုပ်မည့်စတိုင်။

ဖိနပ်ကလေးက လှလွန်းလို့ စိတ်တောင်ညစ်၏။

“သဇင်နဲ့ဆို...လိုက်မှာ”

“သူလည်း ဖိနပ်ပြတ်တော့ ဝယ်ပေးမှာပေါ့”

“ပြတ်မလား ကိုကိုရယ်...သူ့ဖိနပ်တွေက အသစ်ကြီးတွေ၊ စပယ်သာ”

အသံလေးတိမ်သွားတော့ သူ သိုင်းဖက်ထားသည့် ပခုံးလေး ကို ပုတ်ပေး၏။ နှစ်သိမ့်ပေးတာ။

“ညီမလေးကလည်းကွာ...ဒါ...ဘာဆန်းသလဲ။ လူတိုင်း သူဌေးဝိုက်ထဲဝင်လို့ ရတာမှမဟုတ်တာ။ မွေးလာစဉ် ဆင်းရဲတာ သင့်အပြစ် မဟုတ်ပါ။ သေသည်အထိ ဆင်းရဲလျှင်သာ သင့်အပြစ် တဲ့။ ကဲ...ဒါလေးစီးကြည့်ရအောင်”

ကိုကိုက ကိုယ်တိုင်ပင် သူမကို ဖိနပ်စီးပေးနေလျှင် စပယ် မျက်ရည်ကျရင်း ပျာပျာသလဲ ငြင်းမိသည်။

“ဘုန်းနိမ့်ကုန်တော့မှာပဲ ကိုကိုရယ်...စပယ်ဘာသာ စီးပါ မယ်။ ဖယ်...ဖယ်”

“ညီမလေး ဘယ်စီးတတ်မလဲ။ စီးနေမကျတဲ့ ဖိနပ်တွေ... ကိုယ့်ညီမလေးကို ချစ်လို့စီးပေးတာ...ဘာဖြစ်သလဲကွာ”

“စပယ် ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“မကြီးဘူး...ကဲ (၅)ပါး ချိုးဖောက်မှ ငရဲကြီးမှာ။ ခု...

ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကဲ...ဘယ်လောက်လှသွားပြီလဲ။ စင်ဒရဲလားရဲ့ ဖိနပ်ထက်တောင် လှသေးတယ်”

ဖိနပ်ကလေးကို ကိုယ်တိုင်စီးပေးပြီး သူမ၏လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲထူလိုက်တော့ စပယ်ခြေထောက်ကလေးမှာ အဆင့် အတန်းမြင့်မြင့်နှင့် လှလှပပ။

“စပယ် မစီးတတ်ဘူး ကိုကိုစစ်သွေး...တစ်ခါမှလည်း မစီးဖူးဘူး။ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးရမှာ။ စပယ် မလိုချင်ပါ ဘူးရှင်...နောက်ပြီး သင်ကလည်း မုန်းဦးမယ်”

“ဘာဆိုင်”

“မိန်းကလေးတွေရဲ့သဘောကို ကိုကို နားမလည်ပါဘူး”

“ဪ...ဂျေဝင်မှာလား၊ အိုကေ...သူ့ဖို့လည်း တစ်ရံ ဝယ်သွားလိုက်မယ်လေ။ စပယ်ကတော့ သဝန်မတိုဘူး။ ဂျေဝင် ဘူး မဟုတ်လား”

“မဝင်ပါဘူး...မိတ်ဆွေတွေပဲ ကိုကိုရယ်...အတူတူပေါ့”

စစ်သွေး နောက်ထပ်တစ်ရံ လှလှလေးဝယ်ခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့ အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်မလေးတွေအားလုံး စစ်သွေး ကို ကြွေကျန်ခဲ့လေ၏။

နောက်ထပ် အကြမ်းစီးလေး ဝယ်ပေးဦးမှာ။ ပြင်ဦးလွင် ရောက်ရင် မြင်းစီးရမယ်။ တောဘက်က သူ့ခြံတွေထဲ လျှောက် သွားရမယ်။ တောစီးဖိနပ် ဝယ်ပေးမယ်။ ကိုကိုတို့ ဝယ်ပေးတဲ့ အဝတ်အစားအိတ်ထဲမှာ ဘောင်းဘီတွေပါလား။

“မသိဘူးလေ...မကြည့်ရသေးဘူး”

“ဟင်...လောဘကလည်း နည်းလိုက်တာ။ အခြားကောင်မ လေးတွေနဲ့ကို မတူဘူး”

စပယ်ကို တယုတယ လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပေး ။ စပယ်ကတော့ သူ့နောက်လိုက်သက်သက်။ သူ့အရပ်သက်သက် ဖြစ်သွားတာ။

အခန်း (၁၇)

နန်းတော်ဝင်၏အပေါက်ဝမှာ သဇင်နှင့်မိုးသွေးတို့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူတို့ကားလေး ရပ်လိုက်၏။ သဇင်မျက်နှာက စူစူပုပ်ပုပ်။ ရှေ့တော့ အကြီးကြီး ဝင်တော့မည်။

စစ်သွေးက အရင်ဆင်းလာပြီး စပယ့်ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေး လိုက်သေး၏။ ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း ခြေထောက်ကလေးတစ်ဖက် အရင်ချလိုက်တော့ အလှဆုံးခြေထောက်လေးနှင့် အလှဆုံးဖိနပ် လေးကို မြင်ရတာပေါ့။

သဇင်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်ကျသွားလိုက်တာ သည်တစ်သက် ပြန်မကောင်းတော့မည့်နယ်။

“ဩ...ကိုကိုကို သွားပြီး ဖိနပ်ပူဆာနေတာကိုး...လူကြည့် တော့ ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့”

စစ်သွေး အလျင်အမြန် ဘာရိတ်အုပ်ရ၏။

“စပယ်က မပူဆာပါဘူး။ ကိုကိုက သူ့ဖိနပ်လေးပြတ်သွား သို့ ဝယ်ပေးတာပါ။ သဇင်ဖို့လည်း ပါပါတယ်ကွာ...ရှေ့...ရှေ့”

ဖိနပ်လှလှလေးတစ်ရုံ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာတောင် ဒေါသပြေပုံမရ။ သဇင်ဆိုတာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ခဲ့သူ။ သူမ ၏ချစ်သူတွေအပေါ်မှာ ဩဇာညောင်းသူ။

ယခု စစ်သွေးနှင့်ကျမှ ကီးကမကိုက်။ ချစ်သူလည်းမကျ၊ ဒိတ်ဆွေလည်းမက၊ ဇက်ကြိုးဆွဲလို့ မရသေး။

သဇင်ရင်ထဲ မကျေမလည်။ ခိုးလို့ခုလုဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။ ကိုကိုကို အပြစ်မယူ။ စပယ့်ကိုသာ အမုန်းမိုးတွေက တဖွားဖွား။ သင်းကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မလုပ်ရသရွေ့ ငါ မကျေနပ်ဘူး။ နုလပိန်းတုံး အိုက်တင်တွေနဲ့ မူရာမာယာများနေတာ။ ကိုကို နှစ်ယောက်လုံးကို လောဘတကြီးနဲ့ သိမ်းကျုံးပြီး မြှူဆွယ်နေတဲ့ မိန်းမ။

သဇင်အကြောင်း သိရသေးတာပေါ့။ သို့သော် ကိုယ် လှုပ်ရှား မှုမတတ်လျှင် ကိုယ်ကပင် ဇာတ်ပို့ဖြစ်သွားပြီး သင်းက မင်းသမီး ဖြစ်သွားနိုင်တာမို့ သဇင် ပညာသုံးဖို့ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်နဲ့တဲ့။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ မျက်နှာမှာ အပြုံးဝတ်ရုံကို ပြန်လည်ဆင်ခြန်းလိုက်ပြီး သဇင် ပယ့်ခြေထောက်လေးကို ချီးမွမ်းပြလိုက်၏။

“စပယ်က ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးပေမယ့် ဝတ်လိုက်တော့လည်း လှသားပဲ။ ကောင်းတယ်...လှတယ်။ နို့ဖို့...တို့အဖွဲ့ထဲမှာ နှင်တစ်ယောက်တည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေရတာ။ အခု အဆင်ပြေသွားပြီ။ ကိုကို...သူ့ကို သဇင်တို့နဲ့ တူသွားအောင် အဝတ်အစားလေးတွေ၊ ဘယက်၊ တန်ဆာ၊ ဒွါဒရာတွေပါ လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး”

သဇင် ငေါ့ပြောလိုက်တာပါ။ သင်းတို့ သည်လောက်တောင် အကုန်ခံချင်နေတာ။ ကုန်ပစ္စေ။ လူသဘောက ငွေကုန်ကြေးကျများ ရလျှင် အခင်မင်ပျက်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် စပယ်က ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်တာ။ ရှိခိုးဦးချနှင့်။

“ဟာ...တော်ပါပြီ...တော်ပါပြီ သဇင်ရယ်၊ မတန်မရာတွေ မဝတ်ချင်၊ မစားချင်ပါဘူး။ ငါက အခြေခံလူတန်းစားပါ။ သာမန်ဝန်ထမ်း မိဘ (၂)ပါးက မွေးဖွားလာပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရမှုနဲ့ပဲ အသားကျတဲ့လူပါ။ အခု မဝတ်ဖူးတာတွေ ဝတ်၊ မစားဖူးတာတွေ စားနဲ့ မနေတတ်တော့ပါဘူး။ ကိုကိုတို့ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ စပယ် ဒီအတိုင်းလေးပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရရပါစေ”

သူတို့နှစ်ဦးမှာ အဖြစ်သနစ်တွေကို သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေ ချရုံမှတစ်ပါး...

မိန်းမလှတစ်ယောက်၏အမုန်းကြောင့် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုတာလည်း စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေး မတွေ့တတ်တော့ပါချေ။

“မန္တလေးတောင်ပေါ် တက်ရဦးမယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး...”

သွားကြစို့”

စပယ် မငြင်းနိုင်ပါ။ နန်းတော်အဆောင်ကျန်တွေထဲ လျှောက်ကြည့်ရသေးပေမယ့် ကိုယ်က ဖိနပ်ကိစ္စကြောင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သလို နှောဒကမတက်နိုင်တော့ပါ။

“မန္တလေးတောင်ကို ဦးခန္တီတောင်လိုလည်း ခေါ်တယ်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ...ကဲ...သွားကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး လောကမှာရိန်ဘုရား၊ ရွှေကျောင်းတို့ လှေလာကြည့်ရှုစရာတွေ အများကြီး ရယ်...တကယ်က သေချာလှေလာမယ်ဆိုရင် မန္တလေးနဲ့စစ်ကိုင်းဘင် တစ်ပတ်လောက်နေသင့်တယ်”

ကားထွက်လာရင်း မိုးသွေးက ပြောတော့ စစ်သွေးက ပျော်တတ်သူ။ စကားကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် နောက်တတ်သူပီပီ။

“အဲလောက်ကြာရင်လည်း ဒီကောင်မလေး နှစ်ယောက်နဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် ငြိကုန်တော့မှာပေါ့ကွာ”

“ကိုကိုနော်”

သဇင်က မူနွဲ့နွဲ့နှင့် ကားရှေ့ခန်းမှ စစ်သွေးကို လှမ်းထုတော့

“ကိုကိုပြောတာက အချိန်အကြာကြီး အတူတူ တစ်လှေထဲစီး...တစ်ခရီးထဲသွား...သွားအတူတူ၊ လာအတူတူ၊ စားအတူတူ၊ အိပ်အတူတူ”

“ကိုကို”

“သီချင်းရှိသလားလို့ပါ...ခွဲခွာချိန်ကျရင် ငါ့အသည်းနှလုံးတွေတော့ ကွဲကြေရဦးမှာ အသေအချာပဲ”

စပယ်ကတော့ ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောဖြစ်။ ကိုကိုစစ်သွေး ပြောသည့် ခွဲခွာချိန်ဆိုတာကြီးကိုများ တွေးကြည့်နေလေသလား မသိ။

လက်ထဲမှ ကိုကိုစစ်သွေးဝယ်ပေးသည့် ဖိနပ်အိတ်ကလေးများ ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်ရည်စေ့နေမိတာ။

ကိုကိုရေ...အချစ်ဆိုတာ သာလိကာမလေးကို ကြက်တော ကြီးလို နှုတ်ဆိတ်စေသလား။

ရွှင်လန်းတက်ကြွတတ်သည့် ငှက်ကလေးခမျာ အာစေးထည့် ခံထားရသည့် ငှက်အိုကြီးလို တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲလို့။

ဘာတွေ ခံစားနေရသည်။ မည်သူ့အတွက် ခံစားနေရသည် ရယ်လို့ မသိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတော့ အသေအချာ။

သာယာလှပသည့် မန္တလေးတောင်ထက်မှာ အရပ် လေးမျက်နှာကို ငေးရင်း အလွမ်းအဆွေးဆိုတာတွေ ရင်ထဲ တသိမ့် သိမ့် တိုးဝင်လာနေတာ ဘာကြောင့်မသိ။

လေးလံသော ခြေလှမ်းများနှင့် သူမကို စောင့်ကြည့်၊ ဂရု စိုက်သူဟာ ကိုကိုမိုးသွေးဖြစ်လို့နေပြန်သည်။

စစ်သွေးကတော့ သဇင်လက်ထဲမှာ လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့် ပါသွားလေတာ။

အခန်း (၁၇)

“ဒီညနေ မပြန်လို့ မရတော့ဘူး။ စစ်သွေးရေ...ငါ့အလုပ် တွေ၊ ကိစ္စတွေ ငါ ဖြေရှင်းမှရတော့မယ်။ မင်းတို့ကို ထားခဲ့ဖို့လည်း စိတ်မချ”

မန္တလေးမြို့အနံ့ လျှောက်သွားပြီး အိမ်ပြန်မရောက်ခင် ဖုန်း တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် စိုင်းမိုးသွေး မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် ပြောနေတော့ စစ်သွေးနှင့်စပယ်တို့ စိတ်ပျက်သွားကြသည်။

ကားက မိုးသွေး အများဆုံးမောင်းတာ။ စစ်သွေးက နိုင်ငံခြား မှ ပြန်လာတာမို့ ပြင်ဦးလွင်လမ်းတွေနှင့် မထိတွေ့ရတာ ကြာပြီ။ မိုးသွေး စိတ်မချ။

“ကိုကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ စပယ်တို့ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားချင်တယ်။ အပြန်ကျမှ ဝင်လည်ရင် လည်လေ”

“ကိုကိုမိုးသွေးပြောတာနဲ့ သီတဂူဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကို ရောက် ဖူးချင်သွားတာ။ ကိုကိုကိစ္စတွေက အရေးကြီးနေတာပဲလေ။ နောက် ကြံဦးမှာပေါ့။ အတူတူပြန်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“စစ်သွေးက ဒီလမ်းတွေ မကျွမ်းကျင်တာကြောင့် သူကားမောင်းမှာလည်း စိတ်မချလို့ပါ”

သဇင်က ဝင်ပြီးသွေးနွေးအကြံပြုပြန်၏။

“ကိုကိုတို့ ပြန်နှင့်လေ...ကားယူသွား၊ သဇင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကိုကိုစစ်သွေး ကျန်ခဲ့မယ်။ လိုင်းကားနဲ့ ပြန်လာကြမယ်။ ဘယ်လောက်ဝေးတာမှတ်လို့”

“အဲလို တကွဲစီတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ...အတူတူပဲ ပြန်ကြပါစို့”

နောက်ဆုံး စပယ်ရော စစ်သွေးပါ သဘောတူကြတာကြောင့် ညနေချင်းပင် ပြင်ဦးလွင်သို့ပြန်ဖို့ သဘောတူလိုက်ကြသည်။

တည်းအိမ်သို့ပြန်ပြီး ရေမိုးချိုးကြ၊ ညနေစာ စားကြ၊ နောက်အန်တီနှစ်ယောက်ကိုပါ တင်ပြီး ပြင်ဦးလွင်သို့ ညနေ (၅)နာရီမှ စတင်ပြီး ထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

* * *

“မိုးသွေး...ငါ့အိမ်ခေါ်သွားမယ်ကွာ၊ မင်းက အလုပ်တွေနဲ့၊ မင်းအဒေါ်ကလည်း မျက်စိခွဲထားတာနဲ့၊ တာဝန်တွေပိုလို့”

“မင်းအိမ်က လူများ၊ ပစ်ပစ်များ၊ ညီမလေးတို့ အနေကျ ပါ့မယ်ကွာ...ငါ့အိမ်က လူရှင်းတယ်”

နှစ်ယောက်သား စပယ်နှင့်သဇင်တည်းဖို့ အလှအယက်။ စပယ်ရင်ထဲ ပီတိဖြစ်ရ၊ ကြည်နူးရပါသည်။ သဇင်ကတော့ စစ်သွေးအိမ်မှာ တည်းချင်ပုံ။

စပယ် ဝင်ပြီးမေးခွန်းမေးသည်။

“စပယ်တို့ကို မြင်းစီးသင်ပေးမှာဆို...မြင်းက ဘယ်သူ့အိမ်မှာရှိတာလဲ”

“မိုးသွေးအိမ်မှာပေါ့...ကိုကိုအိမ်မှာ ကားပဲရှိတယ်”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ...စပယ်နဲ့သဇင် တစ်လှည့်စီနေ၊ ကိုကိုအိမ်မှာနေလိုက်၊ မိုးသွေးအိမ်မှာ နေလိုက်ပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် ကိုကို...သဇင် ထောက်ခံတယ်”

“စပယ်ကရော”

ပြင်ဦးလွင်မြို့၏အလှအပက ပြည်မနှင့်မတူ။ တစ်မြို့လုံး ရေဆေးထားသလို ရှင်းသန့်ပြီး အေးဆေးတိတ်ဆိတ်လှပနေ၏။

အေးမြမြနှင့် သာယာသည့် မြို့လေး။ ပန်းမြို့တော်။

“စပယ်တို့က ဧည့်သည်တွေပဲလေ။ ကိုကိုတို့ စီစဉ်သလို နေရမှာပါ။ (၂)ရက်လောက်နေမှာဆိုတော့ တစ်အိမ်ကို (၁)ရက်စီ ပေါ့နော်”

“ဟာ...(၂)ရက်နဲ့တော့ မြင်းစီးဘယ်တတ်မလဲ။ မြင်းစီးတတ်အောင် တစ်ပတ်လောက်တော့ စီးမှ၊ သင်မှပေါ့”

“စပယ်တို့ အလုပ်ဝင်ရ၊ ရှာရဦးမှာ။ ပြီး တစ်ပတ်ကြီးတောင် သူများအိမ်နေရမှာ အားနာပါတယ်”

“ဟောဗျာ...ကိုကိုတို့ကို သူစိမ်းတွေလို သဘောထားတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား၊ ခွေးမလေးနော်...နာချင်လို့”

မြို့အဝင်ထဲက စကားများနေကြတာ။ ကားမောင်းသူက

စိုင်းမိုးသွေးမို့ သူက ကိုယ့်အိမ်ထိ မောင်းချသွားလေ၏။

မြို့ထဲတော့မဟုတ်။ မြို့ဆင်ခြေဖုံးဖက်ကျပြီး ခြံကျယ်၊ ဝန်းကျယ်နှင့်။ တစ်ထပ်တိုက်ပြားလေး။ ရှေးခေတ်က ပုံစံအတိုင်း မီးခိုးခေါင်းတိုင်တွေ ဘာတွေနှင့်။

“ဟား...ကိုကိုမိုးသွေးအိမ်က မိုက်တယ်။ အရပ်အိမ်လေး ကျလို့”

“ငါ့အိမ်မြင်ရင် နင် ပိုပြီး သဘောကျသွားမယ်။ ခေတ်မီမီ နှစ်ထပ်တိုက်၊ ကြားတာမဟုတ်ဘူးနော်...ပြောပြတာ”

“ဘယ်နှထပ်တိုက်ဖြစ်ဖြစ် စပယ်တို့ခင်တာက သန့်သန့် ရှင်းရှင်းပါ။ ကိုကိုတို့ ဆင်းရဲလည်း ခင်တာပဲ။ ချမ်းသာလို့လည်း ပိုမခင်ဘူး။ အတူတူခင်တယ်”

“သေချာလား”

“သေချာတာပေါ့”

“ကဲ...အိမ်ထဲဝင်ကြစို့၊ စစ်သွေး...ငါ လိုက်ပို့ဦးမလား”

“မပို့နဲ့...ငါ အိမ်ရောက်ပြီး မေမေတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ မင်းအိမ်လာနေမှာ”

“ဒီနေ့တော့ မလာပါနဲ့တော့ကွာ...ညကြီးမင်းကြီးဖြစ်နေပါ ပြီ”

“အဟား...အေးပါ...မနက်ဖြန် လာနေမှာ။ ငါ့ညီမတွေနဲ့ တစ်ဆံခြည်တောင် မခွဲနိုင်ဘူး”

မိုးသွေးကို မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း စစ်သွေး ချဲ့နေတော့

သဇင်က ပက်ခနဲ ပြန်ပြော၏။

“အဲဒီလူကြီးပဲ...အမေရိကားကို ပြန်သွားမှာ”

“ကိုကိုကို မခွဲနိုင်တဲ့တစ်ယောက်လောက်တော့ ကိုကို ခေါ် သွားမှာပေါ့။ ညီမလေးအဖြစ် တစ်သက်လုံး မွေးစားမယ်။ တစ်သက်လုံး ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် ထားမယ် ကွာ”

စစ်သွေးစကားကြီးက ဘာလိုလို။ တစ်သက်လုံး မွေးစားမယ် ဆိုတာ ရိုးရိုးလား၊ ဆန်းဆန်းလား။ စပယ် မော့ကြည့်တော့ ကိုကို စစ်သွေး၏ မျက်လုံးများက အရည်လဲ့နေသလို။

ဘယ်သူ့ကိုလဲ။

ကိုကိုဟာ စပါးကြီးမြေကြီးလား။

ဘယ်သူ့ကို ညှို့နေတာလဲ။

မိန်းကလေးဆိုတာလည်း ပန်းကလေးလိုမို့ မညှိုးအောင်၊ မနွမ်းအောင် မိမိကိုယ်ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမှာ၊ ထိန်းသိမ်း ရမှာ။

ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ကျားသတ္တဝါတွေဟာ မ၊သတ္တဝါ တွေကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးစားသောက်ခဲ့တတ်ကြတာ။

အယုံလွယ်လို့ မဖြစ်။ သတိရှိနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

စပယ်နှင့်သဇင်၊ ဒေါ်နန်းယုံနှင့်မိုးသွေးတို့ ဆင်းနေခဲ့ကြပြီး စစ်သွေးနှင့်ဒေါ်နုနုဆွေဦးတို့ ကားမောင်းပြီး ထွက်ခွာသွားကြတော့ စပယ်တို့အားလုံး တိုက်ကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြရသည်။ သဇင်က

တော့ မကြည်။ သူက စစ်သွေးနှင့် ပိုပြီးနိုးစပ်အောင် ဟိုမှာ လိုက်နေချင်သူ။

တစ်ထပ်တိုက်လေးက လူရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ခဏထိုင်...ကိုကို ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်”

“ကိုကိုအိမ်သားတွေရော”

“အိမ်မှာ မရှိဘူး။ ငါ့လောဆယ် လားရှိုးက သူညီမဆီ လိုက်သွားကြတယ်။ ဆေးရုံတက်နေရလို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်သွားတာ”

“ဪ...ဒါဆို ကိုကိုမိုးသွေးနဲ့ အန်တီနန်းပဲ ရှိတယ်ပေါ့”

“အိမ်အကူရှိပါတယ်။ လောလောဆယ် အိမ်ပြန်နေတာ”

ပြောပြီး သူ မီးဖိုဘက်ဝင်သွားတော့ စပယ် မနေနိုင်။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးရမှာ။

သူမ နောက်မှလိုက်သွားပြီး...

“စပယ်ကိုပြ...ဘယ်မှာ ဘာဆိုတာ စပယ် ဖျော်ယူခဲ့ပါ့မယ်”

“ကိုကို လုပ်ပါ့မယ်။ စပယ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ နားပါ”

“စပယ်တို့က ကားထိုင်စီးလိုက်လာရတာပါ။ ကိုကိုတို့ပဲ ကားတစ်လှည့်စီ မောင်းနေကြရတာ။ ရတယ်... ထိုင်ပြီး ညွှန်ကြား”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

သူက အိမ်ရှင်မို့ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ပြောပြနေ၏။ စပယ်က

ကော်ဖီဖျော်၊ မုန့်လှီး၊ ဗန်းသဲထည့်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ (၄)ယောက်သား သောက်ကြသည်။

ပြီးမှ နေရာချထားသည့် အခန်းတွေမှာ ဝင်ရောက်ပြီး အိပ်ကြသည်။

မအိပ်ခင် သဇင်က စပယ်ကို ရန်လုပ်ပါလေ၏။

“ကိုကိုစစ်သွေးတို့အိမ် လိုက်သွားချင်တာ။ နင်ရှည်လို့... ကိုယ်က ဧည့်သည်ပဲ၊ ဘယ်အိမ်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အိမ်မှ မဟုတ်တာ”

“ငါက ဘယ်အိမ်မှာ မြင်းရှိလဲ မေးရုံလေးပါ။ သူပဲ စီစဉ် သွားတာ။ တစ်လှည့်စီနေတဲ့...နောက်နေကျ သူလည်း ဒီလာနေမှာ ပါဟယ်”

“ဪ...သူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲ သိချင်လို့ပါ။ ကိုမိုးသွေးထက်တော့ ပိုချမ်းသာမှာပါ။ အသိသာကြီး”

“ငါတို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြတာမဟုတ်လား။ ချမ်းသာ တာ...ဆင်းရဲတာတွေ ဘာဆိုလို့လဲဟာ”

“ဆိုင်တာပေါ့...ကိုကိုစစ်သွေးကို ငါ ဦးထားတာနော်။ နင်လည်း ကိုမိုးသွေးကို ချစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ မီးဖိုထဲထိ လိုက်သွားပြီး ဘာလုပ်ကြသေးလဲ...ပြော...မှန်မှန်ပြော”

“ဟယ်...သူက ကားမောင်းလာရတာလေ။ တလျှောက်လုံး ကားမောင်းနေရတာ။ ငါ ကော်ဖီသွားဖျော်ပေးတာပါ။ နင်ပြောပုံ ကြီးက မိန်းမ တန်ဖိုးကျလိုက်တာဟယ်”

“အမယ်...နင်ကရော တန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ။

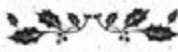
ကိုနိုးသွေးလည်း မဆိုးပါဘူး။ မန္တလေးမှာ အိမ်ရှိတယ်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ အိမ်ရှိတယ်။ နောက်...ဝပ်ရှော့တစ်ခုပိုင်ပြီး သစ်သီးခြံလေး ဘာလေးလည်း ရှိဆိုတော့...”

“တော်ပြီ သဇင်...ငါတို့လိုက်လာတာ သူတို့ကို ခင်မင်လို့ ရယ်၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရချင်လို့ရယ်ပဲ။ ငါတို့ကိုလည်း လေးလေးစားစား ဆက်ဆံလို့။ ကျွန်တာဘာမှမတွေးဘူး”

“အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ...ဒါတော့ နင့်သဘောပါ။ ငါ့မေမေကတော့ ဆုံးမဖူးတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ် မြင့်ပြီး အကောင်းဆုံးကို ရှာယူတတ်ရတယ်တဲ့။ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားကို မစဉ်းစားရဘူးတဲ့။ အခု ငါ စဉ်းစားရမယ့်ယောက်ျားတွေပြီ။ ကိုကိုကို ငါ တကယ်ကြွေတယ်။ ကိုကိုက ချမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်။ စိတ်ကောင်းလည်းရှိတယ်။ လူကလည်း တကယ့်စမတ်ပဲ”

“ကဲ...ငါ အိပ်ချင်ပြီဟာ။ နင့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေပေတော့”

အခန်းထဲမှာ ဒုတင် (၂)လုံးမို့ တစ်ယောက် တစ်လုံးစီမှာ အိပ်ရလို့ တော်သေးသည်။ စပယ် စောင်ခေါင်းပြီးခြံပြီး အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၉)

“ဟေး...ကောင်မလေးတွေ အိပ်ပုပ်ကြီးမလေးတွေ... မန်းကြသေးဘူးလား။ ကြည့်စမ်း...ကိုကိုတောင် ရောက်လာပြီ”

မနက်မိုးလင်းစမှာပင် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ရောက်လာပုံက ရွှေကျီးလေးသာသည့်နယ်။

စပယ်ရော သဇင်ပါ အိပ်ရာထဲမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိကြတာပေါ့။

“ကိုကိုက ငါ့ကိုကိုနော်...နင့်ကိုကို မဟုတ်ဘူး”
စပယ်ကို မျက်စောင်းထိုး ဟန့်တားခဲ့ပြီး သဇင် အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာပုံက ဒေါင်းမလေးနယ်။

“ကိုကို”

“စပယ်ရော”

“အိပ်တုန်းလေ...ကိုကို အစောကြီး၊ ခိုးလာတယ်နော်”

“ဒါပေါ့...တစ်ညလေး ခွဲလိုက်ရတာကိုပဲ ရက်ပေါင်း (၇၀၀) ဆွေးရတာလေ...ကြားဖူးလား”

“အင်း...ကိုကိုက အရမ်းတော်ကီကောင်းတာပဲ။ ကောင်မလေးတွေတော့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကုန်တော့မှာပဲ။ နှင်းတွေနဲ့ ကိုကိုရယ်...ကားမောင်းလာရတာ မြင်ရလို့လား”

“မြင်းနဲ့လာတာများ...မြင်းနဲ့”

“ဝိုး...မိုက်တယ်၊ ကိုကိုမှာလည်း မြင်းရှိတာပဲလား”

“ရိုတာပေါ့...ကိုယ်ပိုင်မြင်းတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ယောက်ဖရဲ့မြင်း...ဒီနေ့ သဇင်တို့ကို မြင်းစီးစသင်မယ်...အိုကေ”

“ဟာ...ကိုကိုကလည်း လျှောက်လည်ဦးမယ်လေ။ ပြင်ဦးလွင်မြို့ရဲ့ အထင်ကရနေရာတွေ၊ ပိတ်ချင်းမြောင်၊ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်၊ ပွဲကောက်ရေတံခွန်၊ နောက်...မဟာအံ့ထူးကံသာ”

“တစ်ပတ်လောက်နေရမှာပဲကွာ...နောက်နေ့တွေမှ သွားရမှာပေါ့။ ဒီနေ့ကစပြီး မြင်းစီးသင်ရမယ်”

“အိ...မြင်းတော့ နည်းနည်းကြောက်တယ်”

“ကိုကိုနဲ့စီးမှာလေ...သင်ပေးမှာလေ။ မိုးသွေးရော ဒီမောင်မထသေးဘူးလား”

စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေးဟာ ညီအစ်ကိုလို ချစ်ကြ၊ ရင်းနှီးကြတာမို့ သူ့အခန်းသို့ သွားကြည့်တော့ ကိုယ်တော်က အခန်းထဲမှာပင် မရှိတော့။

“ဟာ...လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ကိုမိုးသွေးတို့ကတော့ စီးပွားရေး ဘာသောင်းကျန်းသလဲ မမေးနဲ့။ ခြံထဲပဲသွားသလား၊ ဝပ်ရှော့ပဲသွားသလား မသိဘူး။ ဧည့်သည်လေးတွေထားခဲ့ပြီး...နေဦး...ကိုကို ဖုန်းခေါ်ကြည့်ဦးမယ်”

စစ်သွေးတစ်ယောက် အထဲဝင်၊ အပြင်ထွက်နှင့် ရင်းနှီးနေသမျှ အိမ်အကူနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အိမ်၏ယန္တရားကို စတင် အသက်ဝင်စေကြသည်။

“ဟဲလို...ကိုမိုးသွေး...ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ ခင်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုလိုက်ခဲ့ရပါမလဲခင်ဗျာ”

စစ်သွေး ဧည့်ခန်းထဲမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖုန်းပြောနေဘုန်း သဇင်နှင့်စပယ် မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်လဲ၊ အလှပြင်ရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း စပယ်က ခဏလေးနှင့်ပြီးသည်။ မျက်နှာကို အောက်ခံကရင်(မိ)လေးတစ်ခုလိမ်း၊ သနပ်ခါးလူး၊ သနပ်ခါးမှပါးကွက်ကြားလှလှလေး။ ပြီးပြီ။

အဝတ်အစားကတော့ ကိုယ့်ရှိတဲ့ဝတ်စုံလေးတွေကို ရွေးမယ်လုပ်ပြီး ကြည့်နေဆဲ အပြင်မှ ကိုကိုစစ်သွေး၏ အော်ဟစ်ညွှန်ကြားသံကြီး ထွက်လာလေ၏။

“ကောင်မလေးတွေ...ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်မယ်။ တီရှပ် (သို့မဟုတ်) စပို့ရှပ် ဝတ်မယ်။ အနွေးထည် ဝတ်ရမယ်။ မြင်းစီးဆု(တ)၊ မြင်းစီးသင်ရမယ်”

“အာ...မစီးချင်ပါဘူး၊ သဇင် ကြောက်တယ်”

စပယ်ကတော့ ဘာမှမပြော။ သူမက နဂိုကတည်းက မြင်းကို စိတ်ဝင်စားသူ။ စီးခွင့်ရလျှင် စီးချင်တာပေါ့...ဘဝမှာ။

သို့သော် သဇင်က မျက်စောင်းထိုးရင်း ချုပ်ထားတာကြောင့် စပယ် မလှုပ်ရဲ။

“နင့်ကိုမိုးသွေး သင်ပေးမှသင်...ငါ့ကိုကို သင်ပေးတာ လက်မခံရဘူး”

“အေးပါ”

သည်စဉ် သူမတို့ထံသို့ မိုးသွေးထံမှ ဖုန်းဝင်လာ၏။

“စပယ်နဲ့သဇင် ကိုကို ခြံထဲရောက်နေပြီ။ အိမ်မှာ နွားနို့ သောက်၊ မုန့်စား...ပြီးမှ ခြံထဲလိုက်ခဲ့ကြ”

“ကိုကိုမိုးသွေး ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ဧည့်သည်တွေထားခဲ့ ပြီး ဒီနေ့ မြို့ထဲလျှောက်လည်မလိုဟာ”

သဇင်က ခပ်ဟောက်ဟောက်ပြောတော့ တစ်ဖက်မှ သဘော မနောကောင်းစွာ ရယ်သံကြီးနှင့်...

“ကိုကိုမှာ အလုပ်ကြွေးတွေ ပုံနေပြီ။ ဝပ်ရှောနဲ့ ခြံထဲနဲ့ ဒီနေ့ ပြီးမယ်။ နောက်နေ့ကျမှ လျှောက်လည်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ကိုကိုစစ်သွေးက မြင်းစီးသင်ပေးမလို့တဲ့”

“ကောင်းတယ်...ခြံထဲကို မြင်းနဲ့လိုက်ခဲ့ကြပေါ့။ မြင်းနဲ့မှ အဆင်ပြေမယ်။ ကားလမ်းခို ခြံထဲထိ မရောက်ဘူး”

“အင်...သဇင်တို့မှ မစီးတတ်သေးတာ”

“စစ်သွေး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ လိုက်ခဲ့ကြ”

စပယ်ကတော့ ဘာမှမပြော။ သူတို့ဝယ်ပေးထားသည့် အဝတ်အိတ်တွေထဲမှ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် တီရှပ်၊ ဆွယ်တာ၊ ခေါင်းစွပ်တို့ကိုသာ ရွေးချယ်ထုတ်ယူ ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။

သဇင်ကတော့ မိတ်ကပ်ပြင်တုန်း။ အဝတ်မလဲရသေး။

“သဇင်...ငါ ဆာပြီနော်၊ မီးဖိုထဲသွားနှင့်မယ်...နွားနို့နဲ့ နန့်တဲ့”

“ငါ့ကို စောင့်ဦးလေ...လိုတာကူဦး၊ နင့်ကလေ ငတ်ကြီးကျ ဘယ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ မစားရတိုင်း ပါးဖြဲနားဖြဲ စားချင်တယ်။ အားမနာတတ်ဘူး”

“ဟင်”

ပြောပုံကြီးက မချီမဆုံ။ စပယ် ရင်ထဲနှင့်ရသည်။ သို့သော် သဇင်အတွေးတွေ ကမောက်ကမဖြစ်နေတာ။ ဂျေဝင်နေတာတွေ သိထားပြီမို့ သည်းခံရပါ၏။

“လိုက်တောင်လာခဲ့ပြီးမှတော့ ဘာကိုအားနာနေရဦးမှာလဲ။ ကျွေးတာစားရတော့မှာပေါ့”

“အေးပါ...နင်က ကျွေးတိုင်းစား၊ ပေးတိုင်းယူနေတော့ အတူလာတဲ့ငါပါ သိကွာကျတာပေါ့။ ငါ့ကိုပါ နင်နဲ့ တစ်တန်း တည်း၊ တစ်စားတည်း တွက်ကုန်ကျမှဖြင့်”

“ဪ...”

ဒုက္ခ...ဒုက္ခ။

ကြံဖန်ပြီးကို စွဲချက်တင်၊ ပုဒ်မတပ်နေသည့် သဇင်အနားမှာ နေရတာ မီးပုံကြီးအနား နေရသလိုပါပဲ။ သူမကို ပူလောင်စေ၊ လောင်မြိုက်စေပါသည်။

“နင့်ကိုလည်း ဝယ်ပေးတာပဲလေ။ ငါ တစ်ခုဆို နင့်ဖို့လည်း ပါတာပဲ”

“မကောင်းဘူးလေ...တစ်ယောက်တည်း ကွက်ဝယ်ပေးလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒါကြောင့် ရှေ့က နင် ခွင်ဖန်သမျှ ငါက အလိုလို ရနေတာ။ ကြည့်လုပ်...နင် တော်တော်များနေပြီ၊ လွန်နေပြီ”

စပယ် သဇင်ကို ဆလန်ပြခဲ့ပြီး မီးဖိုဘက်သို့ လာခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ရ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုကိုစစ်သွေးနှင့် အန်တီနန်း တို့ စကားပြောနေကြတာ။

“သမီးရေ...အန်တီနန်းကို မျက်စဉ်းခတ်ပေးပါဦး၊ တစ်နေ့ (၄)ကြိမ်တောင်... (၆)နာရီခြား တစ်ခါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီနန်း”

“သမီးတို့ ဘရိတ်ဖတ်(စ) ဒီက စားသွားရမှာ။ မနက်စာ တော့ ခြံထဲမှာ စီစဉ်နေလေရဲ့။ ကိုမိုးသွေးက သိပ်အလုပ်လုပ်တာ။ လူငယ်ဆိုတော့ အရမ်းလည်း ကြီးပွားချင်တယ်”

“ကြီးပွားချင်ရင် ဘိန်းကုန်ကူးခိုင်းပေါ့ အန်တီနန်းရဲ့... ဟား...ဟား...ဟား”

စစ်သွေး သဘောတွေကျနေတာ။ စပယ်အသွင်က မိုးဦး စပယ်လေးလို ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် လန်းလန်းစွင့်စွင့်။

စပယ် အန်တီနန်းကို မျက်စဉ်းခတ်ပေးပြီးတော့ မီးဖိုဘက်သို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။ စစ်သွေးပါ နောက်မှလိုက်လာပါ၏။

“နွားနို့နဲ့ ပူတင်း၊ ထမင်းကြော်”

အိမ်အကူအဒေါ်ကြီးက ပြင်ဆင်ထားသည့် စားပွဲကို ပြရင်း ရိုကျိုးနေ၏။

သူတို့ (၃)ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ စပယ် အားလုံး အိပ်နားကန်ထဲသို့ ထည့်သို့ပေးနေတုန်း သဇင် ရောက်လာလေ၏။

“သဇင်ကို မစောင့်ဘဲ စားကြတော့မလို့ပေါ့လေ...ကိုကို မကောင်းဘူး”

“လာလေ...ညီမရဲ့၊ စားရင်းစောင့်မလို့ပါ”

(၄)ယောက် နွားနို့သောက်၊ မုန့်စား၊ ထမင်းကြော်စားနှင့်။ စစ်သွေးက သူတို့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။

“မိုးသွေးမြင်းတွေက လိမ္မာတယ်။ ကိုကိုတို့မြင်းနဲ့ သူ့ခြံ ထဲလိုက်သွားကြမယ်။ အသာအိုက်ခမ်း ကုန်းနီးပြင်ပေးနေပြီ”

“မြင်းက ဘယ်နှကောင်”

“နှစ်ကောင်ရှိတာ၊ မိုးသွေး တစ်ကောင်စီးသွားတော့ တစ်ကောင်ကျန်တယ်”

“လူ (၃)ယောက်နဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်...ဘယ်လိုစီးမှာလဲ”

“ကိုကိုနဲ့ တစ်ယောက်စီးပေါ့၊ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က တစ်စီးစီး”

“စပယ်က တစ်စီးစီး၊ သဇင်က ကိုကိုနဲ့အတူစီးမယ်”

“ရလား...စပယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ရပါတယ်”

မြင်းစောင်းက နောက်ဘက်မှာရှိသည်။ ဦးဆိုက်ခမ်း မြင်းကို ကုန်းနှိုးပြင်ပြီး တိုက်ရှေ့သို့ ဆွဲလာခဲ့၏။

မြင်းကြီးက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် ရွှေနီရောင်။ သဘောကောင်းသည်ဆိုသော်ငြား တစ်ခါမှလည်း မစီးဖူးဘဲနှင့်။

“မြင်းစီးအရင်သင်မယ်...စပယ်က တစ်ယောက်တည်းစီးမှာဆိုတော့ စပယ်ကို အရင်သင်မယ်။ လာ...စပယ်”

ကိုကိုစစ်သွေး၏စတိုင်ကလည်း လန်းမှလန်း။ ရှေးခေတ်က မြင်းစီးစစ်သည်လိုလို၊ ကောင်းဘျိုင်လိုလို။

ဘောင်းဘီရှည်၊ သက္ကလတ်ကုတ်နှင့် လန်းပျံ့။ လူပုံက ချောချောဖြောင့်ဖြောင့်။

ဘုရားရေ...သည်လောက်ချောမောလှပပြီး ရာထူးဂုဏ်ထူးတွေ အမြင့်စားနှင့် ကိုကိုဟာ ကောင်မလေးတွေအားလုံးရဲ့ အိမ်မက်ပေါ့။

သဇင် သည်းသည်းလှုပ်နေသလို စပယ်လည်း ကြိတ်ကြွနေရပြီလား။

သူကလည်း နည်းဗျူဟာအမျိုးမျိုးနှင့်။

သဇင်နှင့် တတွဲတွဲနေရပေမယ့် စပယ်ကိုလည်း အကြင်နာတွေ ခွဲဝေပေးနေသေးတာ။

မြင်းပေါ်သို့ ခြေနင်းကွင်းချိတ်ပြီး လွှားခနဲ တက်သွားပုံက

လှလွန်းလို့ ရင်သပ်ရှုမော။

“လာ...စပယ်”

ကိုကိုက ခါးလေးကိုင်းပြီး စပယ်ကို စွေခနဲ ပွေ့ချီတင်လိုက်သည်မှာ ပညာသားပါလွန်းသဖြင့် မြင်းပေါ် ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းပင်မသိ။

တစ်ချက်...နှစ်ချက် အနေးသွားပြီးသည်နှင့် နှင်းမြူမကွဲသေးသည့် ပြင်ဦးလွင် တောနက်ဘက်တွေသို့ မြင်းကို အသားကျစီးလာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

လမ်းမှာ မြင်းစက်ကြီးကို သူမလက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး ကိုကိုက နောက်ဆုတ်ထိုင်ပေး၏။ သို့သော် စပယ်ခမျာ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာပါပဲ။

“မောင်း...စပယ်...မောင်းနိုင်သလောက် မောင်းစမ်း...ဟိုး...ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် ရေခဲတောင်တွေဆီပဲရောက်ရောက်”

“ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် အမေရိကားထိ မြင်းစီးသွားကြမယ်လေ...မကောင်းဘူးလား”

စပယ် မြင်းစက်ကြီးကို နာနာဆွဲရင်း ဇောချွေးတွေထ ထည့်နေနတ်သားကြီးလို လှပခန့်ညားတဲ့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ။

ပြီး...သူ့စကားတွေက တိမ်းမူး၊ ယစ်မူး၊ ဆွတ်ပျံ့ချင်ဖွယ်။ စပယ်အသည်းလေးခမျာ မခိုင်တခိုင်။ မယိုင်တယိုင်။

သို့သော် စပယ် စိတ်ကို မြင်းစက်ကြိုးလိုပဲ နာနာတင်းပါသည်။

ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီးရဲ့ ကျွမ်းကျင်သော ဘာသာရပ်က မိန်းမငယ်လေးတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး အရည်ပျော်စေခြင်းပဲပေါ့။

“ပြန်ကြမယ်နော်...သခင် စိတ်တိုနေလောက်ပြီ”

“သူနဲ့လည်း စီးမှာပဲလေ၊ ကိုကိုက သခင်ကိုရော စပယ့်ကိုပါ အတူတူချစ်တာ...ခင်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ စပယ်တို့က သူငယ်ချင်းတွေလေ...ကိုယ့်သူငယ်ချင်း စိတ်မချမ်းသာမယ့်အလုပ်မျိုးကို စပယ်မလုပ်ဘူး”

“ဪ...စပယ်က လက္ခဏမင်းသားလို အကိုတော်ရာမအတွက် လက်ရှောင်ပေးနေတာပေါ့...ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...စပယ်က ရိုးရိုးသားသား ကိုယ့်သူငယ်ချင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်တာမျိုးပါ”

“စပယ် သိထားဖို့က ကိုကိုက မယ်သီတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရာမအတွက် လက္ခဏ အလျှော့ပေးတာမျိုး အားမပေးဘူး။ ဒဿဂီရီလို ကိုယ်လိုချင်ရင် ရအောင်ယူ”

“ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး။ စပယ်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ။ ထာဝရမိတ်ဆွေ၊ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေတွေ။ မတူတာတွေလားမနှိုင်းစမ်းပါနဲ့...မယ်သီတာတွေ၊ ရာမ၊ ဒဿတွေ လာမပြော

ခမ်းပါနဲ့”

“အေးပါကွာ...အေးပါ...အေးပါ”

မြင်းကို အိမ်ဘက်သို့ ပြန်စီးလာရင်း ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ သခင်ရုပ်က အီလည်လည်။

“ကိုကိုတို့ တစ်ခါတည်းများ ခြံထဲလိုက်သွားကြပြီလားလို့”

“သခင်ကို ထားခဲ့ပါ့မလားကွာ...ကဲ...လာ...တစ်ခါတည်း ခြံထဲထိသွားကြဖို့”

စပယ်ကို မြင်းပေါ်မှ ချပေးပြီး သခင်ကို ဆွဲပွေ့တင်လိုက်၏။ စပယ်က မြင်းစီးဖူးသွားပြီမို့ အဘဦးအိုက်ခမ်း ကိုင်ထားသည့် မြင်းပေါ်သို့ စွေခနဲ တက်လိုက်သည်။

“လုံမ...ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲစီး...ရှေ့ကမြင်းကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဘာ”

မြင်းကြီးက သဘောကောင်းပြီး သန်သန်စွမ်းစွမ်း၊ ရုပ်ရှင်ထဲက စစ်မြင်းကြီးနယ်။ စပယ် မြင်းကြီးကို ဖြည်းဖြည်းစီးရာမှ သခင်တို့ကို မီအောင် နည်းနည်းမြန်လိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၂၀)

စစ်သွေး သဇင်ကို မြင်းစီးနည်းတွေ သင်ပြပေးနေပေမယ့် သူမပုံစံက စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာသာ ကြည့်နှူးပီတိ ဖြစ်နေပုံ။

“မသင်ချင်ပါဘူး ကိုကိုရာ... ဒီခေတ်က မြင်းခေတ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကားမောင်းပဲသင်မယ်။ ခု... ကိုကိုနဲ့ တစ်ခေါက် စီးပြီးရင် တော်ပြီ”

“တစ်ယောက်တည်း စီးမကြည့်ဘူးလား သဇင်”

“မစီးရဲပါဘူး... မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျလို့ ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုး၊ ဇက်ကျိုးတော့ ကိုကို ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ အလှ ပျက်၊ ဘဝပျက်မှာ။ စပယ်သာ ဘာမှမတွေးဘဲ ပေါ်ပြုလှာလုပ်ချင် နေတာ... ဟင်း”

“သူက ဝါသနာပါတယ်။ မြင်းစီးဖို့ တစ်ခါတည်း သဘော တရားတွေ နားလည်သွားတာပဲ”

“သူကတော့ ဘာမဆို သိချင်တတ်ချင်လိုက်တာပဲ။ မတန် မရာတွေပါ ကိုကိုရာ... သူတို့က အရမ်းဆင်းရဲတော့ မဝတ်ဖူး၊ မစားဖူး၊ မမြင်ဖူးတာတွေမှန်သမျှ ခုမှ အကုန်လျှောက်ပြီး စမ်းကြည့် နေတာ”

“ကြည့်စမ်း... ကောင်မလေး၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ဘာလို့ ဒီလောက် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေ ပြောနေရတာလဲ။ သဇင်ကို စိတ်ပုပ်လိုက် တာလို့ ကိုကိုတို့ ထင်သွားမှာ မစိုးဘူးလား”

“သဇင် အပုပ်ချနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အမှန်တရားတွေ ပြော နေတာလေ။ အမှန်တရားဆိုတော့လည်း နားခါးတတ်တာပေါ့လေ။ သဇင်ကတော့ သူ့လို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း၊ မခိုတရို၊ နဲ့တိနဲ့အ စတိုင် မျိုး သိပ်မုန်းတာပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာဖြစ်လို့ နဲ့ချင်ယောင်ဆောင် မလဲ။ သဇင်ကတော့ ဘာမဆို ရဲရဲပုံနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် ဒူးနဲ့ တိုက်ပစ်ချင်လိုက်သေးတယ်”

“ကြောက်ပါတယ်ဗျာ... မိန်းကလေးဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု လေးတော့ ရှိဦးမှပေါ့ဗျာ... ယုန်ဖြူလေးလို၊ စပယ်ဖြူလေးလို၊ ကြောင်ကလေးလိုလည်း ချစ်စရာကောင်းဦးမှပေါ့”

“ကိုကိုတို့ယောက်ျားတွေဟာလေ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမထက် အိညောင့်အိညောင့်တွေကို ပိုပြီးသဘောကျတတ်တယ်နော်”

“အဲလိုပဲပြောရတော့မှာပေါ့”

စစ်သွေးရဲ့ မြင်းက ပင်ပန်းနေပြီ။ သည်ကြားထဲ (၂)ယောက် ကြီးလည်း တင်လာရသေး။ စပယ် သူတို့ကို မီလာပြီး လက်ကလေး ဝှေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်နေပုံက ရွှင်မြူးမှုအပြည့်။ တကယ့်ကို နှင်းသောက် ထားတဲ့ စပယ်ပန်းကလေး။

“ကျော်တက်ပြီဗျို့...သွားနှင့်မယ်”

“ဟေ့...ကောင်မလေး...စောင့်ဦး၊ လမ်းလည်းမသိဘဲနဲ့။ မျက်စိလည်သွားမယ်၊ လူကုန်ကူးတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ရောင်းစားခံ နေရမယ်”

ဒေါင်းမော့ရယ်မော့ရင်း စပယ် မြင်းစီးသွားပုံက အကြောက် အလန့်မရှိ။ မြင်းကြီးကလည်း သဘောကောင်းပါဘိ။

စစ်သွေး စပယ်နောက်သို့ မှီအောင်လိုက်ပြီး ယှဉ်စီးလိုက်၏။

“အတင့်မရဲနဲ့ ကောင်မလေး...လမ်းဘေးက ကပ်စီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုစစ်သွေးရဲ့”

သဇင်ကတော့ စစ်သွေးရင်ခွင်ထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ။ မြင်းကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိ။

“စပယ်...တတ်အောင် သင်ထား၊ နင်က တစ်ချိန်မှာ အသုံးဝင်ချင်ဝင်လာမှာပေါ့”

သူမပြောပုံက အဓိပ္ပာယ်အပြည့်။ စပယ်ကတော့ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး။ မြင်းကို ခပ်သွက်သွက်နှင့်ရင်း ဒေါင်းမလေးလို ကျော့ကျော့ ကော့ကော့။

“ဘယ်ပညာဖြစ်ဖြစ် တတ်ထားတာ ကောင်းတာပေါ့။

ဘတ်ကောင်းတဲ့ပညာရဟ်လို့ မရှိဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်...အသုံးဝင်ချင်လည်း ဝင်လာမှာပါ။ မောင်တစ်စီး၊ မယ်တစ်စီး စီးကြပေါ့ဟာ”

စပယ် ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ မြင်းစီးရတာ ပျော်ရွှင်နေ သည့် အရသာလေး ပျက်မသွားစေချင်သည်မို့ ကိုကိုမိုးသွေး ပြောထားခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း အသော့နှင့်နေခဲ့သည်။

တစ်နာရီနီးပါး စီးပြီးတော့ မှ မိုးသွေး၏ သစ်သီးခြံထဲသို့ သူမတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

မိုးသွေးက သူ့ခြံထဲမှ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ပန်းဝင်လာသည့် စပယ်ကို ကလေးလေးလို ချီချဖို့ လက်ပြင်သည်။

“စပယ်...ဆင်းတတ်တယ်၊ ကိုကို...ဖယ်”

“အောင်မယ်...ခုမှ တတ်ခါစကို...လှေ့အဆင်း၊ မြင်း အတက်၊ မြင်းအဆင်း၊ လှေ့အတက် ခက်တာ အတူတူပဲ”

မြင်းကြီးကို သူ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်လက်သို့ ဇက်ကြီး ပေးလိုက်ပြီး စပယ်ကို ကလေးလို ချီချပေးဖြစ်အောင် ပေးသည် ကိုကို။

“ဟိုနှစ်ယောက်ရော”

“နောက်မှာ”

“တော်တော် အိုကေနေကြပြီလား”

“အင်း”

“ဟင်...ဘယ်လို...ဘယ်လို”

“ကိုကိုက ဘာမေးတာလဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက် တော်တော်ခရီးရောက်နေကြပြီလားလို့ မေးတာ”

“ဟာ...ကိုကိုကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်း မသိဘူး။ စပယ်က မြင်းစီးတော်တော်တတ်နေပြီလို့ ပြောချင်တာ”

“အေးပါ...အေးပါ”

မြင်းစီးလာရသဖြင့် မျက်နှာမှာ ချွေးဥလေးတွေရော၊ နှင်းဥလေးတွေပါ စိုစွတ်နေသည့် စပယ်မျက်နှာလေးကို မိုးသွေးတယုတယု ငေးကြည့်နေမိဆဲ။

စစ်သွေးတို့မြင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ သစ်သီးခြံကြီးထဲမှာ သစ်သားခြေတံရှည်အိမ်လေးက လယ်စောင့် တံသဘောမျိုး။ သစ်လုံးအိမ်ကလေး...တကယ့်ကို ချစ်စရာ။

စစ်သွေး မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲဆင်းပြီး သဇင်ကို ချီချပေးလိုက်၏။ မိုးသွေးက လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးသည်။

“အမေရိကားကြီးက ကောင်းဘွိုင်းဦးထုပ်နဲ့ လှပျံခန့်ပျံဗျား။ ကောင်မလေးတွေထား...ငါတောင် ကြွသွားပြီ”

“အချင်းချင်းတော့ မကြွပါနဲ့ကွာ...ကြောက်ပါတယ်။ ကဲငါတို့ ဘာကူရမလဲ။ ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ခူးခိုင်းရမလား...လက်ဖက်ရုတ်ခိုင်းရမလား...ပြော”

သူက အဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြောတာကို စပယ်က မတွေးမိ။ ဝမ်းသာ

ဆားရနှင့်ပင်...

“ကောင်းတယ်...ကိုကိုတို့ ခိုင်းချင်တာခိုင်း...လက်ဖက်ခူးတာ ပျော်ဖို့ကောင်းမယ်နော်။ ပလိုင်းလေးတွေ နဖူးမှာ စည်းတာသား...လွယ်တာလား”

“လက်ဖက်ခူးတာထက် လက်ဖက်ရုတ်တာက ပိုပျော်ဖို့ကောင်းတယ် စပယ်ရဲ့”

စစ်သွေး နောက်နေလျှင် မိုးသွေးက တောင်းပန်သည်။

“ကလေးကို မစပါနဲ့ကွာ...ဘာမှသိမယ့်ပုံလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ချစ်လို့စတာပါကွာ...ကဲ...ကဲ...သူတို့ကို လက်ဖက်မချပ်ခိုင်းလည်း သစ်သီးခူးခိုင်း...ဟုတ်ပြီလား”

သည်နေ့ ခြံထဲမှာ လိမ္မော်သီးတွေ၊ နဂါးမောက်သီးတွေ ခူးမှာ၊ ကားတင်မှာမို့ မိုးသွေး မအား။ တစ်ခြံလုံးကို လျှောက်သွားပြီး စီစဉ်နေ၏။

“စပယ်တို့ ဗမာလက်ရာ စားချင်တယ်။ ချက်ကျွေးမလား။ ဟင်းချက်စရာတွေ ဝယ်ထားတယ်။ ရှမ်းဟင်းရော၊ ဗမာဟင်းပါရောသမကြတာပေါ့”

“ဟုတ်...စပယ် ချက်ပေးမယ်၊ ကိုကိုတို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပါ”

“ငါကတော့ ဒီမြန်မာပြည်မှာ (၁၀၉) (၁၁၀) ပဲ။ အလုပ်က ဘာမှာပဲရှိတာ။ ဒီမှာတော့ သူငယ်ချင်းကို ကူမှာပေါ့ကွာ”

စပယ် အိမ်ကလေး၏ မီးဖိုဘက်ဝင်သွားမယ်လုပ်တော့လည်း မိုးသွေးက လက်ဆွဲထားပြန်၏။

“ဒီမှာ ထင်းနဲ့ချက်တာ။ စပယ်လက်မွေးလေးတွေ မီးလောင် ကုန်ပါ့မယ်ကွာ...နေပါစေ...ကိုကို ဂျီးများမနေတော့ပါဘူး။ ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်ဘဲ ထားချင်ပါတယ်”

“အမျိုးမျိုးပဲ...ထမင်းချက်မယ့်သူ ရှိလို့လား ကိုကိုရဲ့”

“ရှိတယ်...ဟိုမှာ နှစ်ယောက် ချက်နေတယ်။ လာ... ခြံထဲ လိုက်နဲ့”

မိုးသွေး စပယ်လက်ကောက်ဝတ်လေးကို တရားခံဆုပ်ဆုပ်ပြီး ခြံထဲသွားဖို့ပြင်တော့ စစ်သွေးကလည်း သဇင်လည်ကုပ်ကို ကိုင်သည်။

“ဘာလဲ...လို့”

“ဪ...မိုးသွေးက လက်ကောက်ဝတ်ကို ရဲဆွဲဆွဲတော့ ကိုကိုကလည်း သဇင်ကို တရားခံဖမ်းသလို ကုပ်ကိုင်တာပါ”

“မပြောကောင်းပြောကောင်း...အဲဒီကိုကိုဟာလေ”

(၄)ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ခြံထဲသို့လျှောက် သွားကြပြီး စပယ်က တောင်းတစ်လုံးဆွဲကာ လိမ္မော်သီးတွေ ခူးနေ လေ၏။

“စပယ်...လုပ်နေမကျဘဲနဲ့...တော်ကြာ ကိုယ်တွေ လက်တွေ နာကုန်မယ်”

“ပျော်လို့ ကိုကို...အပင်လေးတွေက နိမ့်နိမ့်လေးရယ်”

သူတို့နောက် လျှောက်မလိုက်ဘဲ အလုပ်သမားတွေနှင့်အတူ သိမ္မော်သီးခူးနေသည့် ကောင်မလေးအနားမှာပဲ စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေး တစ်ဝဲလည်လည်။

* * *

အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်ပြီး နေ့လယ် (၁)နာရီလောက်မှ ထမင်းစားကြတော့ ခြံထဲက အိမ်ကလေးမှာ သူမတို့ ပျော်ရွှင်နေမိ ကြသည်။

ဟင်းတွေကလည်း နံ့လို့။ ရှမ်းထမင်း၊ ရှမ်းဟင်းတွေ၊ အသား ဟင်းများနှင့် အသီးအရွက်တွေ၊ ပဲပုပ်တွေ။

“စားကြစို့...ညီမတို့ စားတတ်ပါ့မလား မသိဘူး”

“စားကြည့်မယ်လေ...ကြိုက်တဲ့ဟင်း ဖီတွယ်ရုံပေါ့”

စပယ်က ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြိုက်သူပီပီ ဟင်းသီးဟင်းရွက် တွေ စားသည်။ ပဲပုပ်လည်း ကြိုက်သည်။ အသားဟင်းကတော့ တစ်ဖတ်တလေ။

စစ်သွေးက အတွင်စသည်။ သဇင်နှင့်စပယ်ဟာ ရွယ်တူဖြစ် ပေမယ့် စပယ်ကိုပဲ စချင်နေမိတာ။

“စပယ်တော့ ရှမ်းမ လုပ်လို့ရပြီဟေ့...ရှမ်းစာတွေ ကြိုက် နေပြီ။ သဇင်ကတော့ ဘိုစာတွေ စားတတ်အောင်လုပ်ထား၊ အမေရိုကားကို အလည်လိုက်မှာဆို”

“အင်း...သဇင်က ဘိုစာစားတတ်ပါတယ်။ ရှမ်းစာတော့”

ခံတွင်းမတွေ့ဘူး”

စပယ်က စကားသိပ်မများ။ သဇင်ပြောသည့် ငတ်စားခွတ်စားပေါ့။ သူမက အလုပ်တွေလည်း မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်ကုန်မြင်းလည်းစီးထားတာမို့ ဘရိတ်ဖတ်(စ)က နံကြိုးနံကြားမှာတောင် မကျန်တော့။

မနက်စာစားရတာကိုက နေ့လယ် (၁)နာရီလေ။ ဆာဆာနှင့် အားပါးတရခွဲနေသည့် ကောင်မလေးကို သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကရုဏာသက်မိသည်ပါပဲ။

သဇင်ကသာ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသည့်စတိုင်နှင့်...

“အစားအသောက်ဆို ငမ်းငမ်းကို တက်နေတာပဲ။ ဗမာမတွေ အစားသောင်းကျန်းတယ်လို့ အပြောမခံနိုင်ဘူးနော်”

“မပြောပါဘူးဗျာ...ဟန်မဆောင်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလေး ရှိနေတဲ့ စပယ်ဟာ မြန်မာအမျိုးကောင်းသမီးလေးတစ်ဦးပါ။ ကဲ... စား...သဇင်လည်း စား၊ သဇင်ကျတော့ အစားနည်းလွန်းတယ်။ တော်ကြာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေမယ်”

“ရတယ်...သဇင်ကတော့ နည်းနည်းပဲ စားတတ်တယ်။ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တို့ရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာထဲမှာ အစားမကျူးခြင်းလည်း ပါတယ်လေ”

“အင်”

စပယ် စားလက်စထမင်းလုတ်ကလေးပင် ပြုတ်ကျ၏။ သူမ စားတယ်ဆိုတာလည်း တစ်ယန်းကန်ပေါ့။ မချိမဆုံကြီးလည်း မဟုတ်

ရပါ။

“စား...စပယ်...စား၊ ကိုကိုကတော့ အားပေးတယ်။ ကျွေးနိုင်တယ်...သိလား။ တစ်သက်လုံးပဲစားစား...သစ်သီးလေး ခူး၊ ထမင်းလေးချက်၊ ကလေးလေး ဘာလေးလည်း ထိန်းပေးပေါ့ ကွာ...နေမလား”

စပယ် ဘာမှမတွေးပေမယ့် ခေါင်းကတော့ သွက်သွက်ခါသည်။

“စပယ်က မိဘတွေနဲ့ နီးနီးနားနားနေမှာ။ မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးမယ်၊ ပြုစုမယ်”

“ခေတ်သစ်သူဝဏ္ဏသာမလေးပေါ့ကွာ...ကောင်းတာပေါ့” ထမင်းစားပြီးတော့ စကားတွေ ထွေရာလေးပါး ပြောကြရင်း မိုးသွေးကတော့ ဖုန်းတဂွမ်ဂွမ်။ ဝပ်ရှောမှ လှမ်းဆက်နေတာ။

“အေး...အေး...ငါ လာခဲ့မယ်၊ ခဏစောင့်”

သူက ဝပ်ရှောနှင့် စက်ပစ္စည်းအပိုဆိုင်တွဲ ဖွင့်ထားတာ။ ဖုန်းပိတ်ပြီးသည်နှင့် သူက စပယ်တို့ဘက်သို့ အားတုံအားနာ အကြည့်နှင့်။

“ငါကလည်းကွာ...အလုပ်တွေ ပေါ်နေပြန်ပြီ။ ခြံထဲမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ပါမယ်ဆိုမှ။ ကဲ...ငါ့မြင်းကလည်း အတယူသွားတယ်။ မြင်း (၅)စီးနဲ့ လူ (၄)ယောက်၊ ညီလေး မြင်းနဲ့ ကပ်လိုက်ခဲ့ရတော့မှာပဲ”

“နေခင်းကြောင်တောင်ကြီးကွာ...မြင်းတွေ သနားပါတယ်။

ငါ ကားလှမ်းမှာလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်ကွ...ညီမလေးနဲ့ငါ အတူတစ်စီး စီးမယ်နော်... စပယ်”

“စပယ် မပြန်ချင်သေးဘူး...တောင်ကုန်းတွေ၊ တောင်ကြဲတောင်ကြားတွေမှာ မြင်းလျှောက်စီးချင်သေးတယ်”

“ကဲပါကွာ...နောက်နေမှ ထပ်လာကြတာပေါ့။ ဒုတော့ကိုကိုတို့ ဝပ်ရှော့ဆီသွားရအောင်ပါ”

စပယ်ခေါင်းလေးကို လှုပ်ရင်း ချောချောမော့မော့ ရွန်းရွန်းစားစား။ မိုးသွေးကိုကြည့်ပြီး စစ်သွေးနှင့်သဇင် တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်မိကြ၏။

မိုးသွေးတော့ စပယ်အပေါ် အရမ်းပျော်ဝင်နေပြီ။ စပယ်ကတော့ မထုံတတ်သေး။ မသိနိုးနု။

“ကဲ...သွားအတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူပေါ့ကွာ။ အတူပြန်ကြပါစို့။ ဒါမှမဟုတ် မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်ပါလားကွာ... ငါတို့ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်ကိုပဲ တောခခန်းလှည့်လည်ချင်လို့ပါ”

“ငါမရှိဘဲ စိတ်မချလို့ပါကွာ...တောခရီးလမ်းဆိုတာ မာယာများတယ်။ မိန်းမချောလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မင်း အရဲမကိုးစမ်းပါနဲ့”

“အေးလေ...ဒါဆိုလည်း ငါတို့ပါ ပြန်လိုက်ပါ့မယ်”

“အဲလိုလုပ်စမ်းပါ...သေအတူ ရှင်မကွာပေါ့။ ညနေကျ ပွဲကောက်ရေတံခွန်နဲ့ မဟာအံ့ထူးကံသာ ပို့ပေးပါ့မယ်”

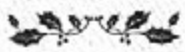

“ဟေး...ဟုတ်ပြီ...ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြစို့”

(၄)ယောက်လုံး သွားအတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူ၊ မိုးမမြင်၊ သေမမြင်ဆိုတာ ဒါမျိုး။

(၄)ယောက်မို့ မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် အတွဲ (၂)တွဲလို ဖြစ်နေရတာ ခက်သည်။ သဇင်က စစ်သွေးကို မောင်ပိုင်စီးထားပြီး မိုးသွေးတော့ စပယ်မှစပယ်။

ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ။

အခန်း (၂၁)

မိုးသွေးတစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ ခိုင်ခံ့ပြီး ရှုပ်နေတာ။ စစ်သွေးကတော့ အနားယူဖို့ ပြန်လာတာမို့ မြန်မာပြည်မှာ အလုပ် မရှိ။ သူ့အလုပ်က ဆွေတွေမျိုးတွေ အိမ်လျှောက်ပြီး မျက်နှာပြရုံ။ တမင်းစားဖိတ်သမျှ လျှောက်စား။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဟေးလားဝါးလား။

သို့သော် ခက်သည်မှာ လောလောဆယ် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စပယ်နှင့်သဇင်အနားမှာ မခွာနိုင်ကြတာပါ။ “ညီမလေး...ညီမလေး” နှင့် ပန်းကလေးနှစ်ပွင့်တစ်ခိုင်အနားမှာ ခွဲမသွားနိုင်။

ခွဲခွာရမည့်ရက်ဆိုတာကိုလည်း ယောင်လို့ပင် မတွေးချင်။ စစ်သွေးကလည်း ဆွေတွေမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေထံ ဖုန်းဆက်ရုံလောက် ဆက်ပြီး စပယ်တို့ရှိရာ မိုးသွေးအိမ်မှာပဲ ဓာတ်ကျနေတာ။

မိုးသွေးကလည်း အလုပ်တွေ သည်လောက်များနေသည့်ကြား သို့မှ စပယ်နှင့်သဇင်ကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်။ သွားလေရာ (၄)ယောက် အတွဲလိုက်ပဲ သွားချင်သည်။

ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ စိတ်မချ၊ စိတ်မဖြောင့်သည့်နှယ်။ မိုးသွေး မျှာ ဝပ်ရှော့သို့ပြေးတော့လည်း ဟိုမှလှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ရတာ အမော။ စပယ်ဆီ...စစ်သွေးဆီ။

“စပယ်တို့ ရေမိုးချိုးထားနော်...ကိုကို (၅)နာရီအရောက် ပြန်ခဲ့မယ်။ လုပ်စရာရှိတဲ့ စာရင်းကြမ်းတွေ အိမ်ယူခဲ့မယ်။ ညကျ ကူလုပ်ပေး...သိလား၊ စပယ် စာရင်းကိုင်တက်ပြီးသားနော်။ ကွန်ပျူတာလည်း တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ရေတံခွန် ပို့ပေးမယ်လို့ဆို...စပယ်က အဲမှာကျမှ ရေချိုးမလို့”

“ဟာကွာ...လူတွေရှေ့ ဘယ်လိုလုပ်ချိုးမှာလဲ”

“အဝတ်တွေနဲ့ ချိုးမှာ...ချိုးမှာပဲ၊ ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ ချိုးမှာမှ မဟုတ်တာ”

“မရဘူးကွာ...ရေတံခွန်ကို ကြည့်ရုံပဲကြည့်...ရေတော့ မချိုးရဘူး”

“အောင်မယ်...သူက စပယ်အဖေကျနေတာပဲ။ မရဘူး... ချိုးမှာပဲ”

“ကဲ...ကဲ...ချိုး...ချိုး...ဒါပဲ...ဒါပဲ”

စစ်သွေးကလည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို

တောင်းဝန်လို့ တစ်ဖက်မှ ဆဲသရွေ့ ခံနေရသည့်အဖြစ်။

“ငါ့ဧည့်သည်တွေ ပါလာလို့ပါကွာ...ဧည့်သည်တွေပြန်
 တော့ လာပါမယ်။ ထမင်းလည်း စားပါ့မယ်”

“မင်းက ဘာသောက်ချီးလဲကွ...မင်းကို ထမင်းစားဖိတ်
 နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပွဲပေးဖို့ ခေါ်နေတာ”

“အေးပါကွာ...နေကြပါဦး၊ (၃)(၅) ရက်တော့...နေဦး”

“ဘာဧည့်သည်မို့ ဒီလောက်တောင် ပျာနေမွန်နေရတာလဲ”
 ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဖုန်းပိတ်ပစ်ရသည့်အဖြစ်။ စပယ်က ဝင်ပြီး
 အကြံပေး၏။

“ကိုကိုစစ်သွေးတို့...သွားစရာရှိတာ သွားကြလေ၊ စပယ်
 တို့လည်း သွားစရာရှိတာ သွားကြမယ်”

“အောင်မယ်...ညည်းတို့က ဘယ်ကိုသွားတတ်လို့လဲ...
 လူကတော့”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဂိုက်လုပ်ပြီး လွတ်လိုက်လေ။
 မအားလည်း သွားစရာရှိတာ သွားကြပါ။ စပယ်တို့ လျှောက်ထား
 တဲ့အလုပ်တွေလည်း (၃) (၄) ရက်လောက်ကြာရင် အဖြေထွက်
 မယ်။ အမိပြန်ရမယ်”

“နေပါဦး...စပယ်ကလည်း ဒီသူငယ်ချင်းတွေက အရေး
 မပါပါဘူး။ တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာတဲ့မောင်တွေ...နီးပရော်
 ဘာလန်ပါ”

“ကဲ...မိုးသွေးက (၅)နာရီမှ ပြန်လာနိုင်မှာ။ ခုမှာ (၃)နာရီ

ဘောင် မထိုးသေးဘူး။ ကိုကိုတို့အိမ်ကို သွားကြရအောင်”

“အပြီးသွားရမှာလား...အလည်လား”

သဇင်အမေးကို စစ်သွေးက ပခုံးတွန့်ရင်း ဖြေ၏။

“မိုးသွေးက သဇင်တို့ကို မောင်ပိုင်စီးထားတယ်လေ။ ကိုကို
 ခေါ်သွားချင်ပေမယ့် သူ့သဘောထားကို မေးရဦးမယ်။ ဖုန်းလည်း
 မဆက်ချင်ဘူး။ သူ အရမ်းအလုပ်တွေ ရှုပ်နေတုန်း”

“ဒါဆိုလည်း ခဏသွားကြည့်ရအောင်”

မြင်းစီးဝတ်စုံတွေ လဲထားပြီးပြီမို့ သက်သောင့်သက်သာ
 လှလှပပ။ သဇင်ကတော့ လက်ဝတ်ရတနာတွေနှင့်ပေါ့။ စပယ်က
 သာ ဖန်စီကျောက်ကြိုးလေးနှင့်။

စစ်သွေး ကားမောင်းပြီး သူ၏ဘေးမှာ သဇင်။ စပယ်က
 တော့ နောက်ဘက်မှ အေးအေးသက်သာ။

“ဝိုး...မိုက်တယ်”

စစ်သွေးရဲ့တိုက်က နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး။ ခြံနှင့်ဝင်းကလည်း
 ခပ်လှလှ။

“မောင်နှမတွေကလည်း အများကြီးနော်။ အမွေခွဲရရင်
 မသက်သာဘူး။ မိုးသွေးကသာ တစ်ဦးတည်းသောသား...လုပ်ငန်း
 ရှင်”

“ကိုကို ယူလိုက်ပါလား”

“ယူချင်တာပေါ့...ဒီကောင်က ယောက်ျားချင်း မယူဘူး
 ရယ်။ နို့မို့...ဒူးနဲ့ပြီး ထိုင်စားရုံပဲ”

သဇင် စစ်သွေးကို ပုတ်လိုက်ခတ်လိုက်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တိုက်ထဲသို့ဝင်သွားတော့ အိမ်သားတွေ (၄) (၅)ယောက်လောက် တွေ့ရ၏။

စစ်သွေးက တစ်ယောက်ချင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ အစ်မ တစ်ယောက်။

“အန်တီနုက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“သူ အပြင်ထွက်နေတယ်”

စစ်သွေးတံခွန်၏ မေမေကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်သည့်အကြည့်များနှင့်။ ကျန်သူများကလည်း နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး ကိုယ့်အလုပ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

“စပယ်နဲ့သဇင်နော်...သားနဲ့ ဖေ(စ)ဘုတ်ထဲမှာ တွေ့ကြတာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဖေ(စ)ဘုတ်တွေ၊ ဖုန်းတွေပေါ်လာတာ ကောင်းလည်းကောင်းတယ်။ မကောင်းလည်း မကောင်းဘူး။ အန်တီတို့လမ်းထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ ဖေ(စ)ဘုတ်ကနေ ချစ်သူတွေရကြ၊ ဒုက္ခတွေ ရောက်လိုက်ကြတာ။ တစ်ယောက်ဆို မယားကြီးရှိတဲ့သူနဲ့ မသိဘဲပြီ၊ နောက်...မထွေးနိုင် မမြို့နိုင်တွေဖြစ်ကြ...အရှက်တကွ အကျိုးနည်းတွေ ဖြစ်ကြတယ်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်...သဇင်တို့က လူတိုင်းကိုတော့ အသည်းလှိုက်အူလှိုက် မခင်ကြပါဘူး။ ကိုကို...အဲ...ကိုစစ်သွေးနဲ့

“မိုးသွေးကိုသာ အကြောင်းသိပြီး ခင်မိကြတာပါ”

“အကြောင်းသိတယ်ဆိုတာလည်း ဖေ(စ)ဘုတ်ထဲ သူတို့ဘင်ထားသမျှ သိတာပဲမဟုတ်လား။ မှန်မမှန် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့။ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေကို အရဲကိုးကြပါတယ်အေ။ ရမ်းခင်၊ ရမ်းလိုက်လာကြတာပဲ။ လေဖမ်းဝရမ်းချည်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

ကိုကိုစစ်သွေး သူ့အခန်းသို့ တက်သွားပြီးမို့ သူ့မေမေ ပြစ်တင်ရှုတ်ချနေသမျှ ခံနေရတာ။ သဇင်က ပြောရာပြောကြောင်းတွေ ရှင်းပြနေပြီး စပယ်ကတော့ မျက်လုံးအပြူးသား။ မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲလာပေပြီ။

ဟုတ်တာပေါ့။ ပြောပေမှာပေါ့။ သူတို့ရဲ့သားက အမေရိကားမှ အင်ဂျင်နီယာကြီး။ ဥစ္စာပေါ ချင်ချော။ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်ကြီး။

“အန်တီက သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပြောတာပါ။ အန်တီသမီးဆို ဒီလို ဘုမသိ ဘမသိ ယောက်ျားတွေနောက် ဘယ်ထည့်လိမ့်မလဲ။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးဆိုတာ အညာမလွယ်ရဘူးအေ။ မိဘချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်အေ... မိဘတွေ မသိအောင် ခိုးလိုက်လာကြတာမဟုတ်လား”

ခိုးရာလိုက်လာတယ်လို့ပဲ စွပ်စွဲလိုက်ပါတော့ အန်တီရယ်။ စပယ် ပြောရာပြောကြောင်း ရှင်းပြပြန်ပါသည်။

ကဲကဲဆတ်ပြီး အနာပေါ် တုတ်ကျနေလို့ မရတော့။ မပြော

သော် ကန်ရာရှိခဲ့ပြီလေ။

“စပယ်တို့...ကိုယ့်မိဘတွေကို အသိပေးခဲ့ပါတယ် အန်တီ။ အကိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဥပမိက ယုံကြည်လောက်တာရယ်။ နောက် အန်တီနန်းနဲ့ အန်တီနုတို့နှစ်ယောက်လည်း အဖော်ပါတာရယ်ကြောင့် လိုက်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒေသန္တရဗဟုသုတ ရချင်လို့ရယ်။ အကိုတို့ကို ခင်မင်လေးစားတာရယ်ကြောင့်ပါ”

သူမတို့နှစ်ယောက် ချောင်ပိတ်ပြီး အရိုက်ခံနေရစဉ် စစ်သွေး တံခွန် အဝတ်လဲပြီး ပြန်ထွက်လာသဖြင့် သူ့မေမေ ပါးစပ်ပိတ်သွား ၏။ ဖော်ဖော်ရွေရွေအသံနှင့်။

“သမီးတို့...ညစာ ဒီမှာ စားသွားနော်၊ အန်တီ ပြင်ဆင်ထား တယ်။ သားဆိုတာလည်း တစ်နေကုန် လျှောက်သွားနေတာပဲ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေပါဦးတဲ့လား...တစ်လလေး ပြန်လာတဲ့ကိစ္စ”

“မေမေကလည်း ရက်တွေ အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်။ သားညီမလေးတွေက (၃) (၄)ရက်တောင် မနည်းဆွဲထားရတာ။ နော်...ဟုတ်တယ်နော်။ ညစာ ဒီမှာမစားပါဘူး။ မိုးသွေးနဲ့ အုပ်စု လိုက် အပြင်မှာ စားမယ်။ ရေတံခွန်သွားမယ်...ဘုရားသွားမယ်”

“နောက်ကျနေပြီ သားရဲ့...ဒီမှာပဲ ညစာစားလိုက်ပါလား။ မေမေ ပြင်ဆင်လိုက်မယ်”

“ရတယ်...မေမေ၊ (၅)မှာရိမှာ မိုးသွေး ပြန်လာမယ်။ သူ့ကို စောင့်ပြီးမှ လျှောက်လည်ကြမယ်”

“ကဲ...သဘောပါတော်...သဘောပါ၊ ဪ...အချိန်ရ

သေးသားပဲ သားရယ်...နန်းဆုလေးတို့အိမ် ခေါ်သွားလိုက်ပါလား။ အရမ်းသာယာတာ။ သူတို့တိုက်က မြို့ပြင်ဘက်ဆိုတော့ အေးလည်း အေးချမ်းတယ်။ သူ့မိဘတွေကတောင် သားတို့ကိစ္စကို လောချင်နေ တာ။ မေမေတော့ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလထဲ သား ပြန်မထွက်ခင် သူတို့က လက်ထပ်ချင်တာ။ တစ်ပါတည်း ထည့် လိုက်ချင်တာတဲ့”

“ဟာ...မေမေကလည်း ဘာတွေစီစဉ်ချင်နေတာလဲ။ သား ကတော့ စိတ်မပါဘူးနော်။ မေမေနန်းဆုက ရည်းစားပေါင်း သောင်း ခြောက်ထောင်နဲ့”

“ဟဲ့...ဒါပေမဲ့ အတွင်းသိ၊ အစင်းသိလေ။ သားရယ်... ကိုယ်မသိ မမြင်ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေကျတော့ ဖြူသလိုလို၊ စင် သလိုလို၊ ရိုးသလိုလို၊ အ,သလိုလိုနဲ့ ပိုဆိုးနေကြတာ။ ခေတ်ကြီးက တိုးတက်လွန်းတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မယုံရသလိုဖြစ်နေတာ”

သူ့မေမေ၏စကားတွေက ဆူးလှည်းကြီးလို။ စပယ် မျက်နှာ တွေ ပူလောင်လာခဲ့၏။ ငါတို့ကို စောင်းပြောနေတာ။ အေးလေ... ငါတို့ကလည်း အလည်လိုက်လာမိပေသကဲ့။ ခံပေါ့။

သည်အခက်အခဲမှ ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရမလဲ။ သည်အကျပ် အတည်းမှ ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ရမလဲ။ အကြံအိုက်နေတုန်း မိုးသွေး ထံမှ ဖုန်းဝင်လာလျှင် စပယ်မျက်နှာလေး လင်းလက်သွားတာ မလွန်။

“စပယ်...ကိုကို ပြန်ရောက်နေပြီ။ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြပါ

တော့...ခု...ဘယ်မှာလဲ**

ကိုစစ်သွေးအိမ်မှာပါ...ဟုတ်...ဟုတ်...စပယ်တို့ ခုပဲ ပြန်လာခဲ့ကြပါ့မယ်ရှင်

(၄)နာရီခွဲပဲ ရှိသေး။ ကိုကိုမိုးသွေး စောပြီးပြန်လာတာပေါ့။

ကိုစစ်သွေး...အိမ်ပြန်ခဲ့ပါတဲ့။ ပြန်ကြစို့...အန်တီ...စပယ် တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်

ဪ...အေးကွယ်...အေး...မင်းတို့ရော ဘယ်တော့ ပြန်ကြမှာလဲ။ လက်ဆောင်ကြိုဝယ်ထားချင်လို့

ဟုတ်...ကိစ္စမရှိပါဘူး...အန်တီ။ ခေါင်းမစားပါနဲ့ရှင်

စပယ်ရော သဇင်ပါ ခေါင်းလေးညွတ်ပြီး အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

စစ်သွေးက တောင်းပန်စကားတွေ တထွတ်ထွတ်ပြောလျက် သူ့မျက်နှာချောချောမှာ စိတ်ထိခိုက်နေပုံက အထင်းသား။ ကား မောင်းပင် မဖြောင့်။

သဇင်က ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေပြီး စပယ်ကတော့ အပြုံး ပင်မပျက်။

ကိစ္စမရှိပါဘူး အကိုရာ...သားရှင်မိဘတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပူတတ်ကြပါတယ်။ ခေတ်ကြီးကိုက ဥသျှစ်တစ်တင်း နှမ်းတစ်တင်း ခေတ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သားက အဖိုးတန်၊ အမျိုးမှန်လေးဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ငြိသွားမှာ စိုးရိမ်တတ်ကြပါတယ်။ စပယ်တို့ နားလည်မှုရှိပါတယ်

ကိုကိုကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးမယ်။ မိဘတွေက သားသမီးတွေ ကောင်းစားဖို့ စီစဉ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့် တစ်ဘဝလုံးတော့ ထိုးမကျွေးနိုင်ပါဘူးကွာ။ ညီမတို့ကို ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်နော်

အင်းပါ...စပယ်တို့ကလည်း လိုက်လာမိခဲ့တာကိုး။ မနက်ဖန် ပြင်ဦးလွင်မှာ ကြည့်စရာလေးတွေ လျှောက်ကြည့်မယ်။ ပြီးရင် ညကားနဲ့ ပြန်တော့မယ်

ဟင်

စပယ်ပြောလိုက်လျှင် စစ်ကြေညာခံလိုက်ရသည့် စစ်သူကြီး လို စစ်သွေး အငိုက်မိသွားပုံက မဖုံးသာ မဖိသာ။

ကားပဲ ဖြောင့်ဖြောင့်မောင်းစမ်းပါ အကိုရာ...စပယ်တို့က ဧည့်သည်တွေပဲလေ။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာပဲ...ဘာဆန်း သလဲ

ပြန်ချိန်မတန်သေးဘူးလေ...ကိုကိုတို့ ထင်ထားတာ ဒီမှာ (၅)ရက်လောက် နေခိုင်းမလားလို့ပါ။ အင်းလေးတို့...ကျောက်မဲ တို့လည်း လိုက်ပို့မလို့

ကားက မိုးသွေး၏တိုက်ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ စပယ်နှင့် သဇင် ကားပေါ်မှ ဆင်းပုံကလည်း လေးတိလေးကန်။ စစ်သွေးက ပိုဆိုး၏။ မိုးသွေးက တိုက်ရှေ့မှ ထွက်စောင့်ရင်း...

**ဟ...ပုံစံတွေကလည်း တိုက်ပွဲကျလာတဲ့ ရုပ်တွေနဲ့။ ဧကန္တ တော့ စစ်သွေးရေ...မင်းမားသားကြီး ဆော်ပလော်တီးလွှတ်လိုက်

ပြီထင်တယ်”

“အေးကွာ...ငါ အားနာတယ်။ သဇင်နဲ့စပယ်ကလည်း မနက်ဖြန် ညကားနဲ့ ပြန်မတဲ့ကွာ”

“ဟင်”

အပူက မိုးသွေးကိုပါ ကူးစက်သွားတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဟာသွားမိမှန်းပင် မသိတော့။

“ဟုတ်လား...ညီမတို့”

စပယ်က လေးလေးနက်နက်ဖြေပေမယ့် သဇင်ကတော့ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်။ အဖြူအမည်း မသဲကွဲသေးဘူးလေ။ ကိုကို စစ်သွေးကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ဆိုတာ ဝေးလာဝေး။

သည်လိုပဲ စပယ်လိုလို၊ သဇင်လိုလို လုပ်နေတုန်း။ ပွဲသိမ်းဖို့ လိုသေး။

“စပယ်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ မနက်ဖြန်ညကားနဲ့ ပြန်မယ်။ ပြင်ဦးလွင်-ရန်ကုန် တိုက်ရိုက်ကားလည်း စုံစမ်းပြီးပြီ။ ခုလို အစစအရာရာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာလည်း ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတတွေရော၊ လူရေးလူမှုတွေရော ပေါ့...အားလုံး နားလည်ရပါပြီ”

“ကိုကို စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကလေးရယ်...ကိုကိုရင်ထဲ နေဆယ်စင်းထွက်နေသလို ခံစားရပြီ”

စစ်သွေးက ကြွေပြနေသလို မိုးသွေးကတော့ ကြောင်ငေးငေး။

“(၃)ရက်လောက်တော့ နေပါဦးကွာ...(၃)ရက်ပြီးရင် ကိုကို

တို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့ပေးပါ့မယ်”

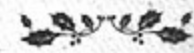
“နေပါစေတော့...တော်ပါပြီ။ အားနာဖို့လည်း ကောင်းလှပါပြီ။ ကိုကိုတို့မှာ အားတာလည်းမဟုတ်...စပယ်တို့နဲ့ပဲ အလုပ်တွေ ရှုပ်လှ၊ ဝိလှပါပြီ”

“ကဲ...ကဲ...ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှ ထပ်ပြီးဆွေးနွေးမယ်။ ခု...ပွဲကောက်ရေတံခွန်သွားဖို့ လုပ်ကြဖို့...ဟိုကောင်မလေး ရေချိုးမယ်ဆိုရင် အဝတ်ပိုယူခဲ့”

“မင်းက အလိုလိုက်ဦးမလို့လား...လူတွေရှေ့”

“အားလုံး သူလိုကိုယ်လိုတွေချည်းပါကွာ...သူတို့ လုပ်ချင်တာလုပ်ပါစေ”

ယူစရာရှိသည်များကို ယူငင်ပြီး ကားပေါ်ပြေးတတ်တာ အမြန်ဆုံး မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂၂)

ပွဲကောက်ရေတံခွန်မှာ သာသာယာယာ။ ညနေစောင်းမိုး အအေးဓာတ်က လွှမ်းခြုံ။ လူက ခပ်ကျဲကျဲ။ စပယ်က ရေချိုးဖို့ စိတ်ကူးလာသူဖို့ ရုပ်ထူထူနှင့် လုံချည်။

ရေတံခွန်အောက်သွားပြီး ကလေးလေးလို ပျော်မြူးလူးလိုမို့ နေတော့ ကျန် (၃)ယောက်က ဓာတ်ပုံတွေ လျှောက်ရိုက်နေကြ သည်။

သဇင်က တီးတိုးကဲ့ရဲ့၏။

“သူ့ကိုယ်သူ ဆရာကြီးလိုလို...ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိုလိုလို နဲ့ လူအများရှေ့ ရေချိုးနေတာကြည့်...ကိုကိုမေမေ ပြောတာ နည်းတောင်နည်းသေး”

“လုံလုံခြုံခြုံ ချိုးနေတာပါကွာ...ဘီကီနီနဲ့မှ မဟုတ်တာ”

“ဘီကီနီက ကမ်းခြေလေ...ခုက ရေတံခွန်”

“အေးပါ...အေးပါ...သဇင်လည်း ချိုးချင်ချိုးပါ”

“ချိုးချင်ပါဘူး...လူရှေ့သူရှေ့ ညှိမြဲမလုပ်ချင်ပါဘူး။ ခုပဲ ကြည့်...ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို မျက်နှာသုတ်စောင်တွေပေးဖို့ အလှအယက် စိတ်ကူးနေကြပြီမဟုတ်လား”

“မကူးအားပေါင်ကွာ...ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ကောင်းတုန်း”

စစ်သွေး ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ရင်း နောက်ဆံတင်ငင်။ မမဖုယား တက်တော်မမူသေးဘူးလေ။ မိုးသွေးကတော့ ယောင်လည် ယောက်လည်နှင့် မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကိုင်ကာ စပယ်အနားသို့ ချောက်သွားလေပြီ။

သူပဲ အေးတယ်။ ငါ့မှာတော့ သဇင်က လိုက်ကျပ်နေတယ်။

“ဟေ့...ညီမလေး...တက်တော့...တက်...နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာကုန်ပြီ၊ တော်ကြာ...နမိုးနီးယားတွေ၊ တိုက်ဖျိုက်တွေ အကုန် ကန်ထရိုက်ဆွဲဝင်လာလိမ့်မယ်”

“နေဦး...အကိုရ...ခဏ...ခဏ”

ရေတံခွန်အောက်မှာ ကျောပေးလိုက်၊ မျက်နှာမော့လိုက်နှင့် ခုံမလေးလို၊ ငါးမလေးလို။ တော်တော်ကဲတဲ့ ကောင်မလေး။ ကလေးဆိုးလေး။

“ဟေ့...ကောင်မလေး...ကိုကို ရိုက်မှာနော်...လာခဲ့ ခဲဘာ”

ကိုယ့်လည်းကြောက်တာမဟုတ်ဘဲ အော်လွန်းဟစ်လွန်းမှ ရေပေါ်သို့ တက်လာသည့် ကောင်မလေး။ တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းတွေ

ပါ စိုရွှံ့နေသည့် ရေသူမလေး။

လုံချည်အင်္ကျီတွေ ထူပေမယ့် ရေစိုနေတော့ ငါးရုံကိုယ်လေးက အထင်းသား။ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ပူးယက်ရင်း ခိုက်တုန်နေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာနေပေမယ့် အပြုံးကမပျက်။

“စိတ်တွေ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတာ ခုမှ နေသာထိုင်တာတော့တယ်”

တဲ့။ စစ်သွေးမေမေရဲ့ ရိုက်ချက်ကို ဆိုလိုဟန်။

“လာစမ်းပါကွာ...လမ်းမှာ ခဏတွေ့တဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ လူတချို့ဟာ လူကို ငွေ၊ ဓန၊ ဂုဏ်တို့ သနနဲ့ တိုင်းတာတတ်ကြတယ်”

“စပယ်တို့ ရိုးရိုးသားသား ခင်လို့မင်လို့ လိုက်ခဲ့ကြတာအကို...အကို့မေမေလာရင်ရော စပယ်တို့ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူး နောက်တစ်ကြိမ် ရင်မဆိုင်ရဲ့၊ မကြားရဲတော့ဘူး”

သူမကို ခေါင်းရေသူတ်ပေး၊ စောင်ခြုံပေးနေရင်း ကားခေါ်လာတော့ အသံတုန်လေးနှင့် ရင်ဖွင့်ရှာတာ။

“ကဲ...ကားထဲမှာပဲ အဝတ်လဲလိုက်၊ ကိုကို စောင့်မယ်”

“ဟုတ်”

ခဏကြာတော့ စပယ် အဝတ်လဲပြီးသွားသည်။ မိုးသွေးကိုယ့်ဂျာကင်ကို ချွတ်ပေးပြီး ဝတ်ခိုင်းလိုက်၏။ ခေါင်းကိုလည်း ရေသူတ်ပေးရင်း တဗျစ်တောက်တောက်။ စစ်သွေးနှင့်သင်္ဃာတ်

...သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်အထိ။

“အေးနေပြီ...ပြန်ရင်း ဘုရားလှည့်ဖူးကြစို့”

မိုးသွေး ကားမောင်းပြီး (၃)ယောက်သား ကားနောက်ထဲမှာ။ မိုးသွေး စပယ်ကို ရေသူတ်ပေးနေတော့ သဇင်ရင်ထဲ ကျလီကျလီ နေ၏။

ကောင်မ...ခွင့်ဆင်တာ။

စစ်သွေးက သူတို့နှစ်ယောက်၏အလယ်မှာ။

“ညီမတို့...မနက်ဖြန်ညနေ မပြန်ရဘူးနော်။ မြင်းစီးသင်ခန်းစာလည်း မကျေညက်သေးဘူး။ တို့မားသား၊ ဖားသားလည်း မနက်သို့မဟုတ် သန်ဘက်ခါ ပြန်လာမှာ။ တစ်ခါတည်း ဆွေပြမျိုးပြ...”

မိုးသွေးမှာ ကားမောင်းရတာ စိတ်မဖြောင့်။ နောက်သို့သာ ညွှတ်တကြည့်ကြည့်။

“နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရာ...တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုးလည်းလည်နေပါပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးအေ...ကိုကိုမိဘတွေက ကိုကို မီးသေဖူးသားပါ။ ဒီလောက် အလိမ္မာ အိမ်ပါလေးတွေကိုမှ သဘောမကျ ခင်ဘယ်နတ်ပြည်က နတ်သမီးကို ခေါ်ပြရမှာတဲ့”

“တော်ပါပြီ...ဆားနဲ့ပဲ စားပါရစေ”

စပယ်ကသာ ပြန်ဖို့ပြောနေပေမယ့် သဇင်ထံမှ စကားတစ်လုံး ထွက်မလာ။ စပယ် သတိထားမိသလို ကျန်နှစ်ယောက်လည်း

ပါ စိုရွဲနေသည့် ရေသူမလေး။

လုံချည်အင်္ကျီတွေ ထူပေမယ့် ရေစိုနေတော့ ငါးရုံကိုယ်လေးက အထင်းသား။ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ပူးယက်ရင်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာနေပေမယ့် အပြုံးကမပျက်။

“စိတ်တွေ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတာ ခုမှ နေသာထိုင်သာတော့တယ်”

တဲ့။ စစ်သွေးမေမေရဲ့ ရိုက်ချက်ကို ဆိုလိုဟန်။

“လာစမ်းပါကွာ...လမ်းမှာ ခဏတွေတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်လုံးပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ လူတချို့ဟာ လူကို ငွေ၊ ဓန၊ ဝုဏ်ပဏ္ဍိတသနနဲ့ တိုင်းတာတတ်ကြတယ်”

“စပယ်တို့ ရိုးရိုးသားသား ခင်လို့မင်လို့ လိုက်ခဲ့ကြတာပါ အကို...အကိုမေမေလာရင်ရော စပယ်တို့ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူး နောက်တစ်ကြိမ် ရင်မဆိုင်ရဲ၊ မကြားရဲတော့ဘူး”

သူမကို ခေါင်းရေသူတ်ပေး၊ စောင်ခြုံပေးနေရင်း ကားဆီခေါ်လာတော့ အသံတုန်လေးနှင့် ရင်ဖွင့်ရှာတာ။

“ကဲ...ကားထဲမှာပဲ အဝတ်လဲလိုက်၊ ကိုကို စောင့်ပေးမယ်”

“ဟုတ်”

ခဏကြာတော့ စပယ် အဝတ်လဲပြီးသွားသည်။ မိုးသွေးကိုယ့်ဂျာကင်ကို ချွတ်ပေးပြီး ဝတ်ခိုင်းလိုက်၏။ ခေါင်းကိုလည်း ရေသူတ်ပေးရင်း တဗျစ်တောက်တောက်။ စစ်သွေးနှင့်သစင်တို့

ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်အထိ။

“အေးနေပြီ...ပြန်ရင်း ဘုရားလှည့်ဖူးကြစို့”

မိုးသွေး ကားမောင်းပြီး (၃)ယောက်သား ကားနောက်ထဲမှာ။ စစ်သွေး စပယ်ကို ရေသူတ်ပေးနေတော့ သစင်ရင်ထဲ ကျလီကျလီ ဖြစ်နေ၏။

ကောင်မ...ခွင်ဆင်တာ။

စစ်သွေးက သူတို့နှစ်ယောက်၏အလယ်မှာ။

“ညီမတို့...မနက်ဖြန်ညနေ မပြန်ရဘူးနော်။ မြင်းစီးသင်ခန်းစာလည်း မကျေညက်သေးဘူး။ တို့မားသား၊ ဖားသားလည်း မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန်ဘက်ခါ ပြန်လာမှာ။ တစ်ခါတည်း ဆွေပြုမျိုးပြုပေါ့”

မိုးသွေးမှာ ကားမောင်းရတာ စိတ်မဖြောင့်။ နောက်သို့သာ လှည့်တကြည့်ကြည့်။

“နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရာ...တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုးမားလည်နေပါပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးအေး...ကိုကိုမိဘတွေက ကိုကို မီးသေပြီးသားပါ။ ဒီလောက် အလိမ္မာ အိမ်ပါလေးတွေကိုမှ သဘောမကျရင် ဘယ်နတ်ပြည်က နတ်သမီးကို ခေါ်ပြုရမှာတုံး”

“တော်ပါပြီ...ဆားနဲ့ပဲ စားပါရစေ”

စပယ်ကသာ ပြန်ဖို့ပြောနေပေမယ့် သစင်ထံမှ စကားတစ်လုံး ထွက်မလာ။ စပယ် သတိထားမိသလို ကျန်နှစ်ယောက်လည်း

သတိထားမိပါ၏။

“ငါတို့ဘက်တော့ တစ်မဲပါလာပြီဟေ့...သခင်က ကိုကိုတို့နဲ့အတူ (၅)ရက်လောက် နေဦးမှာမဟုတ်လား”

“အင်း...သခင် ကိုကိုတို့နဲ့ မခွဲနိုင်သေးဘူး”

“ဝိုး...မိုက်တယ်၊ စပယ်က အလကားကောင်မလေး။ သူရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးမရှိဘူး။ သံမဏိတုံးကြီးပဲ ရှိတယ်”

စပယ် ဘာမှငြင်းချက်တွေ ထုတ်မနေတော့ပါ။ မဟာအံ့ထူးကံသာဘုရားမှာသာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးတွေ ကပ်လှူရင်း ဘဝဆက်တိုင်း မရေမရာ ဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၃)

မိုးသွေးတို့ ဝရန်တာလေးမှာ (၄)ယောက်သား နှင်းမှုန်ကြားမှ လကို မော့ငေးလို့။

အဖြစ်သနစ်တွေက အဆွေးပိုစေပြီ။

ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းက ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏တဲ့။

(၄)ယောက်သား မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ပျော်ရွှင်ခင်မင်ခဲ့ကြလိုက်တာ။ အဖြူရောင်သံယောဇဉ်တွေရယ်ပါလို့ ဘယ်သူထုတ်ဖော်ပြောဝံ့နိုင်ပါသလဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်အနှောင့်ပယောဂတွေက တစ်မျိုး။

စစ်သွေးရဲ့မိဘများက ယောက်ျားလေးတွေနောက် အလည်လိုက်လာသည်ရယ်လို့ အမှတ်လျှော့ချင်ပေမယ့်...

စစ်သွေးကတော့ ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူလို့။ နှစ်ပွင့်ရယ် တစ်ခိုင်း၊ အလှချင်းပြိုင်၊ ဂုဏ်ချင်းပြိုင်သည့် ပန်းနှစ်ပွင့်။ တစ်မျိုးစီ ဆွဲဆောင်နေသည့် ပန်းနှစ်ပွင့်။

သူ့ရင်ထဲမှာ စပယ်ကို ပိုနေပေမယ့် မိုးသွေးကလည်း အသည်းအသန် ကြွနေပုံ။

သူ ဒဿဂီရီ လုပ်ရမှာလား။ လက္ခဏာ လုပ်ရမှာလား။

(၄)ယောက်လုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေမိကြတာ။

“(၃)ရက်တည်းနေပေးပါကွာ... (၃)ရက်တည်း...ကိုကို အလုပ်တွေ ဖြတ်ခဲ့ပါရစေဦး၊ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ချင်လို့ပါ”

မိုးသွေးက ထပ်တလဲလဲဆိုသလို စစ်သွေးကလည်း တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည်။

“ကိုကိုလည်း (၃)ရက်အတွင်း ဆွေမျိုးတွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်မယ်။ ပြီးရင် သဇင်နဲ့စပယ်တို့ကို အိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်ပို့ပါ့မယ်ကွာ...နော်”

“ကိုကိုတို့ ခွဲခွာဖို့အတွက် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးလို့ပါ။ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

အသံတွေ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးများ။ စပယ်ရင်ထဲမှာ ဆွေးရသည်။ သဇင်ကတော့ မျက်နှာညှိုးငယ်လျက်။

“သဇင် မပြန်ချင်သေးပါဘူး။ စပယ်က ပြန်ချင်နေလို့သာ

ပြန်ရမှာ။ သဇင်လည်း ကိုကိုတို့ကို မခွဲနိုင်ပါဘူး”

“ဟာ...ငါတစ်ယောက်တည်း ဒဿဂီရီ ဖြစ်နေပါလား”

စပယ် မျက်လုံးပြူးနေရသည်။ နောက်ထပ် (၃)ရက်နေရလား။ ကိုမိုးသွေး၏ မိဘနှစ်ပါး ပြန်လာတော့မည်။

လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာလား။ အန်တီနန်းကလည်း ကားပါသည်။

“သားရွှေအိုးထမ်းမယ့်အဖြစ်ကိုပဲ စောင့်လိုက်ပါကွာ... ကိုကိုတို့ (၄)ယောက်လုံး ရန်ကုန်အတူ ပြန်ကြမယ်လေ။ ပြီးမှ ခွဲခွာကြမယ်။ တို့တွေ အတူနေလို့ရသရွေ့ ရက်ကလေးတွေ ဆွဲဆန်ကြဦးမယ်”

“တစ်လောကလုံး (၄)ယောက်တည်းရှိတာကျလို့ဗျာ... အသိုင်းအဝိုင်းတွေက ငြူစုနေကြပြီ။ သဒ္ဓါတဲ့ဆွမ်း တန်ရုံရပ်တာ ကောင်းပါတယ်လေ”

“မသိဘူးကွာ...ကိုကိုကတော့ စပယ်တို့နဲ့ နေရတဲ့ရက်ကလေးတွေကို ဖြစ်နိုင်ရင် ရွှေတောင်ချထားချင်တယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် တောင်ကြီး၊ အင်းလေး ပို့ပေးမယ်။ လိုက်မှာလား ကိုစစ်”

“အိုး...စိန်ခေါ်လို့ကတော့ တိမ်ပေါ်ထိလိုက်ပြီးသားပဲ။ အမေရိကား မပြန်ရတော့ရော ဘာအရေးလဲ”

နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်တွေ ညီနေတုန်း စစ်သွေးထံသို့ ဖုန်းတခေါ်ခေါ်။

“မေမေကလည်းကွာ...ကျွတ်”

“သားရေ...ညဉ့်နက်နေပြီ။ အိမ်ပြန်မလာသေးဘူးလား။ မင်း ဖေဖေ လိုက်လာခေါ်ပြီ”

အိလည်လည်နှင့်ပင် စစ်သွေး လာကြိုသည့်ကားနှင့် ပြန်သွား ရတော့ ည (၁၀) နာရီ။

အိမ်မှာ (၃)ယောက်သားကျန်ခဲ့ရင်း စကားတွေက ထွေရာ လေးပါး။ နောက်ထပ် (၃)ရက်တော့ မျက်ခုံးတလှုပ်လှုပ်နဲ့ နေရ တော့မည့်အဖြစ်။

* * *

တောင်ကြီး၊ အင်းလေးသွားရတော့ စစ်သွေး မပါနိုင်တော့။ သူ့မေမေ ပညာပြုလေသည်ထင့်။ မိုးသွေးတို့ (၃)ယောက်တည်း။ ကားမောင်းဖို့ အလုပ်သမားကောင်လေးတစ်ယောက်ပါသည်။

သူတို့ (၃)ယောက် ကားနောက်ဘက်မှာစီးရင်း စကားတွေ ပြောနေရပေမယ့် မပျော်ရွှင်နိုင်ကြတော့ပါ။

ခွဲခွာခြင်း၏ နိမိတ်ပုံတွေကြောင့်ရယ်၊ ရှမ်းတောင်တန်းတွေက လွမ်းအောင်ဖန်နေပြီ။ နှင်းမြူတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော ရှမ်းတောင်တန်း ကြီးတောင် သူမတို့ကိုယ်စား မျက်ရည်ခိုးတွေဝေလို့။

စပယ်တောင် ခါတိုင်းလို စကားတွေ မကြွယ်နိုင်တော့။ ကိုကိုစစ်သွေး သူတို့အဖွဲ့ထဲမှ ခွဲကျန်ခဲ့ရပြီ။

“အေးကွာ...ဖြူစင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာလည်း ခံစား ရတာပဲနော်။ စစ်သွေးတော့ သူ့မိဘတွေ ကွပ်ညှပ်တာခံနေရပြီ”

“အမေရိကားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေရတဲ့ သားကို ဖြန် ရောက်တုန်း စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပိုင်းလုပ်နေကြတယ်။ သူတို့သား များ သူငယ်နှုပ်စားလေးကျလို့”

“အင်းလေ...ကိုကိုစစ်သွေးက အမေရိကားမှာရော ချစ်သူ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ သားသမီးကို မိဘစိတ်တိုင်းကျ စီမံဖန်တီးတဲ့ခေတ် လည်း ကုန်ပါပြီနော်”

“အင်း... ညီမတို့နှစ်ယောက်တည်းကရော ဘယ်သူ အမေရိကားလိုက်ပြီး ဘယ်သူက ကိုကိုနဲ့အတူ ခြံစိုက်ကျန်ခဲ့မှာလဲ”

“အောင်မယ်...မယ်...ပြောပုံကြီးက မနောက်ပါနဲ့နော်။ အဖြူကို အရောင်မဆိုးချင်ပါနဲ့”

“အဖြူကို အရောင်ဆိုးမှ ခိုင်မှာပေါ့ကွာ...အနက်ပေါ် အရောင်ဆိုးလို့ ရမလား”

စပယ်ရော သဇင်ပါ သူ့ကို ပိုင်းထုကြတော့ မိုးသွေးခေရာ မချိသွားဖြေ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အလွန်အင်မတန် နှည့်သိပ်ခွေ လှပါသည်။

ကိုယ်ကချည်း ပုံအောချင်နေလို့ မရ။ ကိုယ့်ကိုတော့ ညှပ်သူက သံယောဇဉ်ပိုသလဲ။ အလေးအနက်ထားသလဲ။ သိရှိခဲ့ခင်းရပါဦး မည်။ သွားရင်းလာရင်း ကျွဲကူးရေပါပေါ့။

(၃)နှစ် (၃)မိုး အကဲမခတ်ရအောင် တစ်ဝတ် (၁၀) ရက် အကဲခတ်ခွင့်ရတာလည်း မဆိုးပါ။

အင်းထဲသွားဖို့ စက်လှေတစ်စီး ငှားရမ်းကြတုန်း နောက်မှ

အူယားဖားယား ပြေးချလာသူဟာ စစ်သွေးဖြစ်လို့နေလျှင် စပယ်
ရော သဇင်ပါ သူ့ကို အပြေးကလေး သွားကြိုလက်ဆွဲခေါ်ငင်ကြ
တော့ မိုးသွေး မျက်နှာငယ်ငယ်။

ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်လုံး စစ်သွေးကိုပဲ လှချစ်နေကြ
တာလား။ အမေရိကားကို နှစ်ယောက်လုံး လိုက်ချင်နေကြတာလား။

“ကိုကိုမပါတော့ ပျင်းနေကြတာ...ဘယ်လိုလွတ်လာတာ
လဲဟင်...ကိုကိုမေမေက သံကွန်ခြာ (၇)ထပ်နဲ့ အုပ်ထားတာကြီး၊
ဘယ်လိုလွတ်လာတာလဲ”

စက်လှေပေါ်မှာ (၃)ယောက်သား မိုးသွေးကို မေ့ပြီး စစ်သွေး
ကိုကြည့်ကာ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေတုန်း။ သူကလည်း စူပါမင်းလို
အိုက်တင်နှင့်။

“ဘယ်ရမလဲ...ကိုကိုက မေမေအလစ်မှာ ဘော်ဒါကြီးကို
ကားနဲ့လိုက်ပို့ခိုင်းတာပေါ့။ စာလည်း ရေးပစ်ခဲ့ပြီ”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“မေမေ...သားကို လိုက်မရှာပါနှင့်တော့၊ သား မနေနိုင်
တော့လို့ ခိုးရာလိုက်သွားပါပြီလို့”

“ဘယ်သူနောက်လဲ”

“အဲ...အဲ...နှစ်ယောက်လုံးနောက် လိုက်သွားပါပြီလို့။
ကျန်တာတော့ ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်လက်ရှာစားကြတာ
ပေါ့ကွာ”

စကားကို အဖျားရှူးသွားသည့် စစ်သွေးအား သဇင်က ပခုံး

လေးမှီကာ ဖက်ထားလိုက်ပေမယ့် စပယ်ကတော့ ပြုံးပြုံးလေးနှင့်
စက်လှေဦးကိုသာ ကြည့်လို့။ စစ်သွေးမျက်နှာကို ငေးလို့။

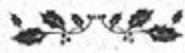
စောစောက မပျော်နိုင်သည့် ပင်လယ်စင်ရော်လေး နှစ်ကောင်
ဟာ ယခုကျ မိုးဆမ်းပန်းလို လန်းဆန်းနေတော့တာ။

မိုးသွေး ဘယ်လိုဝေခွဲရမှန်း မသိတော့ပါ။

အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရားမှာ ဆုတောင်း၊ ဆုပန်တော့
လည်း သူ ဘယ်လိုဆုပန်ရမှန်းမသိ။

သူချစ်တာ စပယ်လေးပေမယ့် စပယ်လေးကရော စစ်သွေးကို
ပဲ ချစ်နေလေသလားမသိ။

အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်က ချစ်နေရုံနှင့်မပြီးဘဲ ကိုယ့်ကိုလည်း
တုံ့ပြန်ချစ်ခင်နှစ်လိုဦးမှ ဖြစ်မည်။

အခန်း (၂၄)

စစ်သွေးနှင့်မိုးသွေး...

သစ်သီးခြံထဲမှာ အလုပ်သမားတွေကို ကြီးကြပ်ရင်း တိုင်းပင် ဆွေးနွေးနေကြမိပြီ။ သဇင်နှင့်စပယ်ကတော့ မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် လှမ်းထိုးစီးကျင့်နေကြတုန်း။

“ကဲ...မနက်ဖြန်ဆို တို့တွေ ခွဲကြရတော့မယ်။ စစ်သွေး... မင်းသဘောထားက ဘယ်လိုလဲ။ မင်း ဘယ်သူ့ကို ချစ်နေမိသလဲ”

စစ်သွေးမှာလည်း တွေ့တွေ့ငေးငေး။

“တို့တွေ တွေ့ဆုံကြတာ အစကတည်းကဆို (၁၀)ရက်ပေါ့။ အတူသွား၊ အတူစား၊ အတူလာဖို့ သူတို့စရိုက်လေးတွေလည်း မြင်ရ၊ တွေ့ရ။ နှစ်ယောက်လုံး တစ်မျိုးစီချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ခက်တာက ငါ ဝေခွဲလို့မရဘူး။ ငါ့ကို အတင်းကပ်နေတာက သဇင်။ ငါ

စိတ်ထဲမှာ နှစ်လိုတာက စပယ်။ စပယ်ကရော ငါ့ကို ချစ်သလား၊ မင်းကို ချစ်သလား မကွဲပြားဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အတူတူခင်မင်နေသလိုပဲ”

“တစ်နေ့တော့ အဖြေပေါ်လာမှာပေါ့ကွာ။ ငါတို့ အလိုအလျောက်ဖြစ်တည်မှုကိုပဲ စောင့်ကြရအောင်”

“မနက်ဖြန်ပဲ ငါတို့ ပြန်ပို့ရတော့မယ်။ ခုထိ အဖြူအမည်း မသဲကွဲသေးဘူး။ ငါ့တစ်သက်မှာ ခုလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အတူမနေဖူးဘူး။ ချစ်တယ်ကွာ...ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင် ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ မိုးသွေး”

“စပယ်...သဇင်က ပင်ယံမြင့်မှာ ပွင့်ပေမယ့် ငါနဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူးကွာ။ ငါက အဖြူထည်လေးကိုပဲ ချစ်တယ်။ သိပ်ပြီး နန်းဆန်ခမ်းနားတဲ့ ပန်းကို မလိုချင်ဘူး”

“အင်း...ငါလည်း အခြေအနေအရ သဇင်နဲ့ တပူးတွဲတွဲပေမယ့် သူ့နှလုံးသားက ညွတ်နူးဖို့ မကောင်းပါဘူး။ စပယ်ကိုပဲ မြတ်နိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သဘောအတိုင်းပါ။ သူ နှစ်သက်သူဟာ မင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ငါဖြစ်ဖြစ် ကျန်တစ်ယောက်က ကြည့်ဖြူရမယ်နော်”

“အေးပါကွာ...ငါ သဘောတူပါတယ်။ သဇင်ကရော ကျေနပ်ပါ့မလား။ သူက မင်းကို ချစ်နေတာ။ တော်ကြာ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပေါက်ကွဲကုန်မှ။ သူ့စိတ်က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“မနက်ဖြန် ပြန်ကြတော့မယ်။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ကြရ

တာ လောကဓမ္မတာဆိုပေမယ့်”

စစ်သွေး စကားရပ်ထားတော့ မိုးသွေး မချိပြုံးပြုံးဖြစ်သည်။

“မင်းက အမေရိကားမှာ နေသားကျနေသူပါ။ ခွဲခွာခြင်းဆိုတာ မင်းအတွက် မဆန်းပါဘူး”

“ခါတိုင်းခွဲရတာ မိဘ၊ ညီအကို မောင်နှမ။ အခုက ချစ်သူ၊ အင်း...ငါတို့အဖြစ်ကလည်း အပ်ဖျားပေါ် မုန်ညင်းစေတင်ထားရသလိုပါပဲလေ”

“ကဲ...ချာတိတ်နှစ်ယောက် မြင်းစီးတာ အဝေးကြီးတွေ ရောက်ကုန်ပြီထင်တယ်။ လိုက်သွားကြစို့”

“မြင်းကို ဆိုင်ကယ်နဲ့လိုက်မှပဲ”

“မြင်းတစ်ကောင် ရှိပါသေးတယ်။ မင်း ကျန်ခဲ့... ငါလိုက်သွားမယ်”

စစ်သွေး ရှိနေသည့်မြင်းတစ်ကောင်ပေါ် လွှားခနဲတက်ပြီး စပယ်တို့သွားရာဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်ခဲ့လိုက်သည်။

* * *

မြင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ပင် လိမ္မာတယ်ပြောပြော ညာဉ်ဆိုးလေးတော့ ရှိတတ်မြဲ။ သည်ကြားထဲ သူတို့ကျောပေါ်မှ မချောတို့က သင်စီး၊ မရဲတရဲ စီးနေကြမှန်း သိနေလေရောထင်။

စပယ်စီးနေသည့်မြင်းက နည်းနည်းဗွေဖောက်ချင်ချင်။ သမင်မြင်းက တော်သေး။

တောင်ကုန်းလေးတွေ၊ တောလမ်းတွေမှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် စီးနေကြရာမှ စပယ်မြင်းက ခွာတရုပ်ရုပ်၊ နှာတမူတ်မူတ် ဖြစ်လာ၏။

“ဟဲ့... သဇင်ရေ... ကယ်ပါဦးဟ... ငါ့မြင်းတော့ ဗွေဖောက်ချင်လာပြီထင်တယ်။ ငါတို့ ပြန်ကြစို့”

“နေစမ်းပါဦးဟာ... နင်ကလည်း ငါတို့ပြန်ရတော့မှာ။ စီးလို့ ရတုန်း ရဲရဲသာ စီးစမ်းပါ။ နောင်... တစ်သက်လုံး ငါတို့ မြင်းစီးရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အားလုံး အိပ်မက်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာ”

“လာ... ဒီလမ်းတွေမှာ ငါတို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပျော်ပါးပါး မြင်းစီးကြရအောင်”

တောလမ်းတောင်ကုန်းတွေမှာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးဖို့ အဖော်စပ်ရင်း စပယ်မြင်းကို သဇင် နှင်တံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်ထည့်လိုက်လျှင် စပယ် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ရင်း မြင်းပေါ်မှာ ကိုးရိုးကားရား ပါသွားခဲ့လေသည်။

* * *

စစ်သွေး သဇင်နှင့်စပယ်ကို လိုက်ရှာနေတုန်း တွေ့တော့ သဇင်တစ်ယောက်တည်း။ မြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ချည်နှောင်ထားပြီး သူမက မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လို့။ သူ စိတ်ပူသံနှင့်...

“သဇင်... စပယ်ရော... စပယ် ဘယ်မှာလဲ”

“စောင့်နေတာပဲလေ... ဒီက စောင့်ဆိုလို့”

“ဟင်...အတူလိုက်မသွားဘူးလား သဇင်ရယ်...စပယ်က ဘယ်တွေလျှောက်စီးနေတာလဲ”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူထွက်သွားတာ မြင်တာပဲ။ သူက ရောက်လေရာအရပ်မှာ လူချစ်လူခင်ပေါ်တယ်လေ။ သဇင်ကို ဒီကစောင့်ခိုင်းတာနဲ့”

သဇင်စကားက အပီ။ သို့သော် စစ်သွေး စိတ်မချနိုင်ပါ။

“ဘယ်ဘက်ကို စီးသွားလဲ သဇင်... ကိုကို စိတ်မချဘူး”

“အမလေး...ကိုကိုရယ်...ဘွဲ့ရကြီးတွေ၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူ့လမ်းသူ လျှောက်တာများ ကိုကို လိုက်သွား လို့ စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်။ သူ့ကောင်လေးက ချောချောလေး”

စစ်သွေး စိတ်မပျက်နိုင်။ စပယ် ဘယ်မှာလဲ။

“ကဲပါ...ကိုကို လိုက်သွားမှဖြစ်မှာပေါ့။ ကောင်လေးပါပါ ကောင်ကြီးပါပါ စပယ်က ကိုကိုနဲ့ညီညီလေ။ သူ တစ်ခုခုဆို ကိုကိုတို့မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဘယ်ဘက်ကို သွားတာလဲ၊ စပယ် ဘယ်ဘက်ကိုသွားတာလဲ”

“ဟိုဘက်”

သဇင် ပြလိုက်တာ အလွဲပါ။ သို့သော် စစ်သွေးက ယုံကြည် စွာနှင့်ပင် သူ့မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြီး စီးသွားလိုက်ခဲ့တာ။

သဇင် မှဲပြုံးပြုံးပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

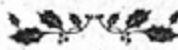
“စပယ်ရေ...နှင့်အပြစ်က ယောက်ျားတိုင်းကို မာယာသုံးပြီး မြို့ဆွယ်တတ်တာပဲ။ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်မလေးယောင်ဆောင်

ပြီး အားလုံးကို သိမ်းပိုက်ချင်နေတာ နှင့်အထာပဲ။ ခုဆို ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ မျက်စိထဲမှာ နှင့်ကိုပဲ မြင်ကြတယ်။ ငါ့လောက် လည်း မလှဘဲ၊ ငါ့လောက်လည်း မချမ်းသာဘဲ၊ ငါ့လောက်လည်း မတော်ဘဲနဲ့ နှင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတာ ငါ မကြည့်ရက်ပါဘူး”

“နှင့်ပြဿနာ နှင့်ရှင်းပေတော့...ဟီ...ဟီ...ငါ ရိုက်ထုတ် လိုက်လို့ လန့်သွားတဲ့ မြင်းပေါ်က ကိုးရိုးကားရား နှင့်ရုပ်ကို မြင်ရ တာလောက် အရသာရှိတာ မတွေ့ဖူးတော့ဘူး။ ဘိုင့်ဘိုင့်...စပယ် ရေ...ငါ့လမ်းကြောင်းမှာ နှင့် ဘယ်တော့မှ လာမရှုပ်ပါနဲ့တော့”

မြက်ခင်းပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်တက်ကာ သဇင်တစ်ယောက် မိုးသွေးတို့ခြံရှိရာဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ နေညိုချိန်မှို မြူနှင်းတို့က မည်းမည်းမှောင်လာတော့မည်လော မသိ။

အခန်း (၂၅)

မိုးသွေးတစ်ယောက် သဇင်ထံမှ မြင်းကို လက်လွှဲရယူကာ ဒုန်းစိုင်းပြီးလိုက်သွားတော့ သဇင် ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးကျန်ခဲ့သည်။

“အမလေး...အဖြစ်သည်းနေလိုက်ကြတာ...သေတော့မယ့် ရုပ်တွေနဲ့။ သဇင်တို့ကလည်း မလွမ်းပါဘူးနော်။ နှစ်ယောက်လုံး စပယ်ကိုပဲ သည်းသည်းလှုပ်နေကြတဲ့နောက် ဒီကလည်း အလိုမရှိ တော့ပါဘူး။ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီတဲ့ရှင်...ဘာတွေ ဖြစ်လာကြဦး မယ်တော့ မသိဘူး။ မုန်းလိုက်တာ...(၃)ယောက်လုံးကို မုန်းတယ်။ အင်း...တစ်ယောက်ကတော့ မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး စက်ပဲ ကျိုးမလား၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံး အဲဒီမှာ မိစပယ်နဲ့အတူ လိုက်သေ လိုက်ကြပေါ့ရှင်။ ဖူးစာရှင်ပဲ တွေ့ကြမလား။ သေမင်းဆီပဲ အတူ သွားကြရမလား။ ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်ပြီးကြည့်ကြသေး တာပေါ့လေ”

သဇင် ဘန်ဂလိုအိမ်လေးထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးနားရင်း အသင့်ဖျော်ထားသည့် နှပ်ပြီးသားကော်ဖီကို တစ်မိမိမိမိ သောက်နေ ချိန်မှာ...

ကြောက်တတ်ရင် (၂)ခါသေသတဲ့။

လူဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသေရမှာပဲ။ နောက်မှ နှင်တံ နှင့် ဖျန်းခနဲ ရိုက်လွှတ်လိုက်မှုကြောင့် လန့်သွားသည့် မြင်းပေါ်မှာ စပယ်တစ်ယောက် အတင်းဖက်တွယ်ကုပ်ကပ်ပြီး ပြုတ်မကျအောင် စီးနင်းလိုက်ပါနေရပါသည်။

မြင်းကို စက်သတ်လို့လည်းမရ။ တလွှားလွှားနှင့် ခုန်ပျံ ကျော်လွှားပြီး နတ်မြင်းပျံတစ်ကောင်လို သွားနေလိုက်တာ။ တကယ့် ကို တိမ်ညွန့်တွေကို စားတော့မယ့်မတတ်။

စပယ် မြင်းကြီးကို ရပ်တန့်အောင် မလုပ်နိုင်ပါ။ မြင်းကြီး ခေါ်ဆောင်ရာသို့သာ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နှင့် ပါသွားခဲ့ရတာ။ ရေမြေဆုံးအောင်ပဲ လျှောက်သွားတော့မှာလား မြင်းကြီးရယ်။ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသကို ရောက်လာပြီမှန်းလည်း စပယ် မသိ တော့ပါ။

မြင်းစီးထွက်လာတာစို့ သူမမှာ ဘာမှမပါ။ ဖုန်းလည်းမပါ။ လူကလည်း မြင်းစီးဝတ်စုံနှင့်။ အပေါ်မှ ဂျာကင်လေးဝတ်ထားမိလို့ တော်သေးသည်။

နင်းမြူတွေ တဖြည်းဖြည်း မည်းမှောင်လာပြီး တောင်ခိုးတွေ နှင့် ဝေဝါးလာတော့ စပယ် အော်ငိုချင်တော့ပြီ။ မြင်းကလည်း

မရပ်သေး။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လို့ မရသည့်အပြင် မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်မကျရေးသာ အတင်းဖက်တွယ်ကုပ်ကပ်ထားရသည့်အဖြစ်။

“ကိုကိုရေ...ကိုကို...စပယ်ကို လာကယ်ကြပါဦး”

ဘယ်ကိုကိုလဲ...သူမရင်ထဲမှာ စူးနစ်မိတာ ဘယ်သူလဲ။ အချစ်မှာ အားမနာရဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် သူမ၏ တိတ်တခိုးအချစ်ဟာ ဘယ်သူလဲ။

ကိုယ့်ကို သူများချစ်နေတာထက် ကိုယ်ချစ်နေတာ ဘယ်သူလဲ။

ကိုကိုစစ်သွေးကလည်း သဇင်နှင့်တွဲနေရပေမယ့် သူမထံမှာပဲ တရစ်ဝဲဝဲ။

ကိုကိုမိုးသွေးဆိုတာကတော့ ပြောမနေနှင့်တော့။ စတော်ဘယ်ရီသီးလေးသာဆိုလျှင် ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့ထားတော့မတတ်။ သူမအပေါ်မှာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ဘယ်ကိုကိုလဲ...သူမရင်ထဲက ကိုကိုဟာ ဘယ်သူလဲ။

တောင်ခိုးတွေဝေ။ နှင်းမြူတွေဆိုင်းနေသလိုပဲ။ စပယ်နှလုံး သားလေးခမျာ နာကျင်ငိုညည်းလို့။

“ကိုကိုရေ...ကယ်ပါဦး...စပယ် သေတော့မယ်”

မြင်းကြီးကလည်း တလွှားလွှား ပြေးတုန်း။ စပယ်အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်ကြောက်ရွံ့လှပါပြီ။ မာန်ထနေသည့် မြင်းကြီးဟာ တစ်သံသရာလုံးများ မမောနိုင်မပန်းနိုင် လျှောက်ပြေးနေတော့မှာ လားမသိ။

စပယ် လက်အံ့တွေလည်း သေလှပါပြီ။ နောက်ဘက်မှာ ခိုင်ပေါင်း ဘယ်လောက်ဝေးကွာခဲ့ပြီလဲ။ လူက မာန်တင်းရင်းတင်းရင်းနှင့်ပင် အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်နေရတာကို သွေးလန့်လာခဲ့ပြီ။

သည်စဉ် ရှေ့ဘက်မှ မြင်းတစ်စီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ သူမ၏မြင်း ပဒပ်ရပ်လိုက်လျှင် စပယ် လျှောခနဲ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားခဲ့၏။

သူမနားထဲမှာ အော်သံတွေ တအူအူ။

* * *

“စပယ်...စပယ်...ကိုကိုစပယ်လေး”

“အင့်...အင်း”

တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ခံထားရသလို နာကျင်နေရပေမယ့် နွေးထွေးနူးညံ့သော ရင်ခွင်တစ်ခုထဲမှာဆိုတာတော့ သူမ သိနေရပါ၏။

“ကိုကို...ကိုကို...စပယ် သေပြီလားဟင်”

မျက်လုံးတွေက ကျင့်သားမရ။ တစ်လောကလုံး မှောင်အတိဖုံးခဲ။ ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်နေရာလဲ။ နတ်ပြည်မဟုတ်တာတော့ အသေအချာ။ ဒါ...လူ့ပြည်လား။ ပြိတ္တာပြည်လား။

အေးလိုက်တာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်။

“ချမ်းတယ်...ကိုကို...စပယ် ချမ်းတယ်”

သူမ၏ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် မေးရိုက်သံကြောင့် တဲကလေး ထဲမှာ မီးတောက်ကလေး လက်လာပြန်၏။ ထင်းထပ်ထည့်လိုက် တာ ဖြစ်မည်။

“မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ဦး စပယ်...မျက်စိမှိတ်ပြီး စွတ်အော် မနေနဲ့။ ကိုကိုကို ပြောပြဦး။ စပယ် ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ။ ဘယ် တွေ နာသေးလဲ”

“နာတယ်...နာတယ်...တစ်ကိုယ်လုံး နာနေတယ်။ အရိုး တွေအကုန်လုံး ကျိုးကုန်ပါပြီ။ အီး...ကိုကိုကြောင့်၊ လူတွေကို မြင်းဆိုးကြီး ပေးစီးတယ်”

မှောင်ထဲမှာပေမယ့် ကိုကိုမိုးသွေးမှန်း စပယ် သိနေပါသည်။ သူ့အသံ၊ သူ့ရနံ့၊ သူ့အကြင်နာ၊ ရင်ထဲမှာတော့ နင်တင်တင်။

သူမကို ကိုကိုစစ်သွေးကရော လိုက်မရှာဘူးလား။

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ...စပယ်ကို ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်လုံး လိုက်ရှာကြပါတယ်။ စစ်သွေးက လမ်းလွဲသွားတား ဖြစ်မယ်။ ကိုကို စပယ်နောက်မှီအောင် မနည်းလိုက်ရတယ်။ တော်သေးတယ်... စပယ် မြင်းပေါ်ကကျတာ ဘာမှမဖြစ်လို့”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ...အခု စပယ်တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်း ကြေ ကြေသွားပြီ...သိရဲ့လား။ ဘယ်တော့မှ နုလန်ထူမှာ မဟုတ် တော့ဘူး...အီး...ဟီး”

ငိုလိုက်၊ ပြောလိုက်နှင့် ကောင်မလေးအား စောင်မရှိသည့် တောင်ယူတဲလေးထဲမှာ မိုးသွေး ထွေးပွေ့ထားရပါသည်။

ချမ်းအေးလှတဲ့ ရှမ်းပြည်ရဲ့တောင်းမှာ မင်း မကျဆုံးစေချင် လို့ပါ မိန်းကလေးရယ်။

မီးပုံလေးနားမှာ ကျက်မတတ် မီးကင်ရင်း သူ ကောင်မလေး ကို ပွေ့ချီထားမိတာ။

ညီမရယ်...

စစ်သွေးမဟုတ်လို့များ ဝမ်းနည်းပက်လက် ကြေကွဲနေသလား ကွယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ ကြောင်ခံတွင်းပျက်ကြီးကလည်း ဇီစာကြောင် လွန်းလှပါတယ်။

မိုးသွေးရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်း။

“စပယ်တို့...ဒီမှာ ဘာလို့ သောင်တင်နေကြတာလဲဟင်”

“စပယ်ကို ကိုကို ဆင်းပြီးပွေ့တုန်း မြင်းနှစ်ကောင်လုံး ထွက်ပြေးသွားကြတယ်လေ”

“အင်း...ဒါဆို ကိုကိုမြင်းတွေ ဆုံးပြီပေါ့”

“ဆုံးပါဘူးကွာ...တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့သဘောက မိုင်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရောက်ရောက် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တတ်တယ်။ ခြေရာ ကောက်တတ်ပါတယ်။ ခွေး၊ ကြောင်၊ နွား၊ မြင်း အတူတူပဲ”

“ဒါဆို...တော်သေးတာပေါ့၊ စပယ်တို့ကို သူတို့ လာရှာမှာ ပေါ့နော်”

“ဘာလဲ...စစ်သွေးကို မျှော်နေတာလား။ ကိုကို ရှိနေရဲ့နဲ့ ကွာ”

သူ့အသံက မချိတင်ကဲ။ စပယ် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်ဖို့ပြင်

ပေမယ့် သူက ကလေးလို ပွေ့ချီထားမြဲ။

“အအေးပတ်ပြီး သေမှာစိုးလို့။ ငြိမ်ငြိမ်နေ...ကိုကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

“အင်းပါ...စပယ်ပြောတာက ခု...စပယ်တို့ မျက်စိလည် ပြီး မပြန်တတ်မှာစိုးလို့ပါ”

“မပူနဲ့...ခုကတော့ ညလည်းည၊ မြင်းတွေလည်း မရှိတော့ ဘူး။ ခုလို တောင်ယာတဲလေးရှိနေတာပဲ ကျေးဇူးတင်။ မနက်ကျ ရင်တော့ ကိုကိုလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံကို ပြန်တတ်တာပေါ့။ ခုက စပယ်ကလည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးလေ”

“မနက်ကျတော့ရော လျှောက်နိုင်မှာလားဟင်”

“မလျှောက်နိုင်လည်း ကိုကို ကုန်းပိုးသွားမှာပေါ့ကွာ... မပူပါနဲ့”

သူက မီးပုံလေးထဲသို့ မီးစပြတ်အောင် ထည့်ပေးရင်း နှစ်သိမ့် နေတော့ စပယ်နှုတ်ခမ်းလေးတွေခမျာ တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံနှင့် တရွရွ။

နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်နေပုံက သမားစရာ။ ချီတုံချတုံ။

“ပြောလေ...စပယ် ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ကိုကို”

“ဟင်...ပြောလေ”

“စပယ်ကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော်”

“မထင်ပါဘူး...ပြော”

“စပယ်က ကိုကိုညီမလေး”

“အင်...ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်ထား...စပယ်က ကိုကိုညီမလေး၊ စပယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညလုံး အတူရှိနေမယ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်း ကျင်က ဘာပြောမလဲဟင်”

“အာ”

ဟုတ်တာပေါ့။ သူတစ်ခါမှ ထည့်မတွက်၊ မတွေးဖူးခဲ့တာ။ ဘယ်လောက်ပင် ရိုးသားကြတယ်ပြောပြော သူမနှင့်သူ အတူရှိနေ ကြသည့်ညဟာ အများအတွေးမှာ မဖွယ်မရာ။

“ဒီတော့ စပယ် ဘာလုပ်ချင်လဲဟင်”

“စပယ်တို့...ကိုကိုခြံကို ပြန်ကြမယ်လေ။ စပယ် လမ်း လျှောက်ပါ့မယ်။ တရွတ်ဆွဲပြီးတော့ကို လမ်းလျှောက်ပါ့မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ...စပယ် လမ်းမလျှောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုကို စပယ်ကို ကုန်းပိုး...ကိုရိုးယားကားထဲ ကလိုလေ...စပယ်ကိုယ်က ပေါင်တစ်ရာပဲ ရှိတာပါ”

“စပယ်ရယ်...ညကြီးမင်းကြီး မှောင်ထဲမှာ လမ်းပျောက် ပြီး စပယ်နဲ့ကိုကို ဒုက္ခတွေ ရောက်ကြမှာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ကိုကိုတို့ ဖြူစင်ကြတာပဲကွာ။ ဒါမှမဟုတ် စပယ်ကို ကိုကို လက်ထပ်မယ်လေ။ လူတွေ ဘာမှမပြောနိုင်ကြ တော့ဘူးပေါ့”

“ကိုကို”

စပယ် တအံ့တဩ မော့ကြည့်နေတော့ မိုးသွေး ချစ်မြတ်နိုး
စွာ ငုံ့ကြည့်နေတာ။ ချစ်ရည်ဖိတ်လက်သော မျက်ဝန်းကြီးနှင့်ပါ။

“အိမ်ထောင်ရေးဟာ ကလေးကစားတာ မဟုတ်ပါဘူး
ကိုကို။ စပယ်ကို အလေးမထားတာ ဝမ်းနည်းမိတယ်”

သူ့အသွင်က ပျာပျာသလဲ။

“အလေးထားရပါသော်ကော စပယ်ရယ်...စပယ်တို့
မနက်ဖြန် ပြန်မယ့်အတွက် ကိုကိုတို့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်တောင်
ဗလောင်ဆူနေရတယ်ဆိုတာ ရင်ခွဲပြလိုက်ချင်ပါတယ်”

“ဒီလောက် တပူးတွဲတွဲ နေလာခဲ့ကြတာပဲလေ။ စပယ်တို့က
ပိုပြီးခံစားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ အလွယ်တကူ
မဆုံးဖြတ်သင့်ပါဘူး”

“ဪ...ခက်ပါတိကွာ...ကဲ...စပယ်...စိတ်ချလက်ချ
အိပ်...ကိုကို စောင့်ပေးမယ်...ဟုတ်ပြီလား”

တံထဲမှာ မီးအလင်းရောင်နှင့် လင်းလင်းချင်းချင်း။ စပယ်
သူ့အပေါ်မှဆင်းကာ မီးပုံဘေးမှာ ကွေးကွေးလေး လှဲနေဆဲ သူမ
နားထဲ မြင်းခွာသံတွေ ကြားလိုက်ရသလိုလို။

အသံတွေက နီးကပ်လာ၏။

ဘုရားရေ...ညလူတွေလား၊ သောင်းကျန်းသူတွေလား။
ကိုကိုစစ်သွေးများ လာရှာသလား။

မိုးသွေး တံထဲမှ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်စဉ် မြင်းများက
လည်း မီးရောင်မြင်သည့် သူတို့တံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်

လာခဲ့ကြသည်။

“စစ်သွေး”

စစ်သွေးနှင့် အဖော်နှစ်ယောက်၊ မြင်း (၃)စီး။ မြင်းပေါ်မှ
စိုးရိမ်တကြီး ဆင်းလာပြီး စစ်သွေး တံထဲသို့ဝင်လာလျှင် စပယ်က
လည်း မျက်ရည်လည်၍ ဆီးကြို၏။

“ကိုကို”

“စပယ်”

စစ်သွေး စပယ်ကို ဆီးပွေ့လိုက်လျှင် သူမ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ
မျက်ရည်လည်၍။ ယခုမှ စပယ်ရင်ထဲ ဘဝင်ကျသွားသလို။

စစ်သွေးက အခြေအနေတွေကို ရှင်းပြနေ။

“ငါရှာတာလွဲနေတော့ စပယ်ကို မတွေ့ဘူး။ နောက်ကြောင်း
ပြန်လာတုန်း မြင်းနှစ်ကောင် ပြန်ပြေးလာတာမြင်တော့ ခြံထဲက
အကိုတို့ကိုခေါ်ပြီး မြင်းတွေနဲ့ ပြန်လိုက်ရှာတာ။ တော်သေးတာ
ပေါ့ကွာ...ဒီည အရမ်းအေးပေမယ့် ငါ့မှာ ရင်ထဲပူနေရတာနဲ့ ချမ်းရ
မှန်းကို မသိပါဘူးကွာ”

ကိုကိုနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည (၁၁) နာရီ။

မိုးသွေးရင်ထဲ နှင့်နေရပါပြီ။ စပယ်... သူနှင့်တုန်းက
ခိုတစ်ကောင်လို ဂျီကျနေပေမယ့် ယခုကျ စစ်သွေးရင်ခွင်ထဲမှာ
ကြောင်ကလေးလို ခွေလို။

မျက်ရည်ရွန်းသည့် မျက်ဝန်းကလည်း ပြုံးရောင်သမ်းလို့ပါ။
ဪ...မိန်းကလေးအများစုဟာ အမေရိကားတို့၊ ဂျပန်တို့၊

ထိုင်းတို့ရောက်မှ၊ နေမှ အထင်ကြီးသတဲ့ကားကွယ်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

“ကဲ...ကိုကိုတို့ ပြန်ကြစို့၊ ဒီညတော့ မိုးသွေးရဲ့ ဘန်ဂလို မှာပဲ စတည်းချရတော့မယ်”

“သဇင်ရော”

“သဇင် ဘန်ဂလိုမှာပဲပေါ့။ စောင့်ကျန်ခဲ့တယ်”

“လူကြီးတွေတော့ စိတ်ပူမှာပဲနော်။ စပယ်တို့ကို အထင်သေး မှာပဲနော်”

“ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့တော့ ကျောင်းအမ...လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့၊ ကြောက်မွေးပါ ဇာကနာနဲ့နှုတ်”

“အန်...ကိုကိုကလည်း”

ယခုတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာချမ်းမြေ့လို့။ နှင်းတွေ အထပ်ထပ်ကျနေသည့် ရှမ်းဆောင်းကအစ သာယာကြည် မြေဖွယ်။

မိုးသွေး မြင်းတစ်စီးနှင့် ရှေ့မှ ထွက်သွားနှင့်တော့ ခြံအလုပ် သမားနှစ်ယောက်က မြင်းတစ်စီးပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။

စစ်သွေးက စပယ်ကို မြင်းပေါ်ပွေတင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ မြင်းကို အသားကျစီးလျက်။

“နှင်းတွေနဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့ညမှာ မြင်းပေါ် ချစ်သူတင်ပြီး လျှောက်သွားနေရတာ အိပ်မက်ဆန်ပါတိ စပယ်လေးရယ်”

“အိပ်မက်ဆိုရင်တော့ နိုးရင် ပျောက်သွားမှာပါ။ ကိုကိုလည်း

အမေရိကားကို ပြန်ရောက်ရင် ဒီကအိပ်မက်တွေအားလုံးကို မေ့သွား မှာပါလေ”

စပယ်အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဝိုသံလေးများစွက်နေ လျှင် စစ်သွေး ရင်ခွင်ထဲမှသက်လျှာကို ငုံ့မွှေးရင်း ကတိစကားတွေ အထပ်ထပ် ပေးပါ၏။

“ဘယ်တော့မှ မမေ့မယ့် အိပ်မက်ပါကွာ။ ကိုကိုဘဝထဲ အမြဲတွဲလျက် တည်ရှိနေမယ့် ထာဝရအိပ်မက်ပါ။ စပယ်ကို ကိုကို ကိုယ်တိုင် အိမ်ထိလိုက်ပို့မယ်။ တစ်ခါတည်း တောင်းမယ်။ လက်ထပ်မယ်။ အမေရိကားကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမှာ”

“ဟင်...”

“ဘာလဲ...ဈေးဆစ်ဦးမလို့လား။ ကိုကို အမေရိကားမှာ အပြီးမနေပါဘူးကွ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်ရေမှာပဲ နေမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ ပညာယူရင်း စီးပွားရှာရင်း အမေရိကားမှာ ၄-၅ နှစ်လောက် နေရဦးမှာပေါ့ကွာ”

“စပယ်ကိုရော”

“စပယ်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမှာလေ။ စပယ်လည်း ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လုပ်ပေါ့။ မိဘတွေကို ငွေလှမ်းပို့ပေါ့။ ကိုကို တို့နှစ်ယောက် စီးပွားတွေနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ပြည်တော်ပြန်လာကြ မယ်လေ...ပျော်စရာကြီးနော်”

“အာ...တော်တော်ပါးစပ်ရဲတဲ့လူကြီး”

“ပါးစပ်တင် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လက်ကလည်း ရဲပါ။ ဦးနှောက်

ကလည်း ရဲ့ပါ။ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူ မဟုတ်ဘူးနော်။ လက်ရံ
ဖက်ရဲ့၊ နှုတ်ရဲ့၊ ဦးနှောက်ရဲ့တဲ့ လူနောက်ပဲ အောင်ပွဲက ကပ်ပါလာ
တာ”

“ဟုတ်ပါဘူးနော်...စပယ်ကိုက ကိုကို့ကိုပဲ တိတ်တခိုး
မျှော်လင့်၊ မျက်နှာလိုက်နေမိတာပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ...ကိုကို့အစီအစဉ်အတိုင်း အချစ်မိုးတွေ
ဆင့်ဆင့်ပြီး ရွာကြရရုံပဲပေါ့နော်...အိုကေ”

မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြရင်း ရင်ခွင်ထဲမှသက်လျာကို
တိုးဖက်ထားလိုက်စဉ် မြင်းကြီးက သဘောကောင်းစွာ ကောင်းချီး
ဩဘာပေးသည့်အနေနှင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟီလို့။

ကြယ်စင်မှူးဝေ
၃-၄-၂၀၁၇

၂၀၁၇ ဩဂုတ်တွင်
ဖတ်နိုင်ပါပြီ...

စာကြည့်တိုက်စာစဉ်(၁)

မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

အောင်ခြင်းရှစ်ပါး

မမသဒ္ဓါမောင်

မေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

မုန်းမိုးဆင့်ဆင့်ရွာတော့သကို

မိုးစက်ပွင့်

နွေမဟုတ်လည်း ငါ့အသည်းက

ကြွေမြဲကြွေဆဲပါကွယ်

လှိုင်းကြာဖြူ

ချစ်ဦးမေ

